

## **Faceți cunoștință cu islamul**

### **Munqidh bin Mahmoud As-Saqar**

Înainte de a explica principiile și stâlpii islamului, este necesar să înțelegem semnificația cuvântului „islam”. Termenul „islam” are mai multe înțelesuri, printre care supunere, siguranță și pace. În această carte, atunci când menționăm cuvântul „islam”, ne referim la religia pe care Allah Preaînaltul i-a revelat-o Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah Preaînaltul i-a dat „islamului” acest nume, pentru că

semnifică supunere totală numai față de El și urmarea Poruncilor Sale.

<https://islamhouse.com/2811661>

- [Faceți cunoștință cu islamul](#)
  - [Mulțumiri](#)
  - [Introducere](#)
  - [Ce este islamul](#)
  - [Stâlpii islamului](#)
  - [Primul stâlp: Mărturisirea Unicității lui Allah Preaînaltul și a Profetiei lui Mohammed \(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!\)](#)
    - [Mărturisirea Unicității lui Allah Preaînaltul](#)

- Al doilea stâlp: efectuarea rugăciunii (as-salāh)
- Al treilea stâlp: caritatea anuală obligatorie (az-zakāh)
- Al patrulea stâlp: postul din luna Ramadan (as-siyam)
- Al cincilea stâlp: pelerinajul la Mecca (al-hajj)
- Conceptul de adorare în islam
- Adorarea și principiile morale
- Clasificarea faptelor în islam
  - 1. Faptele obligatorii (fard)
  - 2. Faptele recomandate (mustahab)

- 3. Faptele permise (mubāh)
- 4. Faptele nerecomandate (makrūh)
- 5. Faptele interzise (haram)
- Proprietățile Legii islamice (Shari‘ah) și scopul ei
  - 1. Proprietățile Legii islamice
  - 2. Scopul Legii islamice
- Stâlpii credinței
  - 1. Credința în Allah
  - 2. Credința în îngerii
  - 3. Credința în Cărțile Divine
  - 4. Credința în Profeti (Pacea fie asupra lor!)

- [5. Credința în Ziua Judecării](#)
- [6. Credința în Destin și Predestinare](#)
- [Răspunsuri la unele acuzații false](#)
  - [1. Femeile în islam](#)
  - [2. Islamul și terorismul](#)
  - [3. Islamul și interacționarea cu nemusulmanii](#)
  - [4. Musulmanii și provocările contemporane](#)
- [Concluzii](#)

## **Faceți cunoștință cu islamul**

De:

Dr. Munqidh ibn Mahmud As-Saqqar

—™

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH  
CENTER (EIRC)

& Diana Asandei

Revizuit de: Alina Luminița Crăciun &  
Mariam Oana

## Mulumiri

În primul rând, toată slava și  
mulțumirea I se cuvin lui Allah  
Preaînaltul. Este o mare onoare să îi  
prezint cititorului meu această lucrare,  
având speranța că Allah Preaînaltul îl

va ajuta să beneficieze de ea și ne va face pe amândoi dintre cei care cunosc adevărul și sunt călăuziți.

Urmând Tradiția Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în a le mulțumi celor care ne-au ajutat, aş dori să le mulțumesc celor care au contribuit la completarea acestei lucrări. Succesul acestei lucrări se datorează probabil suplicațiilor lor către Allah Preaînaltul.

Doresc să-mi exprim aprecierea și recunoștința față de nobilii mei părinți, care mi-au făcut cea mai mare favoare prin ajutorul și grija lor continuă față de mine. De asemenea, aş dori să-mi arăt aprecierea față de credincioasa

mea soție pentru susținerea și sprijinul ei în timpul realizării acestei lucrări.

De asemenea, doresc să îmi exprim aprecierea și recunoștința față de dr. John Eales, care m-a ajutat foarte mult la corectura finală. Deși nu este musulman, el este preocupat de găsirea adevărului și de urmarea metodelor științifice în studii și dezbateri.

În plus, doresc să-mi exprim recunoștința față de toți frații, prietenii și colegii mei, care au avut un rol important în finalizarea acestei cărți.

În numele lui Allah Ar-Rahman  
(Preamilostivul),

Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)



## Introducere

Toată slava I se cuvine lui Allah  
Preaînaltul, Înzestrătorul și  
Susținătorul, și pacea și binecuvântarea  
lui Allah fie asupra tuturor Mesagerilor  
Săi!

Religia Profetilor (Pacea fie asupra  
lor!) este una singură, deoarece Allah  
Preaînaltul i-a trimis pe Mesagerii Săi  
și a revelat Cărțile Sale, afirmând un  
singur adevăr, monoteismul, și  
poruncindu-ne să avem principii  
morale și un comportament bun.

Allah Preaînaltul l-a trimis pe  
Mohammed (Pacea și binecuvântarea  
lui Allah fie asupra sa!), care a fost

pecetea Profetilor, cu același mesaj pe care l-au adus și ceilalți Profeti (**Pacea fie asupra lor!**), completând Revelațiile primite de ei (**Pacea fie asupra lor!**) și declarând religia sa ca fiind valabilă pentru toți oamenii.

Mesajul Profetului Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) reprezintă Revelația finală a lui Allah Preaînaltul și religia cu cea mai rapidă răspândire de pe Pământ. Motivul pentru aceasta este faptul că islamul se află în concordanță cu instinctul și rațiunea, fiind o credință ușor de înțeles.

Acest succes al islamului îi face pe unii oameni să se revolte împotriva lui.

Nu există nicio religie sau credință mai calomniată decât islamul. Mulți gânditori încearcă să prejudicieze islamul în mod intenționat sau fiindcă îl înțeleg greșit, suprimându-i principiile și pretinzând în mod fals că ar avea defecte. Așadar, aceștia se îndepărtează de principiile și de esența sa.

În plus, nu poate fi negat faptul că unii musulmani denigrează islamul prin comportamentul nepotrivit și ignoranța lor, care nu au nicio legătură cu această religie. Astfel, islamul se află între ciocanul dușmanilor săi și nicovala ignoranței unora dintre adepții săi.

Persoana rațională care dorește să înțeleagă o religie trebuie să analizeze și să judece esența sa și nu comportamentul adeptilor sau acuzațiile dușmanilor ei. Fiecare religie sau credință are unii adepti care se comportă în mod necorespunzător și ignoră legile ei, dar nimeni nu va judeca acea religie sau credință ținând seama de acestea. Religiile trebuie să fie judecate în conformitate cu esența și legile lor și nu în funcție de comportamentul adeptilor. Prin urmare, islamul ar trebui înțeles așa cum este, dincolo de orice minciună sau defăimare.

Dacă dorim să cunoaștem islamul, nu vom găsi o introducere mai bună decât

înțelegerea dialogului dintre îngerul Gabriel (Jibrīl - Pacea fie asupra sa!), ființa cerească însărcinată cu transmiterea Revelației, și Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ființa omenească însărcinată cu primirea ei. Gabriel (Jibrīl - Pacea fie asupra sa!) s-a dus la Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a pus întrebări cu privire la islam, astfel încât companionii lui să le audă și să le înțeleagă. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Întrebați-mă chestiuni cu privire la religie!», însă ei (companionii, Allah

să fie mulțumit de ei!) erau prea intimidati din cauza respectului față de el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a-l întreba (ceva). Între timp, a venit un om, s-a așezat lângă genunchii săi și a întrebat: «O, Mesager al lui Allah, ce este islamul?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Înseamnă să nu Îi atribui niciun partener lui Allah, să îndeplinești rugăciunea, să plătești caritatea anuală obligatorie și să postești în luna Ramadan.» Omul i-a spus: «Ai spus adevărul.» Apoi a întrebat: «O, Mesager al lui Allah, ce este iman-ul?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns:

«Înseamnă să crezi în Allah, în îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Mesagerii Săi, în Ziua Judecății și în Qadar (predestinare).» Omul i-a spus: «Ai spus adevărul.» Apoi a întrebat: «O, Mesager al lui Allah, ce este ihsân-ul?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Aceasta înseamnă să Îl adori pe Allah ca și cum L-ai vedea, deoarece, chiar dacă tu nu Îl poți vedea, El te vede.» (...) Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «(Acel om) era Jibrîl, care dorea să vă învețe (chestiuni cu privire la religie), dat fiind faptul că voi nu ați întrebat (cu privire la ele).»” (Al-Bukhari și Muslim)

Acestea sunt principiile fundamentale ale islamului, iar eu mă întreb de ce le critică unii oameni atât de mult.

Voi dezvolta acest subiect pentru a arăta prevederile morale și Înțelepciunea Divină din stabilirea credinței islamice pe aceste principii fundamentale. Voi face aceasta cu dovezi care vor arăta că acuzația terorismului, încurajarea urii și cruzimea față de femei sunt atribuite pe nedrept islamului. Astfel, voi răspunde la unele dintre afirmațiile false făcute la adresa islamului, pe care îl voi prezenta oricui dorește să îl cunoască, începând cu fundamentele și principiile sale.



Noi, Liga Musulmană Mondială, prezentăm acest mesaj pentru a explica și declara adevărul care ne-a deschis inimile și ne-a convins mințile. Acest mesaj reprezintă o invitație la înțelegerea islamului, care va avea ca rezultat credința adevărată și câștigarea Mulțumirii lui Allah Preaînaltul:

„Cu adevărat, cei care cred (în Unicitatea lui Allah și în Mesagerul Său, Mohammed) și fac fapte bune, aceia sunt cei mai buni dintre toate făpturile. ~ Răsplata lor de la Domnul lor sunt Grădinile ‘Adn-ului (Paradisul), pe sub care curg râuri și în care vor locui pe veci. Allah va fi Mulțumit de ei și ei vor fi mulțumiți de El. Aceasta (răsplata) este pentru cel

care se teme de Domnul său.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 98:7-8]

Îi cerem lui Allah Preaînaltul să accepte această lucrare realizată de dragul Lui, pentru că El este Singurul Care poate face aceasta.

## **Ce este islamul**

Înainte de a explica principiile și stâlpii islamului, este necesar să înțelegem semnificația cuvântului „islam”.

Termenul „islam” are mai multe înțelesuri, printre care supunere, siguranță și pace. În această carte, atunci când menționăm cuvântul „islam”, ne referim la religia pe care

Allah Preaînaltul i-a revelat-o Profetului Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**). Allah Preaînaltul i-a dat „islamului” acest nume, pentru că semnifică supunere totală numai față de El și urmarea Poruncilor Sale.

Această denumire nu provine de la numele unui Profet sau al unei țări, ci din caracteristica supunerii totale față de Allah Preaînaltul.

Islamul este religia lui Allah Preaînaltul, pe care a revelat-o tuturor Profetilor (**Pacea fie asupra lor!**). Cu toții au transmis aceleași principii fundamentale, declarând Unicitatea lui Allah Preaînaltul, slăvindu-L,

adorându-L, urmând Poruncile Sale, menținând principiile morale la cele mai înalte standarde și îmbunătățind comportamentul uman. Motivele pentru care religiile s-au schimbat de-a lungul timpului au fost suprimarea adevărului și modificarea Mesajului original al lui Allah Preaînaltul.

Allah Preaînaltul i-a numit „musulmani” pe toți oamenii dreptcredincioși din toate timpurile. **El Preaînaltul spune:**

„(...) (Allah este) Cel care v-a numit pe voi musulmani atât mai înainte (în Scripturile anterioare revelării Coranului), cât și în această (Carte)

(...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 22:78]

Musulmanul (cel care crede în toți Profeții lui Allah Preaînaltul - Pacea fie asupra lor!) este cel care urmează Legea islamică și se supune Voinței lui Allah Preaînaltul, ascultându-L și urmând Poruncile Sale.

Noe (Nūh – Pacea fie asupra sa!), tatăl Profeților, i-a spus poporului său:

„(...) și mie mi s-a poruncit să fiu dintre cei supuși Voinței lui Allah (musulmani) (cei supuși numai față de credința în Allah)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:72]

Ibrāhīm (Avraam) și fiul său, Ismail (Pacea fie asupra lor!), L-au invocat în mod continuu pe Allah Preaînaltul, rugându-L să îi facă musulmani:

„Domnul nostru, fă-ne pe noi supuși (musulmani) Ție și fă dintre urmașii noștri o comunitate musulmană (supusă Ție)! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:128]

Iacob (Pacea fie asupra sa!) și-a chemat copiii înainte să moară și i-a sfătuit să urmeze religia lui Ibrāhīm (Avraam – Pacea fie asupra sa!), islamul:

„Când i-a zis Domnul lui: «Supune-te!», el a răspuns: «M-am supus

(„islam” este un cuvânt arab care înseamnă supunere) (Ție), Stăpân al lumilor!» ~ Și Avraam a lăsat-o ca îndemnare fiilor săi și asemenea și Iacob (în limba arabă Ya‘qub) (zicând ei): «O, fiii mei, Allah v-a ales vouă religia (islamul) și, de aceea, să nu muriți altfel decât musulmani!» ~ Sau ați fost voi martori când a venit moartea la Iacob, atunci când el i-a întrebat pe fiii lui: «Pe cine veți adora voi după moartea mea?» Și i-au răspuns ei: «Voim să-l adorăm pe Domnul tău și pe Domnul părinților tăi Avraam, Ismail și Isaac (în limba arabă Ishaq), pe Domnul cel Unic. Noi numai Lui îi vom fi supuși (musulmani)!»” [Traducerea

sensurilor Nobilului Coran, 2:131-133]

De asemenea, Moise (Pacea fie asupra sa!) i-a cerut poporului său să urmeze legile islamice, pe care acesta le-a acceptat:

„Și a zis Moise: «O, neam al meu! Dacă voi credeți în Allah, încredeți-vă în El, dacă sunteți supuși (lui Allah, musulmani)!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:84]

Magicienii faraonului i-au acceptat chemarea și au spus:

„(...) Domnul nostru, revarsă asupra noastră răbdare (ca să dovedim religia Ta) și fă-ne pe noi să murim cu



desăvârșire supuși (musulmani)  
(supuși Ție cu totul)!” [Traducerea  
sensurilor Nobilului Coran, 7:126]

Iosif (Pacea fie asupra sa!) l-a rugat pe  
Allah Preaînaltul să îl ajute să rămână  
musulman până când va muri și să îl  
alăture musulmanilor dreptcredincioși:

„(...) Ia-mi viața când eu sunt în totală  
supunere (musulman) și alătură-mă  
celor evlavioși (Profeții și Trimișii)!”  
[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 12:101]

Atunci când Regina din Saba' a intrat  
în palatul Profetului Solomon (Pacea  
fie asupra sa!) și a văzut semnele  
Profeției, ea a spus:

„(...) Domnul meu, eu sunt nedreaptă față de mine însămi (pentru că am adorat împreună cu neamul meu Soarele)! Eu mă supun împreună cu Solomon lui Allah, Stăpânul Lumilor!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 27:44]

Ultimul Profet, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a clarificat unicitatea religiei Profetilor (Pacea fie asupra lor!). Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Eu sunt cel mai apropiat de Isus, fiul Mariei, atât în viața aceasta, cât și în

Viața de Apoi. Profetii sunt frați de tată, ei au mame diferite, dar religia lor este una.” (Al-Bukhari)

Așadar, religia Profetilor este una singură, construită pe același principiu fundamental, și anume a crede în Unicitatea lui Allah Preaînaltul, a-L adora numai pe El și a-I urma Poruncile.

Acesta este islamul, singura religie acceptată de către Allah Preaînaltul:

„(Unica) religie acceptată de Allah este Islamul (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:19]

El Preaînaltul nu va accepta altă religie:

„Acela care dorește o altă religie decât islamul, nu-i va fi acceptată, și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:85]

Allah Preaînaltul îi spune Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Spune (o, Mohammed): «Eu nu sunt nou între Trimiși (...)»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 46:9]

Aceasta înseamnă că principiile fundamentale pe care le-a susținut sunt aceleași cu cele transmise de ceilalți Profeti (Pacea fie asupra lor!):

„Noi ți-am revelat ție după cum am revelat și lui Noe și Profetilor de după el, precum le-am revelat și lui Avraam, Ismail, Isaac, Iacob și semințiilor și lui Isus, Iov (în arabă ‘Ayyub) și lui Iona (în arabă Yunus), Aaron (în arabă Harun) și lui Solomon, și i-am dat lui David Psalmii.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:163]

## Stâlpii islamului

Islamul este o structură cuprinzătoare, care înglobează întreaga viață umană. El este stabilit pe cinci stâlpi, pe care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a precizat spunând:

„Islamul este construit pe cinci stâlpi: să mărturisești că nimeni nu este demn de adorare cu excepția lui Allah și că Mohammed este Trimisul Său (Ash-hadu an lā ilāha ill-Allah, wa ash-hadu anna Mohammedan ar-Rasūl Allah), efectuarea rugăciunilor (as-salāh), oferirea carității anuale obligatorii (az-zakāh), pelerinajul la Mecca (al-hajj) și postul din luna Ramadan (as-siyam).” (Al-Bukhari și Muslim)

**Primul stâlp: Mărturisirea**  
**Unicității lui Allah Preaînaltul și a**  
**Profetiei lui Mohammed (Pacea și**  
**binecuvântarea lui Allah fie asupra**  
**sa!)**

## Mărturisirea Unicității lui Allah Preaînaltul

Toți Profetii (Pacea fie asupra lor!) le-au transmis și le-au clarificat popoarelor la care au fost trimiși faptul că Allah Preaînaltul, Înzestrătorul și Întreținătorul lumilor, este Unul. Ei (Pacea fie asupra lor!) au transmis, de asemenea, Atributele lui Allah Preaînaltul, Cel Care a creat acest Univers minunat într-un mod uimitor, incredibil și sistematic. În plus, toți au precizat faptul că El, Preaînaltul, este Singurul demn de adorare.

Trebuie să menționez aici că demonstrarea existenței lui Allah Preaînaltul nu este un subiect

important în Nobilul Coran, pentru că atât musulmanul, cât și nemusulmanul intuiesc aceasta în mod natural. Orice lucru din acest Univers este un semn pentru ca noi să credem, în mod necesar, în existența unui Creator Suprem. De fapt, fiecare creație din jurul nostru este o mărturisire a existenței, măreției și perfecțiunii lui Allah Preaînaltul.

Oamenii nu au negat niciodată existența unui Dumnezeu, chiar dacă aceștia I-au dat diferite nume și atribuții. Ei sunt de acord cu privire la existența unui Creator Suprem al Universului. Unii oameni L-au numit „inevitabilul existent”, care a creat totul.



Nici măcar atei și liber-cugetătorii nu neagă existența unei puteri supreme care a creat acest Univers într-un mod atât de perfect. Cu toate acestea, ei neagă numele pe care biserica I l-au dat acesteia (**Dumnezeu**) și îl înlocuiesc cu un nume neclar și inventat - „Legea Naturii”.

Cuvântul „Natură” nu indică ceva specific, pentru că o persoană nu va înțelege din aceasta că primul om, care este parte a naturii, s-a creat pe sine însuși și nici că mările și oceanele s-au creat singure acum mult timp. De asemenea, o persoană nu va înțelege din cuvântul „Natură” că păsările și animalele s-au inventat și s-au creat singure sau că acestea au creat primele

specii animale. Chiar și o creație simplă, precum bacteria, nu poate apărea din nimic, fără intervenția unui Creator.

Nimeni nu contrazice faptul că acest Univers este creația unui Creator Prea Măreț, Preaînțelept și Drept, **care este Domnul nostru:**

„Slăvește Numele Domnului tău, Al-’A‘lā (Cel Preaînalt), ~ Care a creat (totul) și a potrivit (totul, într-o formă perfectă) ~ Și Care a măsurat (totul și a orânduit totul dinainte) și apoi (El) a călăuzit (fiecare creatură pentru ceea ce i se potrivește, l-a călăuzit pe om să discearnă binele de rău, a călăuzit animalele la pășunat etc.).”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 87:1-3]

Susținătorii expresiei „Legea Naturii”  
ar fi corecți și drepecți dacă ar numi acea  
putere „Creatorul Naturii”:

„Oare au fost ei creați de nimeni sau ei  
sunt creatorii? ~ Sau au creat ei  
Cerurile și Pământul? Nu, ei nu cred cu  
convingere! ~ Sau sunt ei comorile  
Domnului tău? Sau sunt ei stăpâni?”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 52:35-37]

Atunci când companionul Profetului  
Mohammed (Pacea și binecuvântarea  
lui Allah fie asupra sa!), Jubair ibn

Mut'im (Allah să fie mulțumit de el!) a auzit acest verset, el a spus:

„(...) Am simțit că inima mea este pe punctul de a-și lua zborul.” (Al-Bukhari)

Ateismul sau negarea existenței Creatorului este o deviere inacceptabilă și respinsă de către mintea și instinctul uman. Dacă omul, care se distinge de celelalte creații prin rațiune, voință și abilitatea de a explora, este incapabil să se creeze singur sau să-i creeze pe alții, atunci ce șanse au restul creațiilor?

Așadar, nu poate fi negată existența unui Dumnezeu Prea Măreț, pentru că

În fiecare parte a Universului există un semn care indică existența Sa și mărturisește Măreția și Perfecțiunea Sa.

Cel mai important aspect, cu privire la care toți Profeții (Pacea fie asupra lor!) au fost de acord, este acela de a mărturisi Unicitatea lui Allah Preaînaltul și de a-L adora numai pe El. Aceasta a fost esența mesajelor lor:

„Și Noi nu am trimis înaintea ta niciun Profet fără să nu-i revelăm lui: «Nu există altă divinitate în afară de Mine, deci adorați-Mă pe Mine!»

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:25]

Nobilul Coran redă mesajul transmis de toți Profeții, citându-i pe Noe, Hud, Saleh, Șuayb (Pacea fie asupra lor!) și alții:

„ (...) O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afara Lui (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:85]

În plus, Profeții (Pacea fie asupra lor!) au avertizat popoarele la care au fost trimiși cu privire la adorarea altora în afară de Allah Preaînaltul, indiferent de cine sau ce anume erau celelalte divinități, oameni, pietre, animale sau îngeri:

„Vi s-a revelat ție și acelor de dinaintea ta: «De vei face asociați lui Allah, vor fi în zadar faptele tale și vei fi tu printre aceia care pierd. ~ Deci, adoră-L tu pe Allah și fii dintre cei care aduc mulțumire!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:65-66]

Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost unul dintre acești Profeți, iar el i-a avertizat pe oameni să nu adore pe altcineva în afară de Allah Preaînaltul:

„(...) Doar a zis Mesia: «O, fii ai lui Israel, adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!» Pe cel care așază lângă Allah pe altcineva, Allah îl va opri de la Rai, iar adăpostul lui va fi Focul și cei nelegiuți nu vor afla

ajutor (asocierea altor zeități la Allah este considerată cea mai mare nelegiuire și cel mai mare păcat în islam).»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:72]

Mințile umane nu pot concepe Numele și Atributele lui Allah Preaînaltul, iar, din acest motiv, El, cu Voia Sa, ne-a învățat Numele Sale prin intermediul Profetilor Săi (Pacea fie asupra lor!) și prin revelarea Cărilor Sale, aceasta fiind una dintre cele mai importante chestiuni pe care Profetii (Pacea fie asupra lor!) le-au transmis omenirii.

Allah Preaînaltul spune în Ultima Sa Carte, Nobilul Coran, că El Preaînaltul



are cele mai frumoase, **mărețe și perfecte Nume:**

„Allah! Nu există altă divinitate în afară de El! Ale Lui sunt Numele cele mai frumoase (**cele nouăzeci și nouă de Nume și Atribute**)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **20:8**]

Unele dintre Numele frumoase ale lui Allah Preaînaltul se regăsesc în următoarele versete:

„El este Allah, afară de care nu este alt Dumnezeu, Știutorul celor nevăzute și al celor văzute. El este Ar-Rahman (**Preamilostivul**), Ar-Rahīm (**Prea Îndurătorul**). ~ El este Allah, afară de care nu este alt Dumnezeu, Al-Malik

(Suveranul, Regele tuturor), Al-Quddūs (Cel Sfânt, Cel Preaînalt), As-Salām (Cel care este liber de orice imperfecțiune), Al-Mu'mīn (Cel care îi încearcă pe Profeți cu miracole și semne, Dătătorul de siguranță), Al-Muhaymin (Cel care veghează asupra creației Sale), Al-'Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic), Al-Jabbār (Cel a Căruia Voință va domina întotdeauna și în Fața Căruia toate creaturile se supun), Al-Mutakabbir (Cel care este Mândru de Măreția Sa). Slăvit și Suprem este Allah, mai presus de ceea ce ei Îi asociază ca parteneri Lui. ~ El este Allah: Al-Khāliq (Creatorul), Al-Bāri' (Cel care îi oferă creației Sale forma cea mai potrivită, în concordanță

cu misiunea pe care fiecare creatură o va primi), Al-Musawwir (Dătătorul de forme). Lui Îi aparțin Al-Asma' Al-Husna (cele mai frumoase Nume). Toate Cele care sunt în Ceruri și pe Pământ Îl slăvesc pe El (ele slăvesc Numele lui Allah prin cuvinte care neagă orice fel de imperfecțiune). El este Al-‘Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic), Al-Hakīm (Preaînțeleptul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 59:22-24]

Aceste Nume Divine indică și afirmă perfecțiunea Atributelor lui Allah Preaînaltul și faptul că El este Prea Măreț. El, Preaînaltul, este Regele și Domnul tuturor regilor, Cel

Preaînțelept și Prea Măreț, și nimeni nu se compară cu El:

„(...) Nu este nimic asemenea cu El (Nu are nimeni calitățile Sale). El este As-Samī‘ (Cel care Aude Totul) și Al-Basīr (Cel care Vede Totul).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:11]

„Spune (o, Mohammed): El este Allah, (Al) Ahad (Unul și Unicul, Cel care nu are partener și în afară de care nu există altă divinitate, Unicul în Sinele Său Divin, în Atributele și Acțiunile Sale. El este Indivizibil și nu trei în unul, așa cum spun creștinii). ~ Allah As-Samad (Cel care Își este Sieși de ajuns, Cel care este Perfect în Slava și

Onoarea Sa, în Atributele Sale, în Cunoașterea Sa, în Puterea Sa, Care nu are nevoie de nimic de la creațiile Sale, dar de Care întreaga creație are nevoie, iar El nici nu mănâncă, nici nu bea și nici nu moare)! ~ El nu dă naștere și nu este născut ~ Și nu este nimeni egal sau comparabil cu El.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [112:1-4](#)]

„Nu-I faceți, așadar, semeni lui Allah, căci Allah știe, în vreme ce voi nu știți!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [16:74](#)]

Credința în Allah Preaînaltul, Care are aceste caracteristici perfecte, va conduce o persoană către un comportament bun, dacă aceasta va

conștientiza faptul că El, Preaînaltul, știe tot ceea ce face. Credinciosul va ști că Allah Preaînaltul îl veghează tot timpul și că El este Omniscient, Atoateștiutor și Atotputernic, simțindu-se rușinat atunci când comite un păcat.

Dacă este conștientă că Allah Preaînaltul este Atotputernic, având autoritate și fiind Capabil de a pedepsi, persoana Îl va adora și va face fapte bune, pentru a câștiga răsplata și Paradisul Primitorului căinței, Preamilostivului, Celui plin de compasiune.

Așadar, credinciosul își va îmbunătăți comportamentul, având teamă de

Pedeapsa lui Allah Preaînaltul și dorind răsplata Lui. **Allah Preaînaltul spune despre acești credincioși:**

„(...) Ei se întreceau în bine și Ne chemau cu dorință și cu teamă și erau evlavioși față de Noi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **21:90**]

Atunci când musulmanul crede în Allah Preaînaltul, Creatorul și Întreținătorul, se va întoarce la El atât în momentele fericite, cât și în cele triste, pentru că el este sigur de faptul că El este Omniscient.

Mai mult decât atât, musulmanii cred că Allah Preaînaltul este aproape de oamenii credincioși, că El, Preaînaltul,

le cunoaște toate secretele și faptele și  
că El este Stăpânul tuturor lucrurilor:

„Și dacă voiește El un lucru, Porunca  
Lui este numai să zică «Fii» și el este.  
~ Laudă Celui în mâna căruia se află  
stăpânirea tuturor lucrurilor! Și la El  
veți fi aduși înapoi (după moarte,  
pentru a vă răsplăti după faptele  
voastre)!” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 36:82-83]

„Ale Lui sunt cheile (comorilor)  
Cerurilor și ale Pământului; El  
dăruiește cu prisosință cele spre  
viețuire, cui voiește El, sau le dăruiește  
cu măsură, (cui voiește El); El este Al-  
‘Alīm (Atoatecunoscătorul,



Omniscientul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:12]

Dacă o persoană se gândește la nenumăratele binecuvântări pe care Allah Preaînaltul le-a revărsat asupra sa, inima i se va umple de dragoste față de El:

„(...) Dar cei care cred sunt mai stăruitori în iubirea pentru Allah (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:165]

Cum ar putea o persoană să nu Îl iubească pe Allah Preaînaltul, dacă El îi iubește pe robii Săi dreptcredincioși?

Allah Preaînaltul spune:

„(...) căci Allah îi iubește pe binefăcători!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [2:195](#)]

„(...) căci Allah îi iubește pe cei care se căiesc și îi iubește pe cei care se curățesc.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [2:222](#)]

„(...) Și Allah îi iubește pe cei statornici!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [3:146](#)]

„Și El este Al-Ghafūr (Atoateiertător față de cei care se căiesc), Al-Wadūd (Cel plin de dragoste și de grijă față de robii Săi cei evlavioși).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [85:14](#)]

Această dragoste față de Allah  
Preaînaltul îl face pe musulman să Îl  
adore și să își dorească să Îl  
mulțumească, având scopul de a obține  
viața eternă în Paradis, pe care Allah  
Preaînaltul a pregătit-o **pentru robii Săi  
dreptcredincioși:**

„Dar niciun suflet nu știe ce-i este  
ascuns (ce le este pregătit acelorale  
cărora fapte au fost enumerate) ca  
bucurie (din motivele bucuriei), drept  
răsplată pentru ceea ce au săvârșit  
(faptele bune pe care le săvârșiți în  
această lume).” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, **32:17**]

Iubirea musulmanului față de Domnul  
său îl va împiedica să facă lucruri care

Îi vor aduce neplăcere. Astfel, el va urî lucrurile pe care Domnul lui le urăște, iar Allah Preaînaltul urăște cuvintele rele, **faptele rele și imoralitatea**:

„(...) Allah nu-l iubește pe cel care este hain și păcătos.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **4:107**]

„(...) Allah nu-i iubește pe cei care seamănă stricăciune.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **5:64**]

„(...) nu călcați **(Poruncile)**, căci Allah nu-i iubește pe cei ce încalcă **(Poruncile)**!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **5:87**]

Mărturisirea și acceptarea faptului că Mohammed **(Pacea și binecuvântarea**

lui Allah fie asupra sa!) este Mesagerul lui Allah Preaînaltul

Pentru ca omenirea să nu aibă nicio scuză că nu-I cunoaște Poruncile și Legile, Allah Preaînaltul a trimis Mesageri (Pacea fie asupra lor!), încheind cu Profetul final trimis întregii omeniri, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Și Noi nu te-am trimis decât ca vestitor și prevenitor pentru toată lumea, însă cei mai mulți dintre oameni nu știu.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 34:28]

Fiind un Mesager trimis întregii omeniri, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se află deasupra celorlalți Profeți (Pacea fie asupra lor!), după cum a spus chiar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„(...) Fiecare Profet a fost trimis doar pentru poporul lui, însă eu am fost trimis întregii omeniri (...)” (Al-Bukhari)

Numele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este Mohammed, fiul lui ‘Abd Allah, fiul lui ‘Abd al-Muttalib, din tribul Quraiș. A fost un orfan născut în Mecca, în anul 571 e.n., și a crescut în

același oraș. Atunci când a împlinit vârsta de 40 de ani, Allah Preaînaltul i-a dăruit Profetia. În timp ce el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se afla în peștera Hirā', din estul orașul Mecca, îngerul Gabriel (Jibrīl - Pacea fie asupra sa!) i-a adus Revelația. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a transmis Mesajul și și-a invitat poporul să accepte islamul, însă puțini au acceptat, iar liderii tribului său l-au respins.

Acei lideri, care au refuzat islamul din teama de a pierde conducerea și puterea, l-au acuzat de minciuni și i-au făcut rău, torturându-i și omorându-i

pe câțiva dintre companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!).

În consecință, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a emigrat la Yathrib (Medina de astăzi) împreună cu credincioșii, unde a pus bazele societății islamice, urmând călăuzirea lui Allah Preaînaltul.

Primul lucru pe care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a făcut a fost să-și construiască moscheea, apoi le-a cerut musulmanilor să se accepte unul pe celălalt, numindu-i frați în credință, chiar dacă erau din grupuri și rase diferite. Mai mult decât atât, el (Pacea



și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încheiat un tratat cu evreii, pentru a trăi în pace și pentru a proteja orașul.

În timp ce se afla în Medina, i-a invitat pe arabi și pe alții să creadă în el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și le-a trimis scrisori regilor și conducătorilor din acel timp, explicându-le principiile religiei. Puțini dintre ei au crezut, iar alții i-au refuzat invitația, arătând dușmănie, și au trimis armatele să se lupte cu el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luptat împotriva lor, până când Allah Preaînaltul i-a dăruit victoria, iar

islamul s-a răspândit în toată Peninsula Arabă înainte de moartea sa, în anul 633 e.n.

Allah Preaînaltul l-a sprijinit pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu semne care să îi demonstreze Profeția, așa cum le-a dat și celorlalți Profeți și Mesageri (Pacea fie asupra lor!), însă semnele pe care Allah Preaînaltul i le-a dat lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au fost diferite de semnele celorlalți Profeți. Acest lucru arată că puterea sa glorioasă nu va pieri de-a lungul timpului, ci va dăinui atât timp cât va exista islamul.

Semnul și miracolul etern al Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este Nobilul Coran, Cartea miraculoasă care uimește omenirea. Nimeni nu a putut scrie o carte sau un capitol asemănător celor din el și nimeni nu va putea face aceasta vreodată:

„Spune (o, Mohammed): «De s-ar aduna (dacă s-ar pune de acord) oamenii și djinnii ca să facă (ceva) ca acest Coran, ei nu vor fi în stare să facă (ceva) asemenea lui, chiar dacă își vor fi unul altuia ajutor!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:88]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Fiecărui Profet i-au fost date minuni pentru ca poporul lui să creadă în el, însă mie mi-a fost dată o Inspirație Divină pe care Allah Preaînaltul mi-a revelat-o. Așadar, sper ca în Ziua Judecății numărul adeptilor mei să îl depășească pe cel al celorlalți Profeți.”  
(Al-Bukhari)

Nobilul Coran conține multe date științifice care îi surprind pe cercetători. Motivul acestui lucru este faptul că aceasta este o Revelație de la Allah Preaînaltul, **Omniscientul**:

„Allah va fi Martor pentru ceea ce ți-a trimis, căci l-a trimis (Coranul) în deplină cunoștință (mărturia lui Allah este Coranul). Și îngerii vor face mărturie. Însă Allah este îndeajuns ca Martor (Shahīd).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:166]

Nobilul Coran precedă știința modernă în descrierea apariției Universului, atunci când menționează ceea ce cercetătorii numesc „Teoria Big Bang”. Allah Preaînaltul spune:

„Apoi s-a întors către Cer - care era un fum (adică nu era compact, ci semăna cu fumul, datorită stării sale gazoase) - și i-a zis lui și Pământului: «Veniți amândouă, de voie sau fără de voie!»

Și au răspuns ele: «Venim, supunându-ne de bunăvoie!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 41:11]

„Oare nu văd cei care nu cred că Cerurile și Pământul au fost împreună și că Noi le-am despărțit și din apă am făcut tot ce este lucru viu (adică animale și plante. Acest verset este confirmat de teoria științei moderne cu privire la apariția Pământului și a vieții pe el.)? Și oare tot nu cred ei? [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:30]

Nobilul Coran menționează expansiunea Universului. Allah Preaînaltul spune:

„Iar Cerul l-am înălțat cu Puterea  
Noastră și Noi îl lărgim.” [Traducerea  
sensurilor Nobilului Coran, 51:47]

De asemenea, menționează rotația  
Soarelui, a Lunii și a Pământului.

Allah Preaînaltul spune:

„Iar Soarele aleargă către un sălaș al  
lui. Aceasta este rânduiala Celui Al-  
‘Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic),  
Al-‘Alīm (Atoatecunoscătorul,  
Omniscentul)! ~ Iar pentru Lună am  
orânduit Noi faze, până ce ea devine ca  
un ciorchine bătrân de palmier (cornul  
Lunii este comparat cu un ciorchine  
galben și îmbătrânit, care se arcuiește).  
~ Nici Soarele nu se cuvine să ajungă  
Luna, nici noaptea nu poate să o ia

înaintea zilei (să vină înainte de timpul care i-a fost hotărât) și toate plutesc pe orbite (proprii).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 36:38-40]

Aceste lucruri și multe altele i-au rămas necunoscute științei până la mijlocul secolului trecut.

Un alt fapt științific minunat menționat de Nobilul Coran este dezvoltarea embrionului în uter. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi oameni! Dacă sunteți în îndoială cu privire la Înviere, Noi doară v-am creat din țărână (primul strămoș al vostru l-am creat din țărână), apoi dintr-o picătură (de



spermă), apoi dintr-un cheag de sânge (ca o lipitoare), apoi dintr-o bucată de carne, cu formă, după ce a fost fără formă (plăsmuită și neplăsmuită), pentru ca să vă arătăm (Puterea Noastră). Și Noi lăsăm să sălășluiască în pânțele ceea ce voim Noi până la un timp hotărât (termenul nașterii); apoi vă scoatem ca prunci, pentru ca apoi să ajungeți la vârsta bărbăției. Și unii dintre voi mor (tineri), iar alții sunt lăsați (să trăiască) până la cea mai neputincioasă vârstă (vârsta decrepitudinii, senilizării), pentru ca să nu mai știe nimic după ce au știut. Tu vezi pământul fără viață, iar dacă Noi pogorâm apa (sub formă de ploaie) asupra lui, el se mișcă, se umflă și lasă

să răsară (plante) din fiecare soi minunat.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 22:5]

Această descriere minunată l-a uimit pe profesorul Marshall Johnson, președintele și managerul Departamentului de Anatomie din cadrul Universității Thomas Jefferson, din Statele Unite ale Americii. El a spus:

„Ca om de știință, nu mă pot ocupa decât de lucrurile pe care le văd. Eu înțeleg embriologia și dezvoltarea biologică și pot înțelege cuvintele care îmi sunt traduse din Coran (...) dacă m-aș întoarce în timp până în acea epocă, știind ceea ce știu în ziua de astăzi, nu

aș fi în stare să descriu ceea ce este descris în Coran. Nu văd nicio dovadă care să dezmintă conceptul că acest individ, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ar fi primit aceste informații din altă parte. Deci nu văd nimic aici care să intre în conflict cu ideea că intervenția divină a avut legătură cu ceea ce el a fost capabil să scrie.”

În cartea sa faimoasă, „Dezvoltarea omului”, care este o referință autorizată în școlile de medicină din lume, Profesorul Keith L. Moore a spus:

„Îmi este clar că acestea i-au fost revelate lui Mohammed de către

Dumnezeu sau Allah, pentru că aproape toate aceste cunoștințe nu au fost descoperite decât multe secole mai târziu. Acest lucru îmi dovedește că Mohammed trebuie să fi fost un Mesager al lui Dumnezeu sau Allah.”

„Spune (o, Mohammed): «L-a pogorât Acela care știe taina (lucrurile ascunse din Cer și de pe Pământ) din Ceruri și de pe Pământ. El este Ghafūr (Atoateiertător), Rahīm (Prea Îndurător).»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 25:6]

Așadar, această informație științifică și multe altele sunt dovada uimitoare de la Allah Preaînaltul a Profetiei lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea

lui Allah fie asupra sa!). Astfel de informații era imposibil să fi fost cunoscute în timpul acelor zile, în special de către un om neștiutor de carte, care a trăit într-un mediu ignorant:

„Și cei cărora li s-a dat știința văd (știu) că ceea ce ți s-a trimis de către Domnul tău este Adevărul care călăuzește către calea Celui Atotputernic (Al-‘Azīz), Demn de Laudă (Al-Hamīd) (religia și Legea lui Allah).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 34:6]

Chestiunile care demonstrează Profeția lui (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sunt bunul

comportament, principiile morale și caracterului său deosebit. Descriind caracterul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Allah Preaînaltul spune:

„Și cu adevărat tu (o, Mohammed) ai un înalt caracter moral!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 68:4]

Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era cunoscut drept „Cel cinstit, Cel Onest” printre oamenii din Mecca.

Împăratul Roman, Heraclius i-a spus lui Abu Sufian, care era dușmanul Profetului în acel moment:

„(...) Mi-am dat seama că, dacă el (Profetul Mohammed - Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu și-ar permite să spună o minciună despre oameni, cu atât mai puțin ar spune o minciună despre Allah Preaînaltul (...) Mi-ați spus că el v-a poruncit să Îl adorați pe Allah Preaînaltul și să nu Îi atribuiți parteneri, v-a interzis adorarea idolilor și v-a poruncit să vă rugați, să fiți sinceri și să vă păstrați castitatea. Dacă este adevărat ceea ce îmi spuneți, el va ocupa în curând locul de sub picioarele mele (îmi va lua locul). Am știut (din Scripturi) că urma să apară, dar nu am știut că va fi dintre voi. Dacă l-aș apuca, aș merge la el imediat, și dacă

aș fi cu el, i-aș spăla picioarele cu siguranță (...)" (Al-Bukhari)

Cei care susțin în mod fals că sunt profeți o fac de dragul câștigului material, al averii pe care să o poată transmite familiei lor, al reputației, al faimei și al puterii, pentru ca oamenii să-i laude. A fost Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) unul dintre ei?

O privire asupra biografiei sale va arăta atitudinea umilă, ascetismul, comportamentul lui nobil și bunele maniere, care sunt dovezi ale Profetiei sale.



Un exemplu al ascetismului său este acela că:

„La moartea sa, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a lăsat niciun dirham sau dinar, sclav sau sclavă, sau nimic altceva în afară de catârul său alb, arma sa și o bucată de pământ pe care a oferit-o drept caritate.” (Al-Bukhari)

Acea bucată de pământ este aceeași pe care Abu Bakr [\[1\]](#) (Allah să fie mulțumit de el!) le-a negat-o moștenitorilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul lui Allah (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)  
a spus:

„«Proprietățile noastre (ale Profetilor)  
nu vor fi moștenite. Orice lăsam va fi  
dat drept caritate.» (...) Abu Bakr  
(Allah să fie mulțumit de el!) a  
adăugat: «Voi face tot ceea ce obișnuia  
să facă Mesagerul lui Allah (Pacea și  
binecuvântarea lui Allah fie asupra  
sa!), pentru că mi-e teamă că, dacă voi  
abandona ceva din Tradiția lui, atunci  
mă voi rătăci (de la Calea cea  
Dreaptă).»” (Al-Bukhari)

Moștenirea Profetului Mohammed  
(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie  
asupra sa!) nu consta în averi sau  
proprietăți care i-ar fi putut aduce

bunăstare familiei sale; ci din religia pe care au practicat-o după plecarea lui (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Atunci când el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit, scutul său se afla amanetat la un evreu pentru 30 de măsuri de ovăz[2].

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut mare grijă să plece din această lume fără a lăsa ceva în urmă. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu și-a dorit faimă și putere, așa cum nu și-a dorit nici bani. Un om s-a dus la el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus:

„«O! Domnul nostru și fiul domnului nostru, o, cel mai bun (dintre toți oamenii) și fiul celui mai bun.»

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «O, oameni, nu îl lăsați pe Satana să vă păcălească. Eu sunt Mohammed, fiul lui ‘Abd Allah și robul și Mesagerul lui Allah. Nu îmi place să îmi acordați o importanță mai mare decât cea pe care mi-a dat-o Allah Preaînaltul.»”  
(Ahmad)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a urât orice formă de aroganță. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ura chiar și ca prietenii și companionii săi să se ridice (în semn

de respect) atunci când li se alătura. Companionul său, Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!), a spus cu privire la aceasta:

„Îl iubeau pe Mesagerul lui Allah mai mult decât orice, dar atunci când îl vedeau, nu se ridicau în picioare, pentru că știau că nu îi place aceasta.” (At-Tirmidhi)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un Mesager cu principii morale perfecte. Profetul lui Allah, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus:

„Cu adevărat, am fost trimis pentru a perfecționa bunul caracter.” (Al-Bukhari)

Soția Profetului, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), a vorbit despre comportamentul lui, arătând că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu era modest doar în fața oamenilor, ci și în casa lui și că aceasta era o caracteristică a sa. Atunci când a fost întrebată ce făcea Profetul (ﷺ) când era acasă, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a răspuns:

„El obișnuia să își facă de lucru ajutându-i pe membrii familiei sale și, atunci când venea timpul rugăciunii, mergea să se roage.” (Al-Bukhari)

Conform altei relatări, ea (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus:

„El era un om asemeni tuturor oamenilor: își curăța hainele, își mulgea oaia și se servea singur.”  
(Ahmad)

Companionul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Ibn Mas'ud (Allah să fie mulțumit de el!), a relatat că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) împreună cu doi dintre companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) călăreau o cămilă pe rând, în drum spre Badr. Cei doi companioni și-ar fi dorit ca ei să meargă pe jos, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!) să meargă călare tot drumul, dar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus: „Voi nu sunteți mai puternici decât mine, iar eu am nevoie de răsplata lui Allah așa cum aveți și voi.” (Ahmad)

Mă întreb ce fel de răsplată lumească a câștigat Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de pe urma Profetiei. Au fost modul lui de viață și comportamentul său similare cu cele ale unei persoane prefăcute?

Alte dovezi ale Profetiei sale (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sunt cele peste o mie de semne pe care



Allah Preaînaltul i le-a dat, atunci când a schimbat legile naturii.

Unul dintre aceste semne este acela că Allah Preaînaltul a hrănit 1.000 de oameni cu un singur animal și cu un singur sac de ovăz care nu cântărea mai mult de 3 kg[3]. Un alt semn s-a petrecut atunci când apa a izvorât dintre degetele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și un grup mare de companioni a băut din ea[4].

În plus, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a vindecat mulți oameni cu Voia lui Allah Preaînaltul. Mohammed ibn al-Hateb a fost unul dintre ei, deoarece

Într-o zi, un vas de apă fierbinte s-a vărsat peste mâna sa, rănind-o. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a atins mâna, badijonând-o cu saliva sa, iar în acel moment mâna s-a vindecat[5].

Un alt om, ‘Abd Allah ibn Otaik al-Ansari, care avea un picior rupt, a venit la Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care i-a atins piciorul și l-a vindecat imediat[6].

O altă dovadă a statutului său de Profet sunt prezicerile cu privire la el din Cărțile Sfinte anterioare. Aceste Cărți, în ciuda modificărilor suferite, conțin încă mărturii adevărate care prevestesc

venirea lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Printre acestea se numără prezicerile celor doi Profeți, Moise și Habacuc (Pacea fie asupra lor!), care au profețit că un Profet pur urma să apară în ținutul lui Paran. În Cartea Deuteronomul, care îi este atribuită lui Moise (Pacea fie asupra sa!), el le-a spus israeliților, înainte de a muri:

„Domnul a venit din Sinai și a răsărit peste ei din Sair, a strălucit din muntele Paran (...)” [Deuteronom, 33:2]

El (Pacea fie asupra sa!) le-a spus că, așa cum Allah Preaînaltul i-a dat mesajul pe Muntele Tor din Sinai, un alt mesaj urma să fie dat pe muntele Sair, fiind vorba despre cel al Profetului Isā (Isus) (Pacea fie asupra sa!), după care un alt Profet măreț (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) urma să primească un mesaj pe muntele Paran.

Cartea lui Habacuc menționează, de asemenea, că un Profet urma să apară pe Muntele Paran:

„Cel Sfânt vine din muntele Paran (...) - Măreția Lui acoperă Cerurile și slava Lui umple Pământul.” [Habacuc, 3:3]

Cine este robul sfânt care a venit de la Paran și a cărui măreție a umplut Pământul, și unde este Paran, de unde a venit Profeția?

Tora folosește numele Paran atunci când vorbește despre orașul sfânt Mecca. Cartea Genezei menționează că Ismail (Pacea fie asupra sa!) a crescut în sălbăticia lui Paran:

„Dumnezeu a fost cu copilul, care a crescut (...) ~ A locuit în pustiul Paran (...)” [Geneza, 21:20-21]

Paran este ținutul lui Hijaz, iar istoricii sunt de acord asupra faptului că acela era locul unde a crescut Ismail (Pacea fie asupra sa!).

Așadar, cu această dovadă, Allah Preaînaltul convinge omenirea cu privire la statutul de Profet al lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Musulmanul trebuie să mărturisească Profetia Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în mod intrinsec și extrinsec și, de asemenea, că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este Robul și Mesagerul lui Allah Preaînaltul pentru toată omenirea. Musulmanul trebuie să creadă orice a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), să respecte tot ce a poruncit, să evite orice a interzis și să Îl adore pe

Allah Preaînaltul după cum el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a legiferat.

Allah Preaînaltul spune:

„(...) Noi te-am trimis ca Vestitor (Trimis, Profet) pentru oameni. Iar Allah este de ajuns ca martor! ~ Cel ce se supune Trimisului se supune, neîndoielnic, și lui Allah. Cât despre cei care întorc spatele, Noi nu te-am trimis să fii peste ei păzitor!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:79-80]

El, Preaînaltul, spune, de asemenea:

„O, voi cei care credeți! Fiți cu supunere față de Allah și fiți cu

supunere (ascultare) față de Trimisul Său și față de diriguitorii voștri! Apoi, dacă aveți neînțelegeri într-o chestiune, aduceți-o (întru judecare) la Allah și la Trimis, dacă voi credeți în Allah și în Ziua de Apoi! Aceasta este mai bine și cu mai bune urmări.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:59]

De asemenea, musulmanul trebuie să urmeze calea, comportamentul și principiile morale ale Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Ați avut voi în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă, pentru cel care nădăjduiește în Allah și în Ziua de Apoi și Îl pomenește pe Allah mereu.”



[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 33:21]

## **Al doilea stâlp: efectuarea rugăciunii (as-salāh)**

Rugăciunea este cel de-al doilea stâlp al islamului, iar Allah Preaînaltul a făcut-o obligatorie pentru musulmani. Există două tipuri de rugăciune în islam: în primul rând, sunt cele 5 rugăciuni zilnice obligatorii, iar, în al doilea rând, cele voluntare, pe care musulmanii le fac pentru a câștiga iubirea lui Allah Preaînaltul și pentru a-I mulțumi pentru nenumăratele Sale binecuvântări.

Rugăciunea are un efect măreț asupra purității inimii, modificând comportamentul și întărind credința, iar Allah Preaînaltul a făcut-o obligatorie, de asemenea, pentru Profeții (Pacea fie asupra lor!) și națiunile anterioare.

Nu a existat nicio Lege divină care să nu poruncească rugăciunea. Ibrāhīm (Avraam – Pacea fie asupra sa!), părintele Profetilor, s-a rugat lui Allah ca urmașii lui să fie dintre cei care se roagă:

„Domnul meu, fă ca eu să împlinesc rugăciunea (as-salāh) cu sârguință (statornic în adorarea Ta), ca și o parte

din urmașii mei! (...)" [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 14:40]

Allah Preaînaltul i-a răspuns rugăciunii și a făcut ca fiul său, Ismail (Pacea fie asupra sa!), să fie dintre cei care se roagă:

„El a poruncit neamului său rugăciunea (as-salāh și caritatea anuală obligatorie (az-zakāh) și a fost pentru Domnul său un rob plăcut.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:55]

După acești Profeti (Pacea fie asupra lor!), Allah Preaînaltul i-a vorbit lui Moise (Pacea fie asupra sa!), spunându-i:

„Eu sunt Allah și nu există altă divinitate în afară de Mine! Așadar, venerează-Mă (numai pe Mine) și împlinește rugăciunea (as-salāh), pentru pomenirea Mea (pentru a Mă pomeni pe Mine cu inima, cu limba și cu toată ființa ta)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:14]

Allah Preaînaltul i-a poruncit Mariei (Pacea fie asupra sa!) să se roage, spunând:

„O, Maria! Fii cu ascultare față de Stăpânul tău, prosternează-te și pleacă-te, rugându-te împreună cu cei ce se pleacă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:43]

În timp ce se afla încă în leagăn, Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus că Allah Preaînaltul i-a poruncit să efectueze rugăciunea:

„Dar el (pruncul) a zis: «Eu sunt Robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura (Evanghelia) și m-a făcut Profet! ~ Și El m-a binecuvântat, oriunde aș fi (mi-a hărăzit mie să fac bine, oriunde mă voi afla și să transmit revelația pentru mântuirea sufletelor și înfrângerea poftelor), și mi-a poruncit rugăciunea (as-salāh) și caritatea anuală obligatorie (az-zakāh) (rugăciunea este asociată întotdeauna cu milostenia și acest lucru a fost propovăduit și de Profeții de dinaintea

islamului), cât voi trăi.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:30-31]

De asemenea, Allah Preaînaltul a făcut un legământ cu fiii lui Israel, **pentru ca aceștia să efectueze rugăciunea:**

„Și luați aminte (**când**) Noi am făcut legământ cu fiii lui Israel: «Să nu-L adorați decât pe Allah și cu părinții voștri să vă purtați bine, ca și cu rudele, cu orfanii și cu sărmanii! Și să spuneți oamenilor vorbe bune, să îndepliniți rugăciunea (**as-salāh**) și caritatea anuală obligatorie (**az-zakāh**)!» Apoi v-ați lepădat, afară de puțini dintre voi, și v-ați abătut.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:83]

După ei, Profetul nostru Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a transmis oamenilor același Mesaj pe care l-au transmis toți Profeții de dinaintea lui (Pacea fie asupra lor!), și anume să Îl slăvească și să Îl adore doar pe Allah Preaînaltul, rugându-I-se doar Lui. Allah Preaînaltul i-a poruncit Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să se roage spunând:

„Și poruncește neamului tău rugăciunea (*as-salāh*) și fii statornic în ea! Noi nu-ți cerem câștig, fiindcă Noi îți dăm câștig ție, iar urmarea bună este cea a evlaviei.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [20:132](#)]

În Revelația Lui către Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Allah Preaînaltul îi descrie într-un mod frumos pe cei care îndeplinesc rugăciunea spunând:

„Care îndeplinesc rugăciunea (as-salāh), achită caritatea anuală obligatorie (az-zakāh) și cred în Viața de Apoi. ~ Aceștia au bună călăuzire de la Domnul lor și aceștia vor fi cei care vor izbândi (vor avea parte de fericire în această lume și în Lumea de Apoi).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 31:4-5]



Allah Preaînaltul le-a promis Paradisul drept răsplată celor care îndeplinesc rugăciunea:

„Și cei care veghează la rugăciunea lor (îndeplinind toate rugăciunile la vremea lor, fără a neglija nimic din ele) ~ Aceia (cei care întrunesc toate attributele menționate) sunt moștenitorii (cei care merită), ~ Cei care vor moșteni Firdaws-ul, și ei în el vor sălășlui.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 23:9-11]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a amintit tot timpul și le-a cerut musulmanilor să se roage. Servitorul și

companionul său, Anas (Allah să fie mulțumit de el!), a spus:

„Ultimul sfat al Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost: «Rugăciunea, rugăciunea (...)» (Abu Dawud)

Atunci când Allah Preaînaltul a poruncit rugăciunea și alte acte de adorare, nu a făcut-o pentru a spori ceva din ceea ce Îi aparține sau pentru a-I da mai multă putere, pentru că ascultarea celui ascultător nu va Îi va aduce niciun beneficiu, și nici respingerea necredinciosului nu Îl va afecta. Allah Preaînaltul a poruncit rugăciunea pentru binele robilor Săi, pentru puritatea sufletelor lor,

direcționarea conștiinței lor, corectarea comportamentului lor și o existență bună atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Primul efect al rugăciunii asupra credinciosului este faptul că viața îi este mai ușoară, datorită faptului că Îl slăvește și Îl adoră pe Allah Preaînaltul. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a descris rugăciunea ca pe o lumină. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Rugăciunea este o lumină (...)”  
(Muslim)

Semnificația cuvintelor Profetului Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) este aceea că rugăciunea îl va împiedica pe om să comită păcate, îl va îndepărta de faptele rele și îl va călăuzi pe Calea cea Dreaptă, precum o lumină.

Motivul pentru aceasta este acela că rugăciunea îi reamintește musulmanului că Allah Preaînaltul îl veghează tot timpul, iar el va face orice pentru a evita păcatele. **Allah Preaînaltul spune:**

„Recită ceea ce ți s-a revelat din Carte și împlinește rugăciunea (**as-salāh**)! Rugăciunea (**as-salāh**) împiedică de la ceea ce este rușinos și de la ceea ce

este oprit (oprit de legi și de mintea sănătoasă; cum ar fi uciderea, pervertirea etc). Iar pomenirile lui Allah sunt lucru și mai mare, iar Allah știe ce faceți voi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 29:45]

Un om l-a informat pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu privire la un altul care se ruga noaptea și fura dimineța, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Ceea ce spune îl va corecta.” (Ahmad), însemnând că efectuarea rugăciunilor îl va călăuzi într-o zi și îi va corecta comportamentul.

În plus, rugăciunea este un mijloc de obținere a iertării lui Allah Preaînaltul pentru păcatele minore pe care oamenii le comit în mod intenționat sau neintenționat. Prin rugăciune, omul se apropie de Allah Preaînaltul, pentru că aceasta reprezintă o conexiune între el și Domnul său. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cele cinci rugăciuni zilnice și rugăciunea de vineri până la următoarea rugăciune de vineri șterg toate păcatele minore care au fost comise între ele, atât timp cât sunt evitate păcatele majore.” (Muslim și At-Tirmidhi)

Într-o zi, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a întrebat pe companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!):

„«Ați mai observa vreo urmă de murdărie pe corpul vreunuia dintre voi, dacă el ar avea un râu în fața casei sale în care s-ar spăla de cinci ori pe zi?» Ei (Allah să fie mulțumit de el!) au răspuns: «Nu, nu ar rămâne nicio murdărie». El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a adăugat: «Acesta este exemplul celor cinci rugăciuni, cu care Allah șterge faptele rele.»” (Al-Bukhari și Muslim)

Rugăciunea este o ocazie pentru ca musulmanii să se odihnească și să ia o

pauză de la problemele vieții. Atunci când musulmanul își efectuează rugăciunea, **el simte liniște în inima sa:**

„Pe cei ce cred (în Allah, în Trimisul Său și în Cartea Lui) și ale căror inimi sunt liniștite (și devin smerite) întru pomenirea lui Allah, căci prin pomenirea lui Allah se liniștesc inimile.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **13:28**]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să-i spună lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), **companionul care făcea chemarea la rugăciune:**



„Cheamă (oamenii) la rugăciune, Bilal, și lasă-ne să fim mângâiați de aceasta!”  
(Abu Dawud)

În plus, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) făcea rugăciunea ori de câte ori se simțea stresat sau trist. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) mi-am găsit liniștea în rugăciune.” (An-Nasa’i)

În cele din urmă, datorită importanței acestui act de adorare, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a numit „stâlpul islamului” și a spus că este

primul lucru cu privire la care musulmanii vor fi întrebați de către Allah Preaînaltul în Ziua Judecății. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Primul lucru despre care robul lui Allah va fi întrebat în Ziua Judecății va fi rugăciunea. Dacă ea va fi acceptată, toate faptele lui vor fi acceptate, dar dacă nu va fi acceptată, atunci niciuna dintre faptele sale nu va fi acceptată.” (At-Tirmidhi, An-Nasa’i, Abu Dawud și Ibn Majah)

**Al treilea stâlp: caritatea anuală obligatorie (az-zakāh)**

Oamenii trăiesc din ceea ce Allah, prin Grația Lui, le dăruiește și se bucură de bani și de confort, care le fac viața frumoasă și prosperă.

Pentru ca toți oamenii să trăiască o viață frumoasă, Allah Preaînaltul le dă unora dintre oameni o mai mare parte din Binecuvântările Sale, pentru a-i testa, și le poruncește acestora să dea drept caritate săracilor o cantitate obligatorie din acea parte:

„(...) și dăruți-le lor din bunurile lui Allah pe care El vi le-a dat vouă! (...)”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:33]

Acea cantitate este az-zakāh, al treilea stâlp al islamului.

Ceea ce musulmanul le oferă celor săraci este, de asemenea, un mijloc de a-și ispăși păcatele și de a-și purifica sufletul:

„Ia din bunurile lor (o parte dintre cei care s-au căit) milostenie (Porunca lui Allah, adresată Profetului, este să ia din toate bunurile lor milostenie, ceea ce nu poate fi altceva decât caritatea anuală obligatorie), prin care să-i purifici și să-i binecuvântezi (...)”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:103]

Oamenii care nu plătesc zakāh încalcă drepturile celor săraci, iar Allah Preaînaltul îi avertizează pe cei care fac acest lucru cu o pedeapsă dureroasă în Focul Iadului:

„O, voi cei care credeți! Mulți dintre rabini și călugări mănâncă averile oamenilor pe nedrept și (îi) împiedică de la Calea lui Allah! Iar aceluia care strâng (strâng: adună și teaurizează bani fără să achite caritatea anuală obligatorie) aur și argint și nu le cheltuiesc pe calea lui Allah, vestește-le osândă dureroasă, ~ Într-o Zi în care vor fi ele (aurul și argintul) încinse în focul Gheenei și cu ele se vor arde frunțile, laturile și spinările lor. Aceasta este ceea ce ați strâns pentru

sufletele voastre! Gustați din ceea ce ați strâns!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:34-35]

În plus, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Orice proprietar al unei comori (aur și argint) care nu plătește ceea ce se cuvine din ea (zakāh), să știe că, atunci când va veni Ziua Judecății, monedele de aur sau argint vor fi încălzite în Focul Iadului și părțile lui laterale, fruntea și spatele îi vor fi arse cu ele până când Allah va hotărî judecata robilor Săi, într-o Zi care va dura cât cincizeci de mii de ani după socoteala voastră, și îi va fi arătată calea către

## Rai sau Iad (...)” (Muslim și Abu Dawud)

Atunci când Allah Preaînaltul a poruncit zakāt-ul, El a menționat procentajul, cantitatea și tipul de câștiguri pentru care cei bogați trebuie să îl plătească, fără a-i lăsa pe ei să ia această decizie:

„Și cei în a căror avere este un drept hotărât (adică este stabilită o cotă pentru caritatea anuală obligatorie – zakāh) ~ Pentru cerșetor și pentru cel lipsit (cel care și-a pierdut averea sau este sărac și îi este rușine să ceară).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 70:24-25]

Islamul ia în considerare atât drepturile bogaților, cât și pe cele ale săracilor în ceea ce privește cantitatea zakāt-ului.

Cei bogați plătesc doar 2.5% din banii pe care i-au economisit și care s-au aflat în posesia lor timp de un an lunar, ceea ce înseamnă că acești bani sunt în plus față de nevoile și cheltuielile lor.

Aceasta este cantitatea recunoscută, iar dacă musulmanul plătește mai mult decât atât, se consideră a fi caritate.

Majoritatea musulmanilor concurează în oferirea de caritate pentru a câștiga Mulțumirea lui Allah Preaînaltul.

Bunurile asupra cărora Allah Preaînaltul a impus zakāt-**ul sunt:**  
aurul, argintul, banii, acțiunile,



bunurile mobile, **culturile agricole și animalele domestice:**

„O, voi, cei care credeți! Faceți milostenie din lucrurile bune pe care le-ați dobândit și din **(roadele)** cele pe care le-am făcut să crească pentru voi din pământ (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **2:267**]

Cei care merită să primească zakāh se încadrează în opt grupuri, **care sunt menționate în Nobilul Coran:**

„Milosteniile **(din caritatea anuală obligatorie)** sunt numai pentru săraci, pentru sărmani, pentru cei care ostenesec pentru ele, pentru cei ale căror inimi se adună **(întru credință)** (noi

converțiți la islam a căror credință nu este încă suficient de puternică), pentru slobozirea robilor, pentru cei îndatorați greu, pentru calea lui Allah și pentru călătorul aflat pe drum (cu condiția ca scopul călătoriei să nu fie săvârșirea unui păcat). (Aceasta este) poruncă de la Allah, iar Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Hakīm (Preaînțelept).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:60]

Standardele morale ar trebui să caracterizeze plata zakāt-ului, făcându-l un act de adorare onorabil, lipsit de aroganță și de încercarea de a-i face pe oameni să se simtă umiliți. Allah Preaînaltul îi descrie pe oamenii care

## plătesc zakāt ca având standarde morale înalte:

„Aceia care dau (din) averea lor pe Calea lui Allah și nu vin, după darul făcut, să se laude cu el și nici cu necăjire, aceia au răsplată de la Domnul lor și teamă pentru ei nu va fi și nici nu vor cunoaște ei mânia. ~ O vorbă cuviincioasă și de iertare este mai bună decât o milostenie după care urmează necăjirea. Iar Allah este Ghani (Înstărit îndeajuns), Halīm (Răbdător, Îngăduitor)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:262-263]

Musulmanii ar trebui să plătească zakāt-ul celor săraci pentru a câștiga

Răsplata și Mulțumirea lui Allah Preaînaltul, Care nu îl va accepta de la cei care îl plătesc pentru faimă și mândrie, acestora promițându-le o pedeapsă cumplită în Viața de Apoi.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că primii oameni care vor intra în Iad vor face parte din trei categorii, una dintre ele fiind a celor care nu dau caritate de dragul lui Allah, ci pentru ca oamenii să spună că sunt generoși.[\[7\]](#) Astfel de persoane nu vor primi nicio răsplată de pe urma acestei fapte și vor fi pedepsite:

„Pe aceia care doresc viața lumească și podoaba ei îi vom răsplăti Noi după

faptele lor în ea, fără să li se scadă lor nimic din ele. ~ Aceștia sunt cei care nu vor avea în Lumea de Apoi decât numai Focul. Și zadarnic va fi ceea ce au săvârșit ei în ea (în această lume) și în deșert va fi ceea ce au făcut.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 11:15-16]

Această Lege Divină va conduce la milă și înțelegere în societate, făcând ca aceasta să funcționeze precum un singur corp. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Credincioșii, în dragostea, mila și sentimentele pentru fratele lor, sunt precum un trup: dacă o parte a acestuia

simte durere, atunci toate celelalte părți ale corpului simt durere prin febră și somnolență.” (Muslim)

### Al patrulea stâlp: postul din luna Ramadan (as-siyam)

Postul este cel de-al patrulea stâlp al islamului; un act de adorare pe care Allah Preaînaltul l-a poruncit musulmanilor, cerându-le să îl îndeplinească în timpul lunii Ramadan[8]. Dinainte de răsăritul și până la apusul Soarelui, ei trebuie să se abțină de la orice le rupe postul, fie că este vorba de mâncare, apă sau relații sexuale.

Allah Preaînaltul a făcut postul obligatoriu pentru musulmani și pentru națiunile anterioare având un scop măreț, [prezentat în Cuvintele Sale](#):

„O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă postul ([as-siyam](#)), așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră - Poate că veți fi cu frică!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [2:183](#)]

Scopul acestui act de adorare este acela de a-l antrena pe credincios să se abțină de la acțiunile interzise. Mai mult decât atât, îl învață cum să își controleze nevoile și dorințele și îl eliberează de apăsarea acestora. Musulmanului care lasă deoparte

mâncarea, băuturile și dorințele permise în timpul zilelor din luna Ramadan i se va părea mai ușor și mai demn de laudă să evite cele nepermise în timpul nopților din luna Ramadan și în zilele și nopțile din restul anului.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a menționat care sunt efectele postului asupra dorințelor. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O, voi, tineri, acela dintre voi care își permite o căsătorie (din punct de vedere financiar și fizic), să se căsătorească, pentru că aceasta stăpânește privirea (de la lucruri



interzise) și împiedică de la imoralitate, iar cel care nu își permite, atunci să postească, pentru că acesta este un mijloc de a controla dorința sexuală.” (Muslim)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a descris postul ca fiind un scut pentru musulmani:

„Postul este un scut. Dacă unul dintre voi postește, nu trebuie să se comporte într-un mod obscen sau prostesc, iar dacă cineva îl provoacă sau îl agresează, acesta trebuie să spună: «Postesc, postesc».” (Al-Bukhari și Muslim)

Jabir ibn ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de el!), companionul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a înțeles cuvintele lui anterioare și a spus:

„Dacă ții post, atunci ține post de la minciuni și păcate cu văzul, auzul și limba ta. Nu trebuie să îi faci rău vecinului tău și diferențiază-te prin solemnități și calmitate în ziua în care ții post și nu te comporta la fel în ziua în care ții post la fel cum te porți în ziua în care nu ții post.” (Ibn Abu Shayba)

Dacă postul nu îl conduce pe musulman către un comportament bun,

atunci nu are niciun rost ca acesta să îl țină. Cu privire la aceasta, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă cineva nu renunță la falsitatea din cuvintele și acțiunile sale, atunci Allah nu are nevoie ca el să renunțe la hrana și băutura sa.” (Al-Bukhari și Ahmad)

Musulmanul nu va câștiga nicio răsplată pentru o astfel de acțiune. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Poate cineva care postește nu câștigă nimic de la postul lui în afară de foame

și sete și poate cineva care stă și își petrece noaptea rugându-se nu câștigă nimic de la rugăciunea lui în afară de lipsa de somn.” (Ibn Majah)

În timpul lunii Ramadan, musulmanul va empatiza cu cei săraci și le va simți suferința, iar acest lucru îl va face să ofere caritate de dragul lui Allah Preaînaltul. Descriind generozitatea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era cel mai generos dintre toți oamenii, iar în timpul lunii Ramadan era și mai

generos (...) El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era cel mai generos, mai generos chiar și decât vântul puternic necontrolabil (în rapiditatea și dorința de a face acte caritabile).” (Al-Bukhari și Muslim)

Islamul prevede ca musulmanii care nu pot să țină post din cauza unei afecțiuni să îi hrănească pe cei nevoiași. Astfel, dacă aceștia vor rata această ocazie de a simți împreună cu ei setea și foamea, **atunci vor participa la hrănirea și satisfacerea foamei lor:**

„(...) acela dintre voi care este bolnav sau în călătorie, **(va posti)** un număr **(egal)** de alte zile **(are voie să mănânce, urmând ca ulterior să**

postască, în compensare, pentru zilele respective, un număr egal de zile). Va trebui ca aceia care sunt în stare (să postască, dar nu o fac) (prin cei care sunt în stare să postască, dar nu o fac, se au în vedere bolnavii cronici și bătrânii care nu pot să compenseze cu alte zile de post) să dea în compensare hrană pentru un sărman. Acela care de bunăvoie va da și mai mult (în compensare), binele va fi pentru el. Dar să postiți este și mai bine pentru voi, dacă pricepeți!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:184]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a sfătuit în mod continuu pe companionii (Allah să fie mulțumit de

ei!) să țină post, pentru că acesta are multe beneficii. Abu Umamah (Allah să fie mulțumit de el!), companionul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Țineți post, pentru că nu există nimic similar cu el (în ceea ce privește beneficiile câștigate de pe urma lui).”  
(Ahmad)

### **Al cincilea stâlp: pelerinajul la Mecca (al-hajj)**

Efectuarea pelerinajului este un act de adorare fizic pe care Allah Preaînaltul

l-a poruncit musulmanilor, cerându-le să îl îndeplinească cel puțin o dată în viață. Musulmanii din toată lumea se adună în anumite zile determinate în Orașul Sfânt, Mecca, pentru a efectua ritualurile pelerinajului și pentru a obține răsplata promisă de Allah Preaînaltul, răspunzând chemării lui Avraam (Pacea fie asupra sa!), părintele Profetilor (Pacea fie asupra lor!).

Allah Preaînaltul spune, poruncindu-i lui Avraam (Pacea fie asupra sa!):

„Și cheamă-i pe oameni la pelerinaj (cheamă-i să întreprindă pelerinajul la Mecca) și ei se vor îndrepta către tine pe jos și pe cămile slabe (cămile



obosite și slăbite din pricina drumului lung), sprintene, venind pe toate drumurile din depărtări, ~ Pentru a vedea unele avantaje (avantajele provenind din negoțul pe care-l fac și alte foloase în această viață și în Viața de Apoi) ale lor și pentru a pomeni Numele lui Allah în zile hotărâte (primele zece zile din luna pelerinajului - Dhu-l-Hijjah - sau ziua sacrificării și următoarele zile, în care este invocat numele lui Allah, asupra vitelor - cămile, bovine, ovine etc. ce sunt sacrificate în timpul pelerinajului) asupra vitelor cu care El i-a înzestrat. «Mâncați din ele (din carnea lor) și dați să mănânce și celui nefericit și

sărac»!” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 22:27-28]

Avraam (Pacea fie asupra sa!) i-a chemat, iar credincioșii au răspuns chemării sale, s-au adunat din toată lumea, au efectuat ritualurile așa cum le-a efectuat și el (Pacea fie asupra sa!) și au păstrat aceste ritualuri. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus cu privire la aceasta:

„Îndepliniți ritualurile (hajj-ului), pentru că, într-adevăr, voi urmați ceea ce a lăsat Avraam.” (At-Tirmidhi)

Efectuarea pelerinajului este un exercițiu pentru ca musulmanii să

mențină pacea așa cum o face atunci când efectuează ritualurile în țara sfântă, care este sigură pentru plante, păsări și oameni. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah a făcut acest oraș un sanctuar. Arbuștii cu țepi nu vor fi tăiați, animalele nu vor fi vâdate, iar ceea ce este pe jos nu va fi luat decât de către o persoană care anunță în mod public că va face acest lucru.” (Al-Bukhari)

Pelerinajul este, de asemenea, o exprimare a unității și a egalității, pentru că musulmanii din întreaga lume se întâlnesc, îmbracă același tip de haine și efectuează aceleași

ritualuri, indiferent dacă sunt bogați sau săraci, negri sau albi. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a ținut companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!) un discurs în timpul zilelor pelerinajului, **spunând:**

„O, voi, oameni, Domnul vostru este Unul și tatăl vostru este unul! Niciun arab nu este superior în fața unui nearab și niciun nearab nu este superior în fața unui arab și nicio persoană de culoare neagră nu este superioară în fața unei persoane de culoare roșie și nicio persoană de culoare roșie nu este superioară în fața uneia de culoare neagră, decât în ceea

ce privește taqwa (evlavia și conștiința de Allah).” (Ahmad)

Pelerinajul mai are și alte scopuri,  
printre care slăvirea lui Allah  
Preaînaltul și cererea de iertare pentru  
păcatele și greșelile trecute:

„Nu este un păcat pentru voi să căutați  
un câștig (prin desfășurarea unor  
activități comerciale pe perioada  
pelerinajului) de la Domnul vostru,  
apoi, când grăbiți de pe Arafat,  
pomeniți-L pe Allah la Al-Mash’ar al-  
Haram (numele unui loc din zona Al-  
Muzdalifah) și pomeniți-L pe El, așa  
cum El v-a călăuzit bine, după ce mai  
înainte ați fost dintre cei rătăciți! ~  
Apoi grăbiți de unde oamenii pornesc

grăbiți și cereți iertare de la Allah, căci Allah este Al-Ghafūr

(Atoateiertătorul), Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:198-199]

Zilele de la Mina sunt, de asemenea, o ocazie pentru slăvirea lui Allah Preaînaltul, **pentru că Mina este un loc sacru:**

„Pomeniți-L pe Allah în câteva zile statornicite (acestea sunt zilele lapidării sau poposirii (tashrīq) în Mina, care pot să fie două sau trei)! Cel care se grăbește (să facă aceasta) în două zile nu păcătuiește, iar cel care va poposi încă și mai mult, tot nu păcătuiește, dacă este cu frică. Și fiți

cu frică de Allah și să știți că la El vă veți aduna!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:203]

Atunci când ritualurile pelerinajului s-au terminat, **musulmanii trebuie să continue să Îl slăvească pe Allah Preaînaltul:**

„Și dacă ați împlinit rânduielele voastre, pomeniți-L slăvindu-L (**pe Allah**), așa cum îi pomeniți pe părinții voștri, ba chiar cu și mai mare râvnă să-L pomeniți (**în perioada preislamică era obiceiul ca, la încheierea ritualului, pelerinii păgâni să se laude cu faptele de vitejie ale părinților și strămoșilor lor. Allah a vrut prin acest îndemn să-i călăuzească pe calea cea bună, prin**

pomenirea Lui și a Binefacerilor Lui, care sunt mai demne de a fi lăudate decât faptele strămoșilor lor) (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:200]

Unul dintre ritualurile pelerinajului este acela de a-I oferi un animal de sacrificiu lui Allah Preaînaltul:

„Și (sacrificarea) cămilelor (sau cămilele și bovinele) grase am hotărât-o Noi pentru a fi dintre Rânduielile lui Allah. În ele se află bine pentru voi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 22:36]

Unul dintre lucrurile bune menționate în versetul anterior este obținerea



evlaviei, **ce apare în comportamentul musulmanului:**

„Nu vor ajunge la Allah carnea și sângele lor, ci va ajunge la El evlavia voastră (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **22:37**]

Mai mult decât atât, efectuarea pelerinajului joacă un rol măreț în rectificarea comportamentului musulmanilor. **Allah Preaînaltul spune:**

„Pelerinajul are loc în lunile cunoscute. Aceluia care a decis să facă pelerinajul în aceste luni îi sunt oprite în timpul pelerinajului relațiile intime, nesupunerea și cearta. Și binele pe care îl faceți, Allah îl știe. Luați cu voi

provizie, dar cea mai bună provizie este evlavia! Și să fiți cu frică de Mine, voi cei care aveți minte!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:197]

Pelerinul musulman trebuie să evite orice tip de păcate pentru a obține iertarea lui Allah Preaînaltul și pentru a se curăța de păcatele trecute. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care efectuează Hajj (pelerinajul) fără a avea relații intime (cu soția sa) și fără a comite păcate, precum și fără a avea dispute nedrepte (în timpul Hajj-ului) se va întoarce de la Hajj liber de păcate, la fel ca în ziua în care mama

sa i-a dat naștere.” (Al-Bukhari și Muslim)

Pelerinajul pe care pelerinul musulman îl efectuează îndeplinind toate aceste condiții, este unul acceptat și binecuvântat. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Răsplata pentru Hajj-ul împlinit corect și acceptat de către Allah nu este alta decât Paradisul.” (Muslim)

Așadar, rolul celor cinci stâlpi ai islamului este acela de a purifica și a îndrepta caracterul musulmanului, precum și acela de a-i păstra inima în

legătură cu Domnul lui, Allah Preaînaltul.

Cu toate acestea, islamul nu este reprezentat numai de acești stâlpi. El este cadoul lui Allah Preaînaltul pentru întreaga omenire și religia care vindecă toate problemele sociale ale acesteia. Islamul organizează relația dintre oameni și Domnul lor (Allah Preaînaltul), relațiile interumane și relația dintre omenire și restul creației.

Este religia care menține un echilibru între nevoile corpului și cele ale sufletului, convinge intelectul și satisface emoțiile. Următorul capitol, Conceptul de adorare în islam, clarifică acest subiect.

## Conceptul de adorare în islam

Allah Preaînaltul l-a creat pe om cu un scop nobil, diferit de cele ale celorlalte creații, care sunt mâncatul, băutul și reproducerea. Scopul creației omului este acela de a-L adora pe Allah Preaînaltul:

„Eu nu i-am creat pe djinni și pe oameni decât pentru ca ei să Mă adore. ~ Eu nu voiesc de la ei întreținere și nici nu voiesc ca ei să Mă hrănească pe Mine. ~ Ci Allah este Ar-Razzāq (Întreținătorul), Stăpânul puterii, Al-Matīn (Cel Statornic, Cel Ferm, Preaputernicul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:56-58]

Conceptul de adorare în islam nu înseamnă numai rugăciune și ritualuri pe care musulmanii le efectuează în anumite momente; este mult mai cuprinzător decât atât. Conceptul de adorare în islam este un sistem atotcuprinzător, iar musulmanul Îl adoră pe Allah Preaînaltul în orice moment din viața sa. [Allah Preaînaltul spune:](#)

„Spune (o, Mohammed): «Într-adevăr, rugăciunea mea, sacrificiul meu, viața mea și moartea mea Îi aparțin lui Allah, Stăpânul lumilor! ~ El nu are niciun asociat! Astfel mi s-a poruncit și eu sunt primul dintre musulmani (adică pentru cei care I se supun lui Allah și model de urmat pentru ei)!»”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 6:162-163]

Nu există preoție în islam, iar acesta respinge existența unui intermediar între Allah Preaînaltul și robii Săi. Musulmanul se poate ruga singur sau în congregație, în moschee, acasă sau în orice loc curat, fără a avea nevoie de un intermediar sau o clădire specială. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Pământul a fost făcut loc de rugăciune pentru mine și este pur (adică se poate folosi pentru împlinirea abluțiunii uscate – tayammum – atunci când apa nu este disponibilă sau când nu poate fi

folosită). Așadar, orice membru al comunității se poate ruga oriunde s-ar afla, în momentul în care a intrat timpul pentru rugăciune.” (Al-Bukhari și Muslim)

Atunci când musulmanul are necazuri sau unele nevoi, el I se roagă doar lui Allah Preaînaltul, fără a se confesa unui intermediar. Allah Preaînaltul spune:

„Și pe cei care, dacă au săvârșit o faptă josnică (păcat mare) sau au fost nedrepti cu propriile lor suflete (prin săvârșirea păcatelor), își aduc aminte de (măreția lui) Allah și cer iertare pentru păcatele lor - și cine poate ierta păcatele decât Allah?! - și care nu



persistă cu bună știință în ceea ce săvârșesc. ~ Răsplata acestora va fi iertarea Domnului lor și grădini pe sub care curg râuri și în ele vor avea sălaş veșnic. Și ce minunată răsplată pentru cei care fac bine!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:135-136]

Islamul respinge ideea de religie ca reprezentând doar rugăciunea către Allah Preaînaltul, considerând aceasta o greșeală ce afectează scopul religiei, pe care Allah Preaînaltul l-a revelat în Cărțile Sale pentru ca omenirea să îl îndeplinească.

Scopul religiei este corectarea vieții omului și îndeplinirea îndatoririi de a fi

un împuternicit al lui Allah Preaînaltul pe Pământ, acționând conform Legilor și Instrucțiunilor Sale, pentru că Allah Preaînaltul l-a creat pe Adam (Pacea fie asupra sa!), părintele nostru, pentru acest scop. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Voi să pun pe Pământ un înlocuitor (khalifah) (cuvântul arab khalifah are mai multe sensuri, cele mai uzuale fiind: «înlocuitor, succesor»; aici, împuternicit cu autoritatea de a guverna după legile divine) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:30]

Urmașii lui Adam (Pacea fie asupra sa!) au moștenit această misiune:

„Allah este Cel care v-a făcut pe voi urmași pe Pământ (urmași ai neamurilor de dinaintea voastră).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [35:39](#)]

Responsabilitatea omului este aceea de a dezvolta Pământul, iar această misiune măreață nu va fi îndeplinită cu religii ale căror legi nu cuprind întreaga viață omenească.

Prin urmare, conceptul de adorare în islam este unul cuprinzător. Adorarea în islam înseamnă a face fapte pe care Allah Preaînaltul le iubește. Nu se referă doar la faptele evidente, ci și la faptele inimii, ale limbii și ale simțurilor. Adorarea în islam cuprinde

multe aspecte ale vieții musulmanului. În primul rând, purifică relația dintre om și Creatorul său și, în al doilea rând, tratează principiile etice ale individului, precum curățenia corporală, și nevoile umane precum mâncarea, băutul, somnul, relațiile sexuale, îmbrăcarea, defecarea și micțiunea. În al treilea rând, tratează relația dintre o persoană și familia sa, în al patrulea rând, relația dintre o persoană și omenire, iar în cele din urmă, relația dintre o persoană și mediul înconjurător.

În cadrul acestui Sistem Divin de adorare din islam, structura credinței cuprinde esența credinței, ramurile și principiile sale morale. În această

privință, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Credința (imān) are șaiszeci de ramuri diferite. Cea mai înaltă dintre toate este mărturisirea de credință: lā ilāha illa Allah (nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah), iar cea mai joasă dintre ele este acțiunea de a îndepărta un lucru vătămător de pe un drum public. Modestia este o ramură a credinței.” (Muslim)

Toate acestea arată că islamul respinge separarea dintre religie și viața omenească. Criticând faptele oamenilor din trecut, Allah Preaînaltul spune:

„(...) Oare voi credeți numai într-o parte a Scripturii și respingeți o altă parte? Și care va fi răsplata acelora care fac aceasta, dintre voi, decât rușinea în această viață, iar în Ziua Învierii să fie supuși la cele mai cumplite chinuri? Allah nu este fără băgare de seamă la ce faceți voi. ~ Acelora care au preferat viața lumească în locul Vieții de Apoi nu li se vor putea ușura chinurile și nici ajutați nu vor fi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:85-86]

Pe de altă parte, Allah Preaînaltul le poruncește musulmanilor să accepte religia cu toate ritualurile și detaliile pe care le cuprinde și îi avertizează să nu urmeze doar o parte din ea și să

abandoneze altă parte. Acest comportament este unul reproșabil, care este construit pe negarea dreptului lui Allah Preaînaltul de a controla fiecare aspect al vieții. De fapt, înseamnă urmarea Satanei și a căii sale greșite.

Satana va duce o persoană pe calea greșită în mod treptat, tentând-o să abandoneze unele îndatoriri religioase, iar apoi va continua până când persoana le va abandona pe toate.

**Allah Preaînaltul spune:**

„O, voi, cei care credeți! Intrați în islam pe deplin și nu urmați pașii lui Șeitan, căci el vă este dușman

învederat!” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 2:208]

Aceste legături armonioase din islam dintre religie și viață, corp și suflet, această viață și Viața de Apoi, persoană și societate, este menționată în Nobilul Coran în mai multe versete. Unele versete coranice vorbesc despre relația cu Allah Preaînaltul și despre principiile morale și relația cu oamenii, fără a face distincție între aceste două subiecte. **Allah Preaînaltul spune:**

„Cuvioșia nu stă în a vă întoarce fețele spre Răsărit sau spre Apus, ci cuvioșia este a crede în Allah și în Ziua de Apoi, în îngerii, în Carte și în Profeți, a da din avere – în pofida iubirii pentru



ea – rudelor, orfanilor, sărmanilor, călătorului (călătorul care nu mai are bani pentru a se întoarce acasă), cerșetorului și pentru răscumpărarea robilor, a împlini rugăciunea (as-salāh), a da caritatea anuală obligatorie (az-zakāt), a-și ține legământul dacă s-a legat, a fi răbdător la nenorocire, la rău și în momentele de primejdie. Aceștia sunt cei dreapți, aceștia sunt cei evlavioși (al-mu'taqun)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:177]

El Preaînaltul spune, de asemenea:

„Adorați-L pe Allah și nu-I asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții, cu rudele, cu orfanii, cu sărmanii, cu vecinul apropiat (apropiat prin

vecinătate și prin înrudire) și cu vecinul străin (vecin îndepărtat de care nu te leagă relații de rudenie), cu tovarășul de alături, cu călătorul de pe drum și cu cei stăpâniți de mâinile voastre drepte (robii aflați în stăpânirea voastră), căci Allah nu-i iubește pe cel trufaș și pe cel lăudăros! ~ Acelora care sunt zgârciți și-i îndeamnă pe oameni la zgârcenie și ascund ceea ce le-a dăruit Allah din Harul Său, le-am pregătit necredincioșilor osândă umilitoare. ~ Și aceleora care cheltuiesc banii lor (fac milostenie) numai ca să-i vadă oamenii și nu cred în Allah și nici în Ziua de Apoi. Iar acela căruia Șeitan îi este tovarăș, rău tovarăș are el!”

## [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:36-38]

Islamul confirmă caracterul său cuprinzător atunci când informează cu privire la unele acte de adorare legate de drepturile oamenilor. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„A îi zâmbi fratelui tău musulman este un act de caritate, a îndemna la ceea ce este bun și a opri de la ceea ce este rău este un act de caritate. A-l ghida pe un om care s-a pierdut este un act de caritate, a-l ajuta pe cel nevăzător este un act de caritate, a înlătura o piatră, un spin sau un os de pe drum este un act de caritate, a vărsa în vasul fratelui

tău (în islam) apa care a rămas în vasul tău este un act de caritate.” (At-Tirmidhi)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a ocupat, de asemenea, de chestiunile publice, pe care le-a transformat în acte de adorare care au întâietate față de altele. Acest echilibru al chestiunilor publice face ca persoana care îl practică să Îi fie mai iubită lui Allah Preaînaltul. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Printre cele mai bune fapte este aceea de a face un credincios fericit; plătind pentru el o datorie; satisfăcându-i o

necesitate; alinându-i o problemă.”

(Al-Baihaqi)

Dorința musulmanilor de a câștiga Iubirea lui Allah Preaînaltul îi va face să se întreacă în a face fapte bune, chiar și față de animale. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu este musulman care să planteze un copac sau o sămânță și din care mănâncă vreo pasăre sau vreun om sau vreun animal, fără ca aceasta să fie considerată o caritate pentru el.” (Al-Bukhari și Muslim)

Pentru a insufla în mințile musulmanilor importanța tuturor

faptelor bune, chiar și a celor făcute față de animale, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus companionilor (Allah să fie mulțumit de ei!) povestea unui bărbat care a ajutat un câine însetat:

„«În vreme ce un om se afla (mergând) pe drum, setea lui s-a întetit și (când) a găsit o fântână, a coborât în ea, a băut apă și (apoi) a ieșit. Când (a dat să plece), a văzut un câine care gâfâia și lungea noroiul din cauza setei excesive. Omul și-a spus: „Cu adevărat, acest câine suferă de sete așa cum am suferit și eu.” Și a coborât el (din nou) în fântână, și-a umplut încălțăminte cu apă și i-a dat să bea câinelui. Allah a apreciat fapta sa și l-a recompensat cu

iertarea păcatelor lui.» (Cei care ascultau) au spus: «O, Mesager al lui Allah, vom fi recompensați chiar și pentru tratamentul bun arătat față de animale?» (Profetul – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Da, este o răsplată pentru orice lucru bun pe care îl faceți oricărei ființe vii.»” (Al-Bukhari și Muslim)

Beneficiile și răsplata pe care le câștigă musulmanii atunci când Îl adoră pe Allah Preaînaltul sunt nenumărate. Dintre aceste beneficii sunt liniștea inimii, principiile morale și un comportament bun, acestea aducând fericire în viața unei persoane, iar aceasta este răsplata din această viață, care este evidentă în stabilitatea

emoțională și socială a musulmanilor care urmează Legile islamului.

Această stabilitate și calmitate sunt beneficiile credinței și ale ascultării.

**Allah Preaînaltul spune:**

„Pe cel ce face o faptă bună - bărbat ori femeie - și este credincios (statornic în credința lui până la moarte) îl vom dăruia Noi cu o viață bună (va avea parte de o viață bună în această lume). Și Noi îi vom răsplăti pe ei după (faptele) cele mai bune pe care le-au săvârșit (în Ziua de Apoi).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:97]



Pe de altă parte, crimele sociale, bolile psihologice și cazurile de stres, care sunt numeroase în multe societăți, duc la un număr mare de sinucideri[9].

Acestea reprezintă prețul plătit de omenire pentru neascultarea și ignorarea călăuzirii lui Allah Preaînaltul, **Care spune:**

„(...) acela care va urma Calea Mea cea dreaptă nu va rătăci și nu va fi nefericit (nici în această lume, nici în Viața de Apoi). ~ Însă acela care se va îndepărta de la pomenirea Mea (de la Mesajul Meu) va avea parte de o viață grea și în Ziua Învierii îl vom aduce pe el orb la adunare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:123-124]

Cea mai mare răsplată pe care un musulman credincios o câștigă este Mulțumirea și Paradisul lui Allah Preaînaltul, **Care spune:**

„O, neam al meu! Această viață lumească nu este decât o plăcere trecătoare, în vreme ce Viața de Apoi (spre care conduce calea mea) este Casa odihnei (veșnice). Cel care săvârșește o faptă rea (în această lume) nu va fi răsplătit (în Lumea de Apoi) decât cu una asemănătoare cu ea, iar cel care săvârșește o faptă bună - fie el bărbat sau femeie - și este credincios, acela va intra în Rai, unde va primi cele de trebuință, fără socoteală (din abundență, fără să se sfârșească cele pe

care le primesc).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 40:39-40]

## Adorarea și principiile morale

Dintre misiunile importante pe care Allah Preaînaltul le-a încredințat Profetilor Săi (Pacea fie asupra lor!), face parte purificarea comportamentului și a principiilor morale ale omului. Allah Preaînaltul i-a acordat o mare favoare omenirii prin trimiterea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ultimul Profet, care i-a învățat pe oameni și le-a poruncit în mod continuu să se comporte într-un mod etic. Allah Preaînaltul spune:

„Allah Și-a arătat bunăvoința față de credincioși, trimițându-le un Profet chiar din mijlocul lor, care să le recite versetele Sale, să-i curățească și să-i învețe Cartea și Înțelepciunea, chiar dacă au fost mai înainte în rătăcire învederată.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:164]

În plus, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cu adevărat, am fost trimis pentru a perfecționa bunul caracter.” (Al-Bukhari)

Urmând Revelația lui Allah  
Preaînaltul, Profetul Mohammed

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un exemplu de om cu principii morale și caracteristici perfecte:

„Și cu adevărat tu (o, Mohammed) ai un înalt caracter moral!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 68:4]

‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), soția Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a confirmat caracterul său bun. Ea (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus:

„Caracterul lui era Coranul.” (Ahmad)

‘Abd Allah ibn ‘Amr (Allah să fie mulțumit de el!), companionul Profetului Mohammed (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a confirmat, de asemenea, principiile morale și bunul caracter al Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atunci când a spus că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea principii morale înalte și că obișnuia să spună:

„Cei mai buni dintre voi sunt cei care au cele mai bune principii morale și cel mai bun caracter.” (Al-Bukhari)

Importanța principiilor morale în islam l-a făcut pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să spună:

„În Ziua Judecății, nimic nu va atârna mai greu în cântarul faptelor unui credincios decât un caracter bun. Cu adevărat, Allah Preaînaltul îi detestă pe cei nerușinați și vulgari.” (At-Tirmidhi)

Islamul consideră principiile morale ca având aceeași răsplată precum postul sau rugăciunea din noapte, acestea fiind cele mai bune și cele mai înalte forme de adorare. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Credinciosul atinge printr-un caracter bun rangul persoanei care se ridică noaptea în rugăciune și al celui care simte sete din cauza postului într-o zi

călduroasă.” (Muwatta Malik)

<http://sunnah.com/abudawud/43/26>

Astfel, cea mai ușoară cale către Paradis este un comportament bun. Atunci când cineva l-a întrebat pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care este cea mai bună cale către Paradis, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns:

„Taqwa (conștiința de Allah) și un caracter bun.” (At-Tirmidhi)

Musulmanul care are un caracter bun nu numai că va câștiga Paradisul, ci se va afla în cea mai înalt nivel al său. Profetul Mohammed (Pacea și



binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)  
a spus:

„Garantez o casă la periferia  
Paradisului celor care renunță la ceartă,  
chiar dacă au dreptate; și garantez o  
casă în mijlocul Paradisului celor care  
renunță la minciună chiar și atunci  
când glumesc; și garantez o casă în cea  
mai înaltă treaptă a Paradisului celor  
care au un caracter bun și maniere.”  
(Abu Dawud)

Acest nivel înalt din Paradis este locul  
pe care Allah Preaînaltul îl oferă  
Profeților Săi (Pacea fie asupra lor!)  
drept răsplată, iar musulmanul care are  
principii morale înalte îi va acompania.  
Profetul Mohammed (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

a spus:

„Într-adevăr, cel care îmi va fi cel mai drag și care va sta cel mai aproape de mine în Ziua Judecății va fi cel mai bun dintre voi în ceea ce privește caracterul. Cel care îmi va fi cel mai neplăcut și care sta cel mai departe de mine în Ziua de Apoi va fi cel care vorbește mult și fără rost, cel gălăgios și cel arogant.” (Ahmad)

Importanța comportamentului bun din islam provine din faptul că acesta face parte din credință. Credința unui musulman nu va fi completă decât cu acesta, pentru că, atunci când caracterul nu este bun, credința scade

și invers. Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„De fiecare dată când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ținea un discurs, spunea: «Cel care nu este de încredere nu are credință, iar cel care nu își ține promisiunea nu are religie.»” (Ahmad)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea:

„Niciunul dintre voi nu crede (cu adevărat) până când nu iubește pentru fratele său ceea ce iubește pentru sine.” (Al-Bukhari și Muslim)

Principiile morale pe care le predică islamul și care sunt urmate de către

musulmani pentru a-L adora pe Allah Preaînaltul sunt nenumărate, iar avertizările pentru nerespectarea lor sunt, de asemenea, nenumărate. Vom menționa în continuare câteva dintre versetele care vorbesc despre principiile morale:

„Allah poruncește (în ceea ce a revelat prin Coran) dreptatea, împlinirea faptei bune (răsplătind binele cu bine și mai mare și iertând răul) și dărnicia față de rude și El oprește de la desfrâu, faptă urâtă și nelegiuire. El vă îndeamnă pentru ca voi să vă aduceți aminte (de Sfaturile și Poruncile lui Allah).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:90]

„O, voi, cei care credeți! Nu-L vicleniți pe Allah și pe Trimis! Nici nu vicleniți asupra celor ce v-au fost încredințate, cu bună știință (toate cele care se încredințează oamenilor, cum sunt bunurile, familia sau secretele)!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:27]

„Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate, iar dacă judecați între oameni, să judecați cu dreptate! Cât de minunat este acest lucru la care vă povățuiește Allah! Allah este As-Samī‘ (Cel Care aude toate), Al-Basīr (Atoatevăzătorul)!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:58]

„O, voi cei care credeți! Temeți-vă de Allah și fiți cu cei iubitori de adevăr!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:119]

„(Aceștia sunt) cei răbdători, cei sinceri, cei smeriți, cei care dau milostenie, cei care cer iertare înaintea de revărsatul zorilor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:17]

## **Clasificarea faptelor în islam**

În conformitate cu Legislația islamică, faptele se încadrează în cinci categorii:

### **1. Faptele obligatorii (fard)**

Acestea sunt cele pe care Allah Preaînaltul și Profetul Mohammed

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-au poruncit oamenilor să le îndeplinească în mod obligatoriu.

Așadar, cel care le va îndeplini va primi răsplata, iar cel care le va ignora, va comite un păcat.

Printre obligațiile și impunerile din islam se numără cele cinci rugăciuni zilnice, postul din luna Ramadan și plata carității anuale obligatorii, îndemnarea la a face fapte bune și interzicerea faptelor rele, principiile morale, căința pentru păcate, câștigarea banilor într-un mod permis, cheltuirea pentru copii și soție, precum și îngrijirea lor, îngrijirea părinților și a rudelor, buna înțelegere cu oamenii și

acoperirea femeilor în fața bărbaților străini.

## 2. Faptele recomandate (mustahab)

Acestea sunt cele pe care Allah Preaînaltul și Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-au cerut oamenilor să le facă din propria alegere, acestea nefiind obligatori. Așadar, persoana care le îndeplinește va primi răsplata, iar cea care nu le face nu va primi nicio pedeapsă.

Efectuarea acestor practici arată iubirea musulmanului și dorința lui de a-L asculta și mulțumi pe Allah



Preaînaltul, iar El îl răsplătește pe musulman cu Iubirea Lui.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus într-un hadith qudsi că Allah Preaînaltul a zis:

„Cel mai iubit lucru cu care robul Meu se apropie de Mine sunt îndatoririle religioase pe care i le-am impus lui, iar robul Meu continuă să se apropie de Mine prin ceea ce face nafl (actele voluntare) până când ajung să îl iubesc; și atunci când Îl iubesc, Eu sunt auzul cu care aude, ochii cu care vede, mâna cu care lovește și piciorul cu care umblă. Dacă el cere (ceva) de la Mine, cu siguranță Îi voi da, și dacă el caută

adăpost la Mine, cu siguranță i-l voi acorda.” (Al-Bukhari)

Aceste practici Sunnah sunt nenumărate, iar unele dintre ele sunt postul din zilele obișnuite (altele decât cele din luna Ramadan), rugăciunea voluntară, caritatea oferită celor săraci (în afară de zakāh), vizitarea celor bolnavi, cererea continuă de iertare, pomenirea și slăvirea lui Allah Preaînaltul și voluntariatul.

### 3. Faptele permise (mubāh)

Aceste fapte sau practici nu au nicio răsplată sau pedeapsă în Ziua Judecății, iar unele dintre ele sunt mâncatul, băutul, dormitul, cumpăratul și

vânzarea etc. Dacă aceste fapte zilnice sunt făcute de către musulman cu o intenție bună, ele devin acte de adorare demne de răsplată. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a argumentat aceasta atunci când a menționat că până și pentru relațiile intime (dintre un soț și o soție) există o răsplată. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«(...) În actul sexual al bărbatului (cu soția sa) este caritate.» Ei au spus: «O, Trimis al lui Allah, există o răsplată pentru acela dintre noi care își satisface dorințele sexuale?» (Profetul, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Spuneți-mi, dacă și-ar

satisface nevoile prin mijloace nepermise (**haram**), oare nu i-ar fi (**scris**) pentru aceasta un păcat? Tot astfel, dacă își va satisface nevoile prin mijloace permise, îi va fi (**scrisă**) o răsplată.»” (**Muslim**)

#### **4. Faptele nerecomandate (**makrūh**)**

Acestea sunt faptele și practicile pe care musulmanul trebuie să le evite, dar cel care le îndeplinește nu primește Pedepsa lui Allah Preaînaltul. Dintre aceste fapte fac parte atașamentul față de bunurile lumești atrăgătoare care sunt permise, care duce la neglijarea pomenirii lui Allah Preaînaltul, precum și ignorarea învățăturilor islamice în

ceea ce privește mâncatul, băutul, vorbirea și vizitarea.

## **5. Faptele interzise (haram)**

Acestea sunt faptele și practicile pe care musulmanul nu trebuie să le efectueze deloc, iar Allah Preaînaltul îl răsplătește pe cel ce nu le efectuează și îl pedepsește pe cel care le efectuează.

**Dintre aceste fapte fac parte:** asocierea altora cu Allah în adorare, indiferent dacă sunt oameni, idoli sau animale etc., îndeplinirea faptelor rușinoase, realizarea tranzacțiilor bazate pe dobândă, înșelarea și exploatarea oamenilor etc.:

„Spune (o, Mohammed): «Domnul meu a oprit nelegiuirile - atât pe cele văzute cât și pe cele nevăzute - precum și păcatul (s-a interpretat și ca însemnând „băuturile alcoolice”), nedreptățirea (altora) sau să-i faceți lui Allah asociați, de vreme ce El nu a trimis o astfel de poruncă, sau să spuneți despre Allah ceea ce nu știți (în legătură cu cele permise și cu cele nepermise sau cu idolatria).»”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:33]

„Spune (o, Mohammed): «Veniți să vă citească ceea ce Domnul vostru v-a oprit (cu adevărat): să nu-I asociați Lui nimic; să fiți buni cu părinții (cu mama și cu tatăl vostru); să nu-i omorâți pe

copiii voștri de teama sărăciei (aluzie, în primul rând, la îngroparea fetelor nou-născute în Arabia păgână), căci Noi vă vom da cele de trai atât vouă, cât și lor; nu vă apropiați de cele rușinoase, nici cele care se văd, nici cele care sunt ascunse (ascunse în inimă, ca invidia, intențiile rele etc); nu ucideți sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept (decât în situațiile bine stabilite de Allah)!» Acestea vi le-a poruncit (Allah); poate că voi veți pricepe! ~ «Și să nu vă apropiați de averea orfanului, decât cu ceea ce ați putea s-o faceți și mai bună (adică să o sporiți), până când el nu ajunge la maturitate; (și atunci lăsați-l pe el să și-o chivernisească) și împliniți

măsurarea și cântărirea cu dreptate (fiți dreptți atât când primiți, cât și când dați ceva, iar greșelile neintenționate sunt iertate)! Căci Noi nu impunem unui suflet decât atât cât poate el. Iar când spuneți (ceva) (atunci când judecați între oameni sau faceți mărturie), fiți dreptți, chiar și atunci când este vorba despre o rudă apropiată și țineți-vă legământul față de Allah!» Acestea vi le-a poruncit (Allah), poate că voi vă aduceți aminte!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:151-152]

## Proprietățile Legii islamice (Shari‘ah) și scopul ei



Conceptul islamic de adorare este manifestat în Legea islamică, pe care Allah Preaînaltul le-a poruncit credincioșilor să o adopte în viața lor socială morală, **politică și economică**:

„Apoi te-am așezat Noi pe calea cea adevărată a religiei (**porunca religiei**). Urmeaz-o, așadar, și nu urma poftelor celor care nu știu (**politeiștilor**)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **45:18**]

Shari‘ah sau Legea islamică este Legea pe care Allah Preaînaltul a poruncit-o pentru binele credincioșilor, până în Ziua Judecății.

## **1. Proprietățile Legii islamice**

Legea islamică se diferențiază de celelalte legi care au existat și care vor exista până în Ziua Judecății prin multe lucruri, **printre care următoarele sunt cele mai importante:**

A. Legea islamică are origine și scop Divin

Prima proprietate a Legii islamice este originea și scopul său Divin. Aceasta este de la Allah Preaînaltul și este singura acceptată de El. **Musulmanii își iau legile din două surse:** Nobilul Coran, care a fost revelat de Allah Preaînaltul, și Sunnah, care reprezintă cuvintele și acțiunile Profetului Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**). Allah

Preaînaltul le-a poruncit musulmanilor  
să urmeze Tradiția Profetului  
Mohammed, **atunci când a spus:**

„(...) Ceea ce Mesagerul vă dăruiește  
(**hotărăște, poruncește**) primiți (**faceți**)  
și toate cele de la care vă oprește, de la  
acelea opriți-vă (**și nu faceți**) și fiți cu  
frică de Allah, căci, cu adevărat, Allah  
este Aspru la pedeapsă!” [Traducerea  
sensurilor Nobilului Coran, **59:7**]

Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui  
Allah fie asupra sa!**) **i-a transmis**  
**omenirii Mesajul lui Allah Preaînaltul**  
**și tot ceea ce a făcut sau a spus este de**  
**la Allah Preaînaltul:**

„Nu rostește nimic după pofta lui (în acest Coran)! ~ El (Coranul) nu este decât o Revelație trimisă (de către Allah).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 53:3-4]

Din aceste două surse, învățații au derivat altele, precum consensul învățaților musulmani cu privire la chestiunile legale, care aplică metode comparative în luarea deciziilor cu privire la anumite chestiuni.

Nerespectarea acestor surse și urmarea legii umane reprezintă neglijarea unuia dintre drepturile lui Allah Preaînaltul, pentru că El este Singurul Creator și numai El poate crea o lege perfectă:

„(...) Și nu este decât a Lui înfăptuirea și stăpânirea (El a creat toată făptura). Binecuvântat este Allah, Domnul lumilor!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:54]

Atunci când cineva impune o lege lumească, încalcă Dreptul lui Allah Preaînaltul de a stabili legi și de a le impune creațiilor sale.

În timpul Profetului (ﷺ), odată, pe când el (ﷺ) recita:

„(...) «Ei îi iau pe rabinii lor și pe călugării lor, precum și pe Mesia, fiul Mariei, ca domni în locul lui Allah, în vreme ce li s-a poruncit (în Cartea lor) să nu adore decât un Singur

Dumnezeu, în afara căruia nu este (alt) Dumnezeu. Mărire Lui! El este deasupra celor pe care-i asociază Lui!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:31], Adi ibn Hatim (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: «O, Mesager al lui Allah, ei nu îi adoră.» Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus: «Ba da. Aceștia (rabinii și călugării) au declarat lucrurile permise drept nepermise și lucrurile nepermise drept permise, iar ei (evreii și creștinii) i-au urmat. Acesta este felul în care i-au adorat.»” (Ahmad, At-Tirmidhi și At-Tabari)

Adorarea acelor rabini și călugări nu se făcea prin înngenuncherea și plecăciunea în fața lor, ci prin urmarea

a ceea ce au inventat și au introdus în religie, prin consiliile lor.

Obiectivul Legii islamice (Shari‘ah) este acela de a-L mulțumi pe Allah Preaînaltul, Care, în Înțelepciunea Sa, a făcut legi pentru oameni care să asigure fericirea lor atât în această viață, cât și în Viața de Apoi:

„(Aceasta este) o Carte pe care Noi ți-am pogorât-o pentru ca tu să-i scoți pe oameni din întuneric la lumină (adică din rătăcire la calea cea dreaptă, la credință) - cu Voia Domnului lor - pe drumul lui Al-‘Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic), Al-Hamīd (Cel Demn de laudă).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 14:1]

Toate Legile lui Allah Preaînaltul sunt bune, **pentru că El știe ce este mai bine pentru noi și ce anume se potrivește instinctelor și naturii noastre:**

„Oare El, care le-a creat, să nu știe **(toate acțiunile creației Sale)**? Și El este Al-Latīf **(Cel mai Blând cu robii Săi)**, Al-Khabīr **(Atoatecunoscător al tuturor lucrurilor)**.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **67:14**]

Așadar, ele sunt superioare tuturor legilor umane, care sunt influențate de ignoranța, incapacitatea și prejudecățile oamenilor, care îi fac să acorde prioritate chestiunilor



personale, așa cum este cazul legilor secularismului.

Atunci când Legea provine de la Allah Preaînaltul, ea nu favorizează pe nimeni, toți oamenii fiind egali, **indiferent de rasa lor:**

„Iar ție, (Mohammed), ți-am trimis Cartea cu Adevărul, întărind Scriptura de dinaintea ei și întrecând-o pe ea (arbitru și garant pentru Scripturile anterioare. Ceea ce corespunde din ele cu prescripțiile Coranului este adevărat, iar ceea ce nu se potrivește cu aceste prescripții este fals. Coranul se află deasupra tuturor, el fiind cel mai deplin, cuprinzător și măreț). Deci fă judecată între ei după ceea ce ți-a

trimis Allah și nu urma poftele lor, (îndepărtându-te) de la Adevărul ce ți-a venit! Fiecăruia dintre voi Noi i-am dat o lege și o rânduială. Dacă ar fi voit Allah, v-ar fi făcut o singură comunitate, dar El voiește să vă încerce în ceea ce v-a dat. Deci întreceți-vă în împlinirea de fapte bune, căci la Allah este întoarcerea voastră, a tuturor, și El vă va înștiința despre cele asupra cărora ați avut păreri deosebite! ~ Așadar, fă judecată între ei după ceea ce ți-a trimis Allah și nu urma poftele lor și fii cu băgare de seamă, să nu te ispitească pentru a te îndepărta de ceva din ceea ce ți-a trimis Allah! Iar dacă ei întorc spatele, (refuzând hotărârea revelată), atunci să

știi că Allah voiește să-i pedepsească pentru o parte din păcatele lor. Și mulți dintre oameni sunt nelegiuți! ~ Și, oare, voiesc ei judecata din vremea păgâniei (perioada anterioară apariției islamului, cunoscută sub numele de Al-Jahiliyyah)? Dar cine, oare, ar putea fi mai bun judecător decât Allah, pentru un neam care se crede statornic?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:48-50]

Provenind de la Allah Preaînaltul, Legea islamică are o autoritate și o putere pe care omul nu le poate găsi în nicio lege lumească. Oamenii urmează Legea lui Allah Preaînaltul datorită credinței care le umple inimile. Aceștia o urmează intrinsec și extrinsec, în

mod privat și public, dorindu-și Răsplata de la Allah Preaînaltul, Căruia nimic de pe Pământ sau din Ceruri nu Îi poate fi ascuns.

Legea islamică este diferită de alte legi prin faptul că este singura care oferă răsplată atât în această viață, cât și în Viața de Apoi. Credinciosul o urmează căutând fericirea de a trăi în supunere și dreptate, fiindu-i promisă o răsplată măreață în Viața de Apoi, și anume Paradisul pe care Allah Preaînaltul l-a pregătit pentru cei dreptcredincioși dintre oameni.

S.Ş.A. a conștientizat efectele negative ale alcoolului asupra economiei, a vieții sociale și a sănătății. Astfel, s-a

decis interzicerea alcoolului și au fost decretate legi în acest sens, dar, după ani de lupte prin instanțele de judecată și după ce mii de alcoolici au fost închiși în închisori, alcoolul a fost permis din nou, în ciuda faptului că erau cunoscute efectele sale negative. Oamenii nu au putut fi convinși să accepte legea.

Pe de altă parte, atunci când islamul a interzis alcoolul, nu a avut nevoie de poliție sau de instanțele de judecată pentru a-i forța pe oameni să renunțe la el. **A fost de ajuns un singur verset din Coran pentru a face acest lucru:**

„O, voi, cei care credeți! Vinul (vinul - și prin analogie - orice băutură

spirtoasă cu efect asemănător), jocul de noroc, pietrele ridicate (idolii) și săgețile (pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândeți!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:90]

Companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au urmat porunca din acest verset și au întrebat cu privire la cei care au consumat alcool și au murit înainte ca acesta să devină interzis. Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!), companionul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus:

„Obişnuiam să îi servesc pe oameni cu băuturi alcoolice în casa lui Abu Talha. Apoi a fost revelat versetul care interzicea alcoolul şi Profetul (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a desemnat o persoană care să anunţe aceasta. Abu Talha mi-a spus: «Mergi şi află ce se petrece!» M-am dus, iar la întoarcere i-am spus: «Se anunţă că băuturile alcoolice au fost interzise.» Abu Talha mi-a spus: «Du-te şi aruncă-l (vinul).» Atunci străzile Medinei s-au transformat în râuri de băuturi alcoolice. Oamenii au spus: «Unii oameni au fost ucişi în bătălia de la Uhud, având alcool în corpul lor.» Allah Preaînaltul a revelat atunci versetul: «Nu este un păcat pentru

aceaia care cred și împlinesc fapte bune, dacă au gustat (din vin, înainte de oprirea lui), dacă apoi au fost cu frică (de Allah), au crezut și au săvârșit fapte bune, apoi au fost cu frică și au crezut, apoi au fost cu frică și au făcut și mai bine, căci Allah îi iubește pe cei care fac bine.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:93]” (Al-Bukhari și Muslim)

Aceasta înseamnă că ei nu vor fi pedepsiți, pentru că legea precedă pedeapsa.

## B. Dreptatea și egalitatea

Dreptatea lui Allah Preaînaltul este evidentă în multe aspecte. În primul



rând, Allah Preaînaltul nu pedepsește oamenii pentru ceva ce nu sunt capabili să facă:

„Allah nu impune nici unui suflet decât ceea ce este în putința lui. El are ca răsplată ceea ce și-a agonisit (faptele bune) și împotriva lui ceea ce a dobândit (faptele rele). Domnul nostru, nu ne pedepsi pe noi, dacă am uitat sau am greșit! Domnul nostru, nu ne împovăra pe noi cu grea povară, așa cum i-ai împovărat pe cei dinaintea noastră! Domnul nostru, nu ne împovăra pe noi cu ceea ce nu putem îndura! Și șterge-ne nouă greșelile noastre și iartă-ne pe noi și fii Milostiv cu noi! Tu ești Ocrotitorul nostru, ajută-ne pe noi să izbândim asupra

celor necredincioși!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:286]

Legile lui Allah Preaînaltul au fost date luând în considerare capacitatea și efortul oamenilor:

„(...) Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:185]

„(...) Allah nu voiește să vă facă vouă greutate, ci dorește să vă curățească și să desăvârșească Binefacerea Sa (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:6]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat care este religia pe care

Allah Preaînaltul o iubește cel mai mult, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns:

„Religia simplă hanifiyyah (religia lui Avraam).” (Al-Bukhari)

Faptul că Allah Preaînaltul nu le-a impus copiilor să urmeze Legea decât atunci când ajung la o vârstă la care o pot înțelege face parte din Dreptatea Lui. Allah Preaînaltul i-a eliberat de responsabilitate, de asemenea, pe cei care nu se află în deplinătatea facultăților mintale. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat că Mesagerul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Faptele a trei persoane nu sunt înregistrate: persoana care doarme, până când se trezește; copilul, până când crește (la pubertate) și cel care nu se află în deplinătatea facultăților mintale, până când își revine.” (At-Tirmidhi și Ibn Majah)

Allah Preaînaltul îi iartă pe cei care comit păcate în mod neintenționat, pe care sunt forțați să facă aceasta și pe cei care o fac din cauza uitării. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah îi iartă pe cei din comunitatea mea pentru ceea ce fac din greșală (păcatele neintenționate), pentru uitare

și pentru ceea ce s-au văzut forțați să facă.” (Ibn Majah)

Conform Legii islamice, musulmanul nu este responsabil pentru greșelile altora, **fiecare răspunzând pentru propriile acțiuni:**

„Spune (o, Mohammed): «Să caut eu un alt Domn în afară de Allah(și să i-L fac asociat, adorându-l?), când El este Stăpân peste toate? Niciun suflet nu va agonisi decât împotriva sa. Și niciun (suflet) purtător de poveri (cu sensul de „păcate”) nu va purta povara altuia!». Și apoi la Domnul vostru se află întoarcerea voastră și El vă va vesti despre cele asupra cărora ați fost cu

părerii diferite.” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 6:164]

Astfel, islamul nu este de acord cu  
Păcatul Original, moștenit de la Adam  
și Eva (Pacea fie asupra lor!), ei fiind  
singurii responsabili pentru păcatul lor.  
Ei (Pacea fie asupra lor!) i-au cerut lui  
Allah Preaînaltul să îi ierte, iar El  
Preaînaltul i-a iertat. Urmașii lor nu  
sunt sub nicio formă responsabili  
pentru păcatul acestora, **pentru că  
fiecare este responsabil pentru  
propriile acțiuni:**

„Adam a primit de la Domnul său  
cuvinte (cuvinte de inspirație, rugă cu  
care să-L invoce pentru a-l ierta) (cu  
care să se roage) și (El) l-a iertat, căci

El este At-Tawwāb  
(Primitorul de căință), Ar-Rahīm  
(Preamilostivul). ~ Am zis: „Coborâți  
(din Rai) cu toții (în continuare se  
adresează celor doi și lui Șeitan,  
folosind expresia de plural «coborâți»)  
și când va veni pentru voi de la mine o  
Călăuzire (un Trimis al meu pentru a  
vă transmite credința în Allah și a vă  
călăuzi pe calea vieții preacinstite), cei  
care vor urma Călăuzirea Mea nu vor  
avea a se teme și nici nu se vor întrista.  
~ Iar aceia care nu cred și iau semnele  
Noastre drept minciuni, aceia vor fi  
părtașii Focului și în el veșnic se vor  
afla.” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 2:137-39]

Mai mult decât atât, fiind dreaptă, Legea lui Allah Preaînaltul ia în considerare diferențele dintre bărbați și femei. Femeile sunt scutite de unele dintre obligațiile care nu se potrivesc cu natura lor, așa cum sunt jihād-ul (lupta pe Calea lui Allah) sau părăsirea caselor lor pentru a munci etc.

Legea islamică nu face diferența între un rege și un sclav, un om alb și unul negru, un sărac și un bogat, cu toții fiind egali în fața Legilor lui Allah Preaînaltul. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ținut un discurs în fața a mai mult de 100.000 dintre companiile săi (Allah să fie mulțumit de ei!), spunând:



„O, voi, oameni, Domnul vostru este Unul și tatăl vostru este unul! Niciun arab nu este superior în fața unui nearab și niciun nearab nu este superior în fața unui arab și nicio persoană de culoare neagră nu este superioară în fața unei persoane de culoare roșie și nicio persoană de culoare roșie nu este superioară în fața uneia de culoare neagră, decât în ceea ce privește taqwa (evlavia și conștiința de Allah).” (Ahmad)

Oamenii sunt judecați pe baza evlaviei și a principiilor lor morale, nu pe baza originii sau descendenței. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este Al-‘Alīm (Atoatecunoscătorul, Omniscientul) (și) Al-Khabīr (Bineștiutorul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) însuși a practicat dreptatea islamului și a învățăturilor sale. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a refuzat să facă diferențe între cei nobili și cei care nu erau de rang nobil. Mesagerul (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!) a dat verdictul de a-i tăia mâna unei femei nobile din tribul lui Quraiș, care furase. Oamenii au încercat să intervină pentru ea și l-au rugat pe Usāmah ibn Zaid (Allah să fie mulțumit de el!), care îi era drag Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), să se folosească de prietenia lui și să intervină pentru ea, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus în mod ferm:

„(Jur) Pe Cel în Mâna căruia se află sufletul lui Mohammed (adică jur pe Allah), chiar dacă Fatimah, fiica lui Mohammed, ar comite un furt, i-aș tăia mâna.” (Al-Bukhari și Muslim)

Așadar, dreptatea este o caracteristică a Legii lui Allah Preaînaltul, pe care El Preaînaltul o poruncește creațiilor sale:

„Allah poruncește (în ceea ce a revelat prin Coran) dreptatea, îndeplinirea faptei bune (răsplătind binele cu bine și mai mare și iertând răul) și dărnicia față de rude și El oprește de la desfrâu, faptă urâtă și nelegiuire. El vă îndeamnă pentru ca voi să vă aduceți aminte (de Sfaturile și Poruncile lui Allah).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:90]

C. Caracterul cuprinzător și stabilitatea

Islamul este ultimul Mesaj al lui Allah Preaînaltul și Cuvântul Său etern până

în Ziua Judecății. Astfel, Allah Preaînaltul a binecuvântat omenirea cu tot ce este mai bun pentru ea atât în această viață, cât și în Viața de Apoi și a completat Binecuvântarea Sa prin Legile Sale:

„(...) În ziua aceasta, am desăvârșit religia voastră și am împlinit Harul Meu asupra voastră și am încuviințat islamul ca religie pentru voi! (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:3]

Islamul este o religie cuprinzătoare care acoperă toate aspectele vieții. Ea este atât o religie a adorării, cât și un set de principii morale și de legi sociale, economice și politice, care

asigură fericirea indivizilor și a societății atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Islamul organizează relațiile unei persoane din momentul nașterii și până când moare; îi protejează drepturile chiar dinainte de naștere și până după moarte. În timpul vieții pământești, islamul îi organizează comportamentul prin legile sale, care o îndrumă în relațiile cu familia și cu comunitatea. Mai mult decât atât, islamul organizează relațiile persoanei cu întreg Universul, **inclusiv cu animalele și cu lucrurile neînsuflețite:**

„Nu este vietate pe Pământ, nici pasăre care zboară cu aripile ei, decât în

neamuri, ca și voi. Nu am lăsat nimic nepomenit în Carte (Coranul). Apoi, la Domnul lor vor fi adunați (toate neamurile și comunitățile).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:38]

Legea islamică organizează comunitatea și le acordă drepturi și obligații indivizilor. Acestea organizează relațiile dintre comunitatea islamică și restul comunităților, fie că sunt apropiate sau îndepărtate:

„(...) Și Noi ți-am trimis ție Cartea (Coranul) ca tâlcuire pentru toate lucrurile (dovada pentru toate cele de care are omul nevoie), călăuză, îndurare și bună vestire pentru

musulmani.” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 16:89]

Aceste Legi islamice satisfac toate  
nevoile umane. Se preocupă de corpul  
omului fără a neglija sufletul, conduc  
la fericirea din Viața de Apoi fără a  
neglija această lume și controlează și  
organizează comunitatea,  
preocupându-se de nevoile ei. În  
același timp, acestea satisfac nevoile  
individului și îi protejează drepturile.  
Ele alcătuiesc un echilibru  
extraordinar, fără a neglija sau exagera  
niciun aspect, iar aceasta se datorează  
faptului că Allah Preaînaltul, Cel mai  
Bun, Omniscientul, le organizează.



Nobilul Coran și Sunnah menționează meritele Legii islamice în numeroase ocazii. **Allah Preaînaltul spune:**

„Ci caută cu ceea ce ți-a dăruit Allah Casa cea veșnică! Și nu uita partea ta din această viață (acest verset îi invită pe drept-credincioși să ia din viață ceea ce este bun și ceea ce îi înalță, fără a manifesta o pietate exagerată)! Și fă bine, așa după cum și Allah ți-a făcut ție bine! Și nu umbla după stricăciune pe Pământ, fiindcă Allah nu-i iubește pe cei care fac stricăciune.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **28:77**]

Într-un alt verset, Allah Preaînaltul îi descrie pe dreptcredincioși ca fiind cei

care își cheltuie banii într-un mod moderat:

„Aceia care, când cheltuiesc, nu sunt nici risipitori, nici zgârciți, ci fac aceasta cu măsură.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 25:67]

Allah Preaînaltul le spune Profetului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și musulmanilor:

„Și nu ține mâna înlănțuită în jurul gâtului tău (nu te abține de la milostenie și daruri pentru aceia cărora li se cuvine! Mâna înlănțuită în jurul gâtului este o metaforă pentru zgârcenie.), dar nici nu o întinde de tot (nici nu fac risipă în mod exagerat), ca

să rămâi ocărât și întristat (blamat de săraci și de rude)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:29]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a corectat pe companionul său, ‘Uthmān ibn Madun (Allah să fie mulțumit de el!), atunci când acesta a intenționat să abandoneze somnul și femeile, dedicându-se postului pentru a căuta măreția spirituală a sufletului său prin torturarea corpului. Mesagerul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat:

„«‘Uthmān, nu îți place Tradiția mea?»  
‘Uthmān i-a răspuns: «Dimpotrivă, (jur) pe Allah, eu încerc să o practic!»

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Eu dorm, mă rog, țin post și îl întrerup, și mă căsătoresc. Ai taqwa (conștiință, teamă) de Allah, o, ‘Uthmān! Soția ta are drepturi asupra ta, musafirul tău are drepturi asupra ta, corpul tău are drepturi asupra ta. Trebuie să ții post unele zile și altele nu, să te rogi și să dormi.»” (Abu Dawud)

Allah Preaînaltul spune cu privire la chestiunile acestei lumi și la cele ale Vieții de Apoi:

„O, voi, cei care credeți (musulmani)! Atunci când chemarea la rugăciune a fost făcută în ziua de vineri (salāt al-jumu‘ah), grăbiți-vă să faceți dhikr

Allah (să ascultați predica ce se ține vinerea - khutbah - și să vă rugați) și lăsați negoțul (și orice altă activitate pe care o făceați). Aceasta este mai bine pentru voi, numai dacă voi ați ști! ~ Apoi, când rugăciunea (din ziua de vineri) s-a terminat, răspândiți-vă pe Pământ (oriunde doriți) și căutați Harul lui Allah (muncind etc.) și pomeniți-L pe Allah mult: ca să puteți fi victorioși!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 62:9-10]

Atunci când unii dintre companioni (Allah să fie mulțumit de ei!) au decis să abandoneze femeile și plăcerile lumești, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a explicat că acest lucru este greșit, spunându-le:

„Eu postesc și rup postul, mă rog și mă odihnesc noaptea și mă căsătoresc cu femei, iar cel care nu urmează Tradiția mea nu este dintre ai mei.»” (Ibn Abu Hatim)

Atunci, Allah Preaînaltul a revelat următorul verset:

„O, voi cei care credeți! Nu opriți bunătățile pe care Allah vi le-a îngăduit și nu călcați (poruncile), căci Allah nu-i iubește pe cei ce încalcă (Poruncile) (cel care oprește bunătățile pe care le-a îngăduit Allah încalcă religia lui Allah și Legea Sa, căci este la fel ca acela care nu crede în ea, integral sau parțial, iar dreptcredinciosul este dator să respecte

Poruncile lui Allah, fără să adauge și fără să omită nimic)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:87]

## D. Idealismul realistic

Oamenii concep legi în dorința de a atinge idealismul, lucru care este imposibil. Atunci când societățile occidentale au eșuat atunci când au încercat să interzică alcoolul, adulterul și alte chestiuni, ele nu au avut de ales decât să accepte lucrurile așa cum erau, ajungând să permită în cele din urmă aceste chestiuni care amenință rasa umană cu boli și dezastre sociale.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Atunci când imoralitatea se va răspândi în mijlocul unei comunități atât de mult încât va fi practică în mod deschis, aceasta va fi afectată de plăgi și boli care nu le-au fost cunoscute comunităților anterioare.”

(Ibn Majah)

Islamul este o religie realistă și idealistă. Este realistă pentru că abordează comportamentul zilnic al oamenilor și idealistă pentru că reformează o comunitate dreptcredincioasă și nu acceptă traiul în păcat și depravare.

Realitatea sa provine din concordanța legilor sale cu natura umană și împlinirea nevoilor sale, pe care Allah



Preaînaltul le cunoaște. Astfel, El  
Preaînaltul a făcut legi care i se  
potrivesc:

„Oare El, care le-a creat, să nu știe  
(toate acțiunile creației Sale)? Și El  
este Al-Latīf (Cel mai Blând cu robii  
Săi), Al-Khabīr (Bineștiutorul)?”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 67:14]

Islamul nu interzice căsătoria și nici nu  
le interzice divorțul celor care nu mai  
pot trăi împreună:

„Iar dacă cei doi se despart (prin  
divorț), atunci Allah poate să-i  
înzestreze pe amândoi cu dărnicia Sa.  
Și Allah este Wasi' (Infinit,

(Atotcuprinzător), Hakīm  
(Preaînțelept).” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 4:130]

Islamul nu ne cere să acceptăm  
ofensele și să întoarcem obrazul, ci are  
legi care îl apără pe cel ofensat și îl  
oprește pe cel vinovat de la depășirea  
limitelor. În același timp, **ne cere să  
fim toleranți și să iertăm:**

„Răsplata pentru un rău este un rău  
deopotrivă cu el (**prin aplicarea legii  
talionului**). Însă răsplata aceluia care  
iertă și care caută împăcare (**se împacă  
cu dușmanul său, iertându-l**) se află la  
Allah. El nu-i iubește pe cei nelegiuiți!  
~ Cât despre aceia care se ajută și  
izbândesc (**sau se răzbună, după ce au**

fost nedreptățiți), după ce sunt nedreptățiți, împotriva acestora nu este drum (pentru dojană).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:40-41]

Această concordanță dintre idealism și realism apare din modul treptat în care islamul a abordat și a interzis păcatele. De exemplu, alcoolul a fost interzis în mod treptat. Allah Preaînaltul a arătat prima dată efectele negative ale acestuia, pentru ca oamenii cu rațiune și o voință puternică să îl abandoneze:

„Ei te întreabă despre vin (khamr) (khamr, literal înseamnă suc de struguri fermentat, dar, prin analogie, s-a aplicat tuturor băuturilor fermentate și, mai apoi, tot prin analogie, tuturor

băuturilor și drogurilor care provoacă o stare de ebrietate sau amețeală) și despre maysir (maysir, literal înseamnă mijloc de a obține ceva ușor, fără muncă, dar aici are sens de joc de noroc, interzis tocmai din aceste considerente. La arabii din Antichitate, unul din cele mai vechi jocuri de noroc consta în tragerea la sorți, cu ajutorul unor săgeți introduse într-un sac, pe principiul loteriei. Un animal sacrificat, de pildă, era împărțit în bucăți inegale. Săgețile erau scoase din sac, cele albe erau necâștigătoare, iar celelalte erau marcate și aduceau câștiguri mai mari sau mai mici, constând în bucăți de carne, în funcție de noroc. Prin analogie cu maysir,

toate jocurile de noroc sunt interzise de Coran). Spune (o, Mohammed): «În amândouă este mare păcat și sunt și unele foloase pentru oameni, dar în amândouă păcatul este mai mare decât folosul!» Ei te întreabă ce trebuie să cheltuiască (pentru milostenie). Spune: «Ceea ce vă prisosește (din bunurile voastre)»! Astfel, Allah vă face deslușite Semnele Sale; poate că voi o să cugetați.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:219]

Alcoolul are puține beneficii, așa cum este comerțul cu el, dar are multe efecte negative.

Apoi, Allah Preaînaltul le-a interzis musulmanilor să consume alcool în

timpul zilei, fiindcă acest lucru îi împiedica de la a se ruga la timp. Astfel, a fost limitat timpul în care alcoolul putea fi consumat:

„O, voi cei care credeți! Nu vă apropiați de rugăciune (as-salāh) atunci când sunteți beți, ca să știți ce spuneți (lui Allah) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:43]

Atunci când a fost revelat acest verset, companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au crezut că Allah Preaînaltul a făcut permis consumul alcoolului. ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) s-a rugat lui Allah spunând:

„O, Domnul nostru (Allah Preaînaltul), arată-ne un verdict final cu privire la consumul de alcool!”

Allah Preaînaltul a revelat următorul verset:

„O, voi cei care credeți! Vinul, (vinul - și prin analogie - orice băutură spirtoasă cu efect asemănător) jocul de noroc, pietrele ridicate (idolii) și săgețile (pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândiți! ~ Doară Șeitan dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc, și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la rugăciune (as-salāh). Oare nu vă veți opri voi (de

la acestea)?” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 5:90-91]

Atunci când ‘Omar (Allah să fie  
mulțumit de el!) a auzit acest verset, el  
a spus:

„Ne-am oprit, ne-am oprit!” (At-  
Tirmidhi)

‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!),  
soția Profetului Mohammed (Pacea și  
binecuvântarea lui Allah fie asupra  
sa!), a spus:

„(...) În primele revelații au fost  
descrie Paradisul și Iadul. Atunci când  
oamenii au acceptat islamul, au fost  
revelate versetele cu privire la lucrurile  
permise și interzise. Dacă primul lucru



revelat ar fi fost: «Nu consumați băuturi alcoolice!», atunci ei ar fi spus: «Nu vom renunța niciodată la ele.» și dacă ar fi fost «Nu comiteți adulter!», atunci ei ar fi spus «Nu vom renunța niciodată la el.» (...)” (Al-Bukhari)

Din acest motiv și din multe altele, Joseph Shacht, lector de Studii Islamice la Universitățile Oxford și Walden, îi încurajează pe oameni în cartea sa, „Moștenirea islamului”, să studieze Legea islamică. El a spus:

„Cea mai importantă moștenire a islamului este Legea sa, care se numește Shari‘ah. Legea islamică sau Shari‘ah este atât de diferită față de toate celelalte legi încât este necesară

studierea sa pentru a înțelege în mod corect chestiunile legale. Legea islamică este o lege unică. Este un set de porunci care organizează viața fiecărui musulman în toate aspectele sale și include legi cu privire la adorare, ritualuri, învățături religioase, chestiuni politice și legale.”

## **2. Scopul Legii islamice**

Scopul Legii islamice este obținerea fericirii oamenilor atât în această viață, cât și în Viața de Apoi. **Aceasta le poruncește oamenilor ceea ce este bun pentru ei și le interzice ceea ce le este dăunător:**

„Te întreabă despre (relațiile intime) cu femeile în timpul menstruației. Spune (o, Mohammed): «Acesta este un rău. Așadar, stați departe de femei în timpul menstruației și nu întrețineți relații intime cu ele până nu se vor purifica! Iar dacă sunt pure (este vorba de sfârșitul menstruației urmat de baia rituală, ghusl), puteți avea relații intime cu ele, așa cum v-a poruncit Allah (adică numai prin intermediul vulvei), căci Allah îi iubește pe cei care se căiesc și îi iubește pe cei care se purifică.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

Legea islamică a fost făcută pentru a proteja cinci lucruri (religia, sinele, mintea, urmașii și averea), care sunt

principalele drepturi ale omului în această viață.

### A. Protejarea religiei

Religia reprezintă principalul mijloc de reformare în fiecare aspect al vieții.

Astfel, era normal ca legile să o protejeze, considerând-o unul dintre drepturile omului și cel mai important dintre ele și făcând legi care ajută la protejarea ei de orice ar putea să o afecteze.

Coranul a menționat actele de adorare care pun bazele credinței și protejează inimile credincioșilor. Unele dintre ele sunt mintale, precum meditarea la Allah Preaînaltul cu scopul de a realiza

Măreția Sa. Altele sunt fizice și mintale, precum rugăciunea. Altele sunt doar fizice, așa cum este postul. Altele sunt financiare, precum oferirea de caritate, iar altele sunt mintale și financiare, așa cum este efectuarea pelerinajului.

Pentru a proteja credința și religia, Allah Preaînaltul a interzis credința în altcineva în afară El, fie prin credință sau prin acțiune. El Preaînaltul a interzis orice conduce la aceasta, așa cum sunt exagerarea în ascultarea Profetilor (**Pacea fie asupra lor!**) și a celor dreptcredincioși, credința că aceștia sunt intermediari între Allah Preaînaltul și creația Sa și credința că

binele sau răul se află în mâinile oricui altcuiva în afară de Allah Preaînaltul.

Allah Preaînaltul le-a poruncit comunității și guvernului să protejeze religia și să faciliteze practicarea ei. Astfel, ei trebuie să o apere și să evite orice lucru care conduce la neascultare și necredință, prin implementarea pedepselor împotriva oricui încalcă legea.

## B. Protejarea vieții umane

Viața este darul pe care Allah Preaînaltul l-a oferit oamenilor și nimeni nu are dreptul să atenteze împotriva ei. Allah Preaînaltul creează oamenii și îi onorează pentru a

îndeplini cerințele Sale pe Pământ și pentru a le testa capabilitățile de a-L adora.

Islamul protejează omenirea prin Legile sale. Acesta obligă comunitatea să aibă grijă de cei săraci și să le asigure nevoile de bază, precum un adăpost, mâncare, apă, haine și altele. De asemenea, islamul a făcut obligatorie caritatea, al cărei scop este cooperarea și ajutorarea oamenilor.

Islamul le garantează oamenilor o viață bună și nobilă și interzice umilirea, **necăjirea sau vătămarea:**

„Iar aceia care îi vor necăji pe dreptcredincioși și pe

dreptcredincioase, fără ca ei să fi agonisit (ceva pentru care să merite aceasta), aceia vor avea parte de ponegrire și de păcat învederat.”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:58]

Islamul consideră agresiunea sau luarea unei vieți a fi un păcat major, care distruge atât religia, cât și viața. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, avertizându-i pe musulmani:

„«Evitați cele șapte păcate care condamnă persoana la Iad.» A fost întrebat (de către cei prezenți): «Care sunt acestea, o, Mesager al lui Allah?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah



fie asupra sa!) a răspuns: «A Îi face asociați lui Allah în adorare (shirk), practicarea vrăjitoriei, luarea unei vieți care a fost interzisă de Allah fără un motiv justificat, practicarea cămătăriei, consumarea averii orfanilor, fuga de pe câmpul de luptă în timpul războiului și acuzarea unei femei caste și credincioase de adulter.»” (Al-Bukhari și Muslim)

Allah Preaînaltul consideră uciderea unei persoane nevinovate a fi egală cu uciderea întregii omeniri:

„De aceea am prescris Noi pentru fiii lui Israel că acela care ucide un suflet nevinovat de uciderea altui suflet sau de o altă stricăciune pe Pământ, este ca

și când i-ar ucide pe toți oamenii, iar cel care lasă în viață un suflet este ca și cum i-ar lăsa în viață pe toți oamenii (cel care ar putea ucide, dar nu o face). Trimișii Noștri au venit la ei (la fiii lui Israel) cu semne învederate și totuși iată că mulți dintre ei săvârșesc silnicii pe Pământ și după aceasta (venirea Trimișilor).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:32]

Nobilul Coran îi descrie pe musulmanii care nu ucid oameni nevinovați ca fiind dreptcredincioși:

„Și aceia care nu cheamă un alt dumnezeu împreună cu Allah (nu-I fac lui Allah niciun asociat) și nu ucid sufletul pe care l-a oprit Allah, decât

pe drept, și aceia care nu preacurvesc -  
căci acela care face aceasta va afla  
pedeapsa (cei care săvârșesc aceste  
lucruri urâte vor avea parte în Viața de  
Apoi de pedeapsă pentru ele).”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 25:68]

Versetele coranice continuă să  
avertizeze cu privire la atentarea  
împotriva vieților nevinovate și le  
oferă familiilor victimelor dreptul la a  
cere pedepsirea ucigașului:

„Și nu luați sufletul pe care Allah l-a  
socotit oprit, decât pe drept (sufletul  
omului nu poate fi luat decât în  
conformitate cu prescripțiile Legii  
islamice, în situații cum ar fi

răzbunarea unui suflet sau uciderea asasinului)! Dacă cineva a fost omorât pe nedrept, atunci dăm Noi putere celui mai înrudit cu el (cel mai apropiat moștenitor are dreptul de a reclama judecătorului aplicarea legii talionului), însă acesta să nu se întreacă în omor (el nu poate cere aplicarea legii talionului decât față de ucigaș), căci el este ajutat (de lege)!”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:33]

Legea islamică a egalității este o garanție importantă care previne răspândirea crimelor. Cel care știe că uciderea altui om va duce la moartea proprie va evita să comită acest păcat. În consecință, oamenii se vor simți în

siguranță, vor trăi în pace și se vor bucura de dreptul la viață. **Nobilul Coran spune:**

„Și aveți în talion (pavăză pentru) viață (talionul îi descurajează pe cei ce sunt ispitiți să cuteze la crimă, salvând prin aceasta viața oamenilor), o, cei dăruiți cu minte, și poate că o să vă feriți (de săvârșirea de crime)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:179]

Pentru a menține și a păstra acest principiu măreț (de a proteja viețile oamenilor), Coranul legiferează jihād-ul, pentru a-i proteja pe cei slabi de persecuție și moarte:

„Și ce este cu voi de nu luptați pe calea lui Allah, și pentru bărbații, **femeile și copiii slabi care zic: «Domnul nostru! Scoate-ne pe noi din cetatea asta cu neam nelegiuit și dă-ne nouă din partea Ta un ocrotitor și dă-ne nouă din partea Ta un ajutor!»** ~ Cei care cred, luptă pe calea lui Allah, iar cei care nu cred, luptă pe calea lui Taghut. Așadar, luptați împotriva aliaților lui Șeitan, căci vicleșugul lui Șeitan este, neîndoielnic, slab!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **4:75-76**]

Trebuie menționat faptul că Allah Preaînaltul a interzis în primul rând atentarea împotriva vieții proprii. Cel care se sinucide sau își face rău va fi supus unor pedepse cumplite. Profetul

Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care se aruncă de pe un munte cu intenția de a se sinucide se va afla în Foc (Iad) fiind într-o căzătură continuă pentru totdeauna; și cel care bea otravă, sinucigându-se cu ea, va căra otrava în mână și va bea din ea în Foc (Iad), unde va rămâne pentru veșnicie; și oricine se sinucide cu o armă de fier va căra arma în mână și se va înjunghia în abdomen cu ea în Foc (Iad), unde va rămâne pentru veșnicie.” (Al-Bukhari și Muslim)

C. Protejarea minții

Allah Preaînaltul le-a dat oamenilor abilitatea de a gândi și de a înțelege, onorându-i **deasupra tuturor creațiilor:**

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam (înzestrându-i cu darul vorbirii, cu rațiune, cu capacitatea de a distinge lucrurile și de a stăpâni peste tot ceea ce se află pe Pământ) și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare (le-am creat posibilitatea să se deplaseze pentru a-și agonisi mijloacele de existență) și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **17:70**]



Islamul consideră rațiunea responsabilă pentru faptele religioase și laice. Minte este mijlocul care conduce o persoană să recunoască faptele mărețe pe care Allah Preaînaltul ni le cere să le descoperim folosindu-ne raționamentul și nu doar credința oarbă:

„Sau iau ei în locul Lui alți dumnezei? Spune: «Aduceți dovada voastră (pentru ceea ce plăsmuiți)!»”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:24]

Minte conduce pe oricine care gândește logic și chibzuit la existența Universului, la recunoașterea existenței

## lui Allah Preaînaltul și a Atributelor Sale:

„În crearea Cerurilor și a Pământului și în schimbarea nopții și a zilei sunt semne pentru cei dăruți cu minte.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:190]

Allah Preaînaltul interzice magia, vrăjitoria și orice altă faptă care ne afectează mințile și ne împiedică de la a ne îndeplini îndatoririle. Mai mult decât atât, islamul interzice consumul de alcool și îl consideră o acțiune abominabilă care îi amăgește pe oameni și prin care Satana vrea să distrugă relația dintre o persoană și Domnul ei. În plus, Satana

intenționează să distrugă relațiile sociale dintre oameni. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți! Vinul, (vinul - și prin analogie - orice băutură spirtoasă cu efect asemănător) jocul de noroc, pietrele ridicate (idolii) și săgețile (pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândiți! ~ Doară Șeitan dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc, și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la Rugăciune (as-salāh). Oare nu vă veți opri voi (de la acestea)?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:90-91]

## D. Protejarea urmașilor

Reproducerea sexuală este modalitatea prin care specia umană continuă să se perpetueze, iar, din acest motiv, Allah Preaînaltul i-a creat pe oameni cu instinct sexual. Allah Preaînaltul le cere oamenilor să procreeze în cadrul căsătoriei, care este considerată de islam ca fiind singurul mod legal de a avea copii.

Islamul încurajează căsătoria și stabilește regulile cu privire la aceasta într-un sistem social perfect, care organizează relațiile dintre soț și soție și cele din cadrul familiei. Islamul impune, de asemenea, responsabilități pentru părinți față de copiii lor, printre

care se află creșterea și educația, îngrijirea și satisfacerea nevoilor lor, precum și multe alte lucruri.

Mai mult decât atât, islamul interzice uciderea copiilor, considerând-o a fi un păcat major:

„Și nu vă omorâți copiii voștri de frica sărăciei (aluzie la obiceiul păgân al îngropării fiicelor nou-născute)! Noi le vom asigura cele de trebuință ca și vouă. Omorârea lor este un păcat mare!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:31]

Pentru a proteja familia, islamul interzice adulterul și orice altă faptă rușinoasă, precum și tot ceea ce

conduce la astfel de fapte, precum  
întâlnirea femeilor cu bărbații:

„Și nu vă apropiați (nu faceți lucruri care să conducă la preacurvie, cum sunt sărutul, mângâierea, privitul la femeile goale etc.) de preacurvie (prin preacurvie se traduce cuvântul arab zina, care înseamnă o relație sexuală între bărbat și femeie în afara căsătoriei), căci ea este o josnicie! Și rău drum este ea!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:32]

În plus, islamul le impune femeilor să se acopere în fața bărbaților străini de ele pentru a evita seducția și dorința sexuală, deoarece, în islam, femeile sunt văzute asemeni bijuteriilor care

trebuie protejate de orice tratament abuziv. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și nu Ne împiedică să trimitem semnele (pe care le cer idolatrii din tribul Quraiș) decât numai faptul că înaintașii le-au ținut de minciună (neamurile ‘Ad, Thamud etc). Și i-am dat (neamului) Thamud cămila, care a fost (un semn) vizibil, însă ei s-au purtat nedrept cu ea. Și Noi nu trimitem semne decât ca amenințare (pentru ca să știe rânduiala divină cei insolenți, să-și aducă aminte de ea și să se căiască).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:59]

E. Protejarea averii

În islam, averea Îi aparține lui Allah Preaînaltul, iar El a încredințat-o oamenilor. Aceasta este o responsabilitate, iar ei trebuie să o câștige în mod legal și să o cheltuiască cu moderație.

Islamul încurajează munca, **producția și câștigarea averii prin mijloacele permise:**

„El este Cel care a făcut Pământul supus (statornic și stabil) vouă (pentru ca voi să puteți merge, locui pe el sau lucra etc.). Așadar, mergeți pe căile sale și mâncați din provizia lui. Și la El va fi Învierea (din mormintele



voastre).” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 67:15]

Profetul Mohammed (Pacea și  
binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)  
i-a încurajat pe musulmani să lucreze  
și a considerat munca drept un act de  
adorare care îl aduce pe om mai  
aproape de Allah Preaînaltul. El (Pacea  
și binecuvântarea lui Allah fie asupra  
sa!) a spus:

„Niciun venit nu este mai bun decât cel  
pe care o persoană îl câștigă prin  
munca proprie și orice cheltuiește (pe  
lucruri permise) pentru el însuși, soția  
sa, copiii săi, familia sa și servitorii săi,  
este caritate.” (Ibn Majah)

Odată, companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au observat cât de mult lucra un bărbat și i-au spus Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„«Sperăm ca această muncă grea să fie de dragul lui Allah Preaînaltul.»

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Dacă muncește pentru copiii săi, pentru părinții săi sau pentru el (într-o muncă permisă), atunci este de dragul lui Allah Preaînaltul, iar dacă a făcut-o din mândrie și ipocrizie, atunci este de dragul Satanei.»» (At-Tabarani)

Există două tipuri de venituri, permis și nepermis. Venitul permis este cel dobândit prin căi legale, precum comerțul, manufacturarea, **agricultura și munca în domeniul public sau privat:**

„O, voi cei care credeți! Mâncați din bunătățile pe care vi le-am dăruit și mulțumiți-I lui Allah dacă numai pe El voi Îl adorați!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **2:172**]

Câștigul nepermis este cel pe care o persoană îl dobândește prin moduri abuzive, precum împrumutul cu dobândă, mita, **înșelăciunea și comercializarea bunurilor care sunt dăunătoare pentru oameni:**

„Nu vă luați unii altora averile pe nedrept și nu-i ademeniți cu ele pe judecători, ca să mâncați o parte din averile oamenilor pe nedrept și cu bună știință.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:188]

Islamul este foarte clar cu privire la acest lucru. **Allah Preaînaltul spune:**

„(...) El le poruncește ceea ce este bun și-i oprește de la ceea ce este rău (...)”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:157]

Așadar, orice câștig care nu aduce prejudicii persoanei care îl câștigă sau altora, este unul permis și plăcut.

Islamul îi călăuzește pe oameni, învățându-i cum să își cheltuiască banii în mod corect, fără a risipi. Cheltuirea fără control și neglijarea acordării drepturilor celor săraci sunt fapte reprobabile. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și dă-i celui care ți-e rudă ceea ce i se cuvine, ca și sărmanului (cel sărac, indiferent dacă ți-e rudă sau nu) și călătorului de pe drum (aflat la nevoie), însă nu risipi peste măsură (pentru lucruri interzise sau reprobabile ori pentru cineva care nu merită.), ~ Căci risipitorii sunt frații șeitanilor (sunt asemenea șeitanilor, nerecunoscând binefacerea lui Allah și cheltuind averea pentru ceea ce nu trebuie), iar Șeitan este nerecunoscător

Domnului său!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:26-27]

Aceste averi ne sunt date de către Allah Preaînaltul și aceasta înseamnă că El Preaînaltul ni le-a încredințat pentru a le folosi în scopuri permise, iar cea mai măreață faptă dintre cele permise este aceea de a da caritate celor săraci și nevoiași. Allah Preaînaltul spune:

„(...) și dăruieți-le lor din bunurile lui Allah pe care El vi le-a dat vouă! (...)”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:33]

„Credeți în Allah și în Trimisul Său și faceți milostenie din cele asupra cărora

El v-a făcut urmași, căci aceia dintre voi care cred și care fac milostenie vor avea parte de răsplată mare!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 57:7]

Legea islamică protejează aceste cinci drepturi fundamentale ale omului. Pe cel care le respectă și le practică, Allah Preaînaltul îl va răsplăti cu fericire în această viață și în Viața de Apoi, iar cel care le ignoră va avea parte de suferință și pedeapsă în Ziua Judecății:

„El a zis (Allah i-a zis lui Adam, după ce a primit căința lui): «Coborâți amândoi din el (din Paradis)! Vă veți fi toți dușmani unul altuia (voi oamenii sau, într-o altă interpretare, oamenii și

Iblis, care ispitește la fapte rele)! Apoi, dacă va mai veni la voi o călăuzire din partea Mea (o Carte și un Profet), acela care va urma Calea Mea cea Dreaptă nu va rătăci și nu va fi nefericit (nici în această lume, nici în Viața de Apoi). ~ Însă acela care se va îndepărta de la Pomenirea Mea (de la Mesajul Meu) va avea parte de o viață grea și în Ziua Învierii îl vom aduce pe el orb la adunare». ~ El va zice: «Domnul meu, de ce m-ai adus pe mine orb, la adunare, după ce mai înainte am fost eu bine-văzător (în viața lumească)?» ~ Îi va zice lui (Allah Preaînaltul): «Așa cum versetele Noastre au venit la tine, iar tu le-ai uitat, așa și tu ești astăzi



uitat!»” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 20:123-126]

## **Stâlpii credinței**

Credința adevărată reprezintă nivelul la care fiecare musulman aspiră să ajungă după ce a acceptat islamul. Pentru a atinge acest nivel, nu este suficient ca musulmanul să efectueze numai actele de adorare vizibile, ci trebuie să se străduiască în mod continuu să își perfecționeze credința.

Comportamentul musulmanului va determina nivelul său de credință, care depinde de cât de bine pune în aplicare diferitele ramuri ale credinței, care includ credința, actele de adorare și principiile morale. Profetul

Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Credința (imān) are șaiszeci de ramuri diferite. Cea mai înaltă dintre toate este mărturisirea de credință: lā ilāha illa Allah (nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah), iar cea mai joasă dintre ele este acțiunea de a îndepărta un lucru vătămător de pe un drum public. Modestia este o ramură a credinței.” (Muslim)

Credința în islam are șase stâlpi. Atunci când îngerul Gabriel (Pacea fie asupra lui!) l-a întrebat pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ce înseamnă

credința, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns:

„Imān-ul înseamnă să crezi în Allah, în îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Mesagerii Săi, în Ziua Judecării și în Qadā și Qadar (destin și predestinare), fie el bun sau rău.” (Al-Bukhari și Muslim)

Primul pas către adevărata credință este credința în acești șase stâlpi. Credința înseamnă să crezi în inima ta în Allah Preaînaltul, să rostești aceasta cu limba ta și să acționezi cu trupul tău în conformitate cu aceasta. Credința crește în momentul în care persoana face fapte bune și scade atunci când aceasta comite păcate.

## 1. Credința în Allah

Primul dintre cei șase stâlpi este credința în Allah Preaînaltul, dar acest stâlp a fost explicat la începutul cărții. Așadar, voi continua cu restul stâlpilor.

## 2. Credința în îngeri

Îngerii (Pacea fie asupra lor!) sunt creații unice pe care Allah Preaînaltul le-a creat din lumină. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Îngerii au fost creați din lumină.”  
(Muslim)

Îngerii (Pacea fie asupra lor!) sunt supușii și soldații lui Allah Preaînaltul

și nimeni nu le cunoaște numărul în afară de El. **Allah Preaînaltul spune:**

„(...) Și nimeni nu știe (numărul lor) soldații (adică îngerii) Domnului tău în afară de El. Și acesta (Iadul) nu este decât o (avertizare) îndemnare pentru oameni.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 74:31]

Datorită naturii lor, îngerii (Pacea fie asupra lor!) au abilitatea de a lua forme umane. Aceștia au apărut în fața lui Avraam și Lot (Pacea fie asupra lor!) sub forme umane, iar unul dintre ei a apărut în fața Mariei (Pacea fie asupra sa!) sub forma unui bărbat:

„Și a pus între ea și între ei un vâl! Și atunci am trimis la ea Duhul Nostru (Gabriel), care i s-a arătat cu înfățișarea unui om adevărat. ~ A zis ea: «Caut apărare la Cel Preamilostiv față de tine! Dacă tu ești cuvios, (nu te apropia de mine)!» ~ I-a răspuns el: «Eu sunt numai un trimis al Domnului tău (așadar, nu trebuie să te temi de mine) ca să-ți vestesc un prunc curat!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:17-19]

Motivul pentru care Gabriel (Pacea fie asupra sa!) a apărut sub formă de om în fața Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost că această aparență nu sperie persoana care vede un înger.

Îngerii (Pacea fie asupra lor!) sunt supușii onorabili și pioși ai lui Allah Preaînaltul, a căror natură este aceea de a-L adora pe Allah Preaînaltul, fără pauze și fără a obosi:

„Ei Îi aduc laudă noaptea și ziua fără să se domolească (fără să obosească).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:20]

„Dar dacă (necredincioșii) se semețesc, (nu-i nimic), căci aceia care sunt la Domnul tău (îngerii) Îl laudă pe El noaptea și ziua, fără ca ei să ostenească (vreodată).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 41:38]

Ei merită descrierea lui Allah  
Preaînaltul, Care a spus că sunt  
onorabili și pioși [Traducerea  
sensurilor Nobilului Coran, 80:16],  
pentru că „(...) ei nu se răzvrătesc  
împotriva lui Allah în ceea ce El le  
poruncește, ci ei fac ceea ce li se  
poruncește.” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 66:6]

Îngerii (Pacea fie asupra lor!) au, de  
asemenea, îndatoriri față de oameni,  
printre care aceea de a-i acompania, de  
a le înregistra faptele, acțiunile,  
cuvintele și comportamentul și de a da  
mărturie cu privire la acestea în Ziua  
Judecății:



„Și, cu adevărat, peste voi sunt desemnați (îngeri) veghetori, ~ Scribi nobili care scriu (înregistrând faptele bune și rele ale oamenilor). ~ Ei știu tot ceea ce faceți voi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 82:10-12]

„Când cei doi primitori (cei doi îngeri care stau în dreapta și în stânga omului) primesc, stând (unul) în dreapta și (celălalt) în stânga, ~ Și el nu va rosti nici un cuvânt, fără să aibă lângă el un supraveghetor pregătit (să scrie) (un înger care înregistrează vorbele și faptele sale).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 50:17-18]

Știind că îngerii (Pacea fie asupra lor!) îl însoțesc, credinciosul va evita să

facă fapte rele, simțindu-se rușinat pentru că îngerii (Pacea fie asupra lor!), care sunt onorabili, pioși și drepți și Îl adoră pe Allah Preaînaltul fără încetare, înregistrează ceea ce face.

Îngerii (Pacea fie asupra lor!) sunt supușii și soldații lui Allah Preaînaltul, care Îi execută ordinele și pun în aplicare pedepsele împotriva dușmanilor Săi, așa cum s-a întâmplat atunci când Allah Preaînaltul i-a trimis să le pedepsească pe popoarele lui Hud, Saleh și Lot (Pacea fie asupra lor!).

O altă îndatorire a îngerilor (Pacea fie asupra lor!) este aceea de a lua sufletul

persoanei căreia Allah Preaînaltul i-a  
decis sfârșitul:

„El este Al-Qāhir (Stăpânul) peste  
robii Săi. Și El trimite asupra voastră  
păzitori. Iar când moartea ajunge la  
unul dintre voi, pe acela îl iau la sine  
trimișii Noștri, fără să se negligeze ceea  
ce li se poruncește.” [Traducerea  
sensurilor Nobilului Coran, 6:61]

„Spune (o, Mohammed): «Vă va lua  
îngerul morții căruia i-au fost  
încredințate sufletele voastre, dar apoi  
veți fi aduși înapoi (în urma Învierii) la  
Domnul vostru.»” [Traducerea  
sensurilor Nobilului Coran, 32:11]

Îngerii (Pacea fie asupra lor!) iubesc ceea ce iubește Allah. Astfel, ei îi iubesc pe oamenii pioși și drepti și I se roagă lui Allah Preaînaltul pentru iertarea lor:

„Cei care poartă Tronul și cei care-l înconjoară (dintre îngeri) Îl preamăresc pe Domnul lor, aducându-I laudă, cred în El și cer iertare pentru cei care cred: «Domnul nostru! Tu Îți întinzi peste toate lucrurile Îndurarea și Știința Ta. Deci, iartă-i pe cei care Îți cer iertare, se căiesc și urmează Calea Ta (Calea cea Dreaptă, adică islamul, urmând vorbele și faptele Trimisului Tău) și păzește-i de chinul Iadului.»”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 40:7]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Îngerii se roagă pentru cineva, atât timp cât se află la locul lui de rugăciune și nu și-a invalidat abluțiunea, spunând: «Allāhumma ighfir-lahu (O, Allah, iartă-l!)», «Allāhumma arham-hu' (O, Allah, ai milă de el!).»” (Al-Bukhari)

Îngerii (Pacea fie asupra lor!) continuă să se roage și să ceară iertare pentru dreptcredincioși. Allah Preaînaltul spune:

„Aproape că se despică Cerurile în înălțimea lor (impresionate de Măreția

lui Allah și de Puterea Lui), când îngerii laudă mărirea Domnului lor și roagă de iertare pentru cei de pe Pământ. Allah este Al-Ghafūr (Atoateiertătorul), Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:5]

Cei care resping credința și ignoră Poruncile lui Allah Preaînaltul vor fi blestemați de către îngerii (Pacea fie asupra lor!):

„Aceia care au tăgăduit credința și au murit necredincioși, peste aceia se va abate blestemul lui Allah, al îngerilor și al tuturor oamenilor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:161]

În Ziua Judecății, îngerii (Pacea fie asupra lor!) îi vor întâmpina și îi vor saluta pe credincioși în Paradis:

„De Grădinile Edenului, în care vor intra laolaltă cu (toți) aceia care au fost evlavioși, dintre părinții, soții și copiii lor, iar îngerii vor intra la ei prin toate porțile (zicând): ~ «Pace vouă! pentru că ați fost statornici (în înfruntarea cu idolatrii și în adorarea lui Allah). Și ce bună este răsplata Casei (Veșnice)!»”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 13:23-24]

Pe de altă parte, îngerii (Pacea fie asupra lor!) îi vor conduce pe criminali și pe necredincioși în Iad:

„(...) al cărui combustibil sunt oamenii și pietrele, peste care sunt (stabiliți) îngeri aspri și severi (a căror datorie este să îi chinuie pe locuitorii Focului Iadului), ei nu se răzvrătesc împotriva lui Allah în ceea ce El le poruncește, ci ei fac ceea ce li se poruncește.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 66:6]

### 3. Credința în Cărțile Divine

Misiunea Mesagerilor (Pacea fie asupra lor!) este aceea de a transmite omenirii Călăuzirea Divină. Astfel, Allah Preaînaltul le-a revelat Cărțile Lui, pentru a salva omenirea de călăuzirea greșită. Allah Preaînaltul spune:



„Oamenii au fost (la început) un singur neam. Și i-a trimis Allah pe Profeți, vestitori și prevenitori, și a trimis împreună cu ei Scriptura cu Adevărul, pentru a face judecată între oameni, acolo unde ei se aflau în vrajbă (...)”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:213]

Aceste Cărți sfinte conțin Mesajul lui Allah Preaînaltul pentru omenire. Astfel, ele conțin călăuzire adevărată și lumină. Allah Preaînaltul spune, descriind Tora care i-a fost revelată lui Moise (Pacea fie asupra sa!):

„Noi am revelat Tora, în care este călăuzire dreaptă și lumină (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 5:44]

Allah Preaînaltul spune cu privire la  
Evangelhia revelată lui Isus (Pacea fie  
asupra sa!):

„Și l-am trimis Noi, după ei, pe Isus,  
fiul Mariei, întărind (Tora) care se afla  
dinaintea lui și i-am dat lui Evangelhia,  
în care este călăuzire și lumină,  
întărind Tora care se afla dinaintea lui,  
și drept călăuzire și îndemnare pentru  
cei cucernici.” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 5:46]

Urmând Porunca lui Allah Preaînaltul,  
musulmanul trebuie să creadă în toate  
Cărțile lui Allah Preaînaltul:

„O, voi cei care credeți! Fiți cu credință neclintită în Allah și în Trimisul Său, în Cartea pe care a revelat-o Trimisului Său și în Cartea pe care a revelat-o mai înainte (**Scripturile anterioare Coranului**)! Cel care nu crede în Allah, în îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Trimișii Săi și în Ziua de Apoi, acela pribegeste în cea mai îndepărtată rătăcire.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:136]

Așadar, ignorarea și respingerea uneia dintre Cărțile lui Allah Preaînaltul este considerată o respingere a tuturor Cărilor Sale.

Allah Preaînaltul le-a poruncit Mesagerului Său, Mohammed (**Pacea**

și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), și musulmanilor să creadă în aceste Cărți:

„Spuneți (Allah se adresează musulmanilor): «Noi credem în Allah și în ceea ce ne-a fost trimis nouă și ceea ce a fost trimis lui Avraam, lui Ismail, lui Isaac, lui Iacob și semințiilor („semințiilor”: nepoții lui Iacob, adică descendenții fiilor săi. Și au fost aceste seminții în număr de douăsprezece.); în ceea ce le-a fost dat lui Moise și lui Isus și în ceea ce le-a fost dat (tuturor) Profeților de către Domnul lor. Noi nu facem deosebire între ei! Noi Lui Îi suntem supuși (musulmani)!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:136] (a se vedea și

## Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:84)

Allah Preaînaltul a însărcinat națiunile anterioare cu păstrarea Cărilor Sale și cu protejarea lor de modificări. Allah Preaînaltul spune:

„Noi am revelat Tora, în care este călăuzire dreaptă și lumină. După ea judecă Profeții (dintre fiii lui Israel) cei supuși Voinței lui Allah, rabinii și învățații, pentru cei care s-au iudaizat, căci lor li s-a încredințat spre păstrare Scriptura lui Allah și ei sunt martori pentru ea (răspunzători de aplicarea corectă a prescripțiilor Torei, apărându-o de orice răstălmăcire)

(...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:44]

Cu toate acestea, ele nu au protejat Cărțile, **acestea fiind supuse modificărilor și adăugirilor:**

„Printre ei (**evreii**) sunt unii care stâlcesc Cartea (**Tora**) cu limbile lor, pentru ca să vă facă să credeți că (**aceasta**) este din Carte, însă aceasta nu este din Carte, **și ei spun: «Aceasta este de la Allah.»**, fără ca să fie de la Allah. Ei spun minciuni împotriva lui Allah cu bună știință.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:78]

Allah Preaînaltul le-a promis celor care fac modificări în Cărțile Sfinte pedepse cumplite în Ziua Judecății:

„Dar vai acelora care plăsmuiesc Scriptura (care răstălmăcesc, inventează, compun, redactează, scriu Tora) cu mâinile lor și spun: «Aceasta este de la Allah.», pentru a dobândi prin aceasta o mică simbrie! Vai pentru ceea ce mâinile lor au scris și vai lor pentru ceea ce agonisesc!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:79]

„Cei care ascund ceea ce a revelat Allah din Scriptură și obțin prin această (ascundere) un preț de nimic, aceia nu înghit în burțile lor decât focul. Și Allah nu le va vorbi în Ziua

Învierii și nu-i va curăți și ei vor avea (parte de) chin dureros.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:174]

Dintre Cărțile Sfinte pierdute face parte și Evanghelia[10], pe care Allah Preaînaltul i-a revelat-o lui Isus (Pacea fie asupra sa!), fiul Mariei (Pacea fie asupra sa!):

„Și am încheiat Noi legământ (legământul de a accepta Unicitatea lui Allah) cu aceia care au zis: «Noi suntem creștini.», dar au uitat ei o parte din ceea ce li s-a reamintit (în Evanghelie) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:14]



Pentru a clarifica adevărul cu privire la acele cărți pierdute, Allah Preaînaltul l-a trimis pe Profetul Său Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu ultimul Său Mesaj, revelându-i Coranul, care conține, de asemenea, lumină și călăuzire adevărată, și i-a poruncit să îi invite pe oamenii Cărții (evreii și creștinii) să creadă în el:

„O, oameni ai Scripturii (evrei și creștini)! A venit la voi Trimisul (Mohammed) Nostru ca să vă arate multe lucruri din cele pe care voi le-ați ascuns din Scriptură, trecând peste multe altele. V-au venit vouă o lumină (islamul sau Profetul Mohammed) și o Carte limpede (Coranul) de la Allah.”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 5:15]

Nobilul Coran este ultima Revelație de la Allah Preaînaltul, care confirmă Cărțile anterioare și le abrogă. El este foarte elocvent, iar Allah Preaînaltul garantează că îl va proteja de orice modificare:

„Iar ție, (Mohammed), ți-am trimis Cartea cu Adevărul, întărind Scriptura de dinaintea ei și întrecând-o pe ea. Deci fă judecată între ei după ceea ce ți-a trimis Allah și nu urma poftele lor, (îndepărtându-te) de la Adevărul ce ți-a venit! Fiecăruia dintre voi Noi i-am dat o lege și o rânduială. Dacă ar fi voit Allah, v-ar fi făcut o singură

comunitate, dar El voiește să vă încerce în ceea ce v-a dat. Deci întreceți-vă în îndeplinirea de fapte bune, căci la Allah este întoarcerea voastră, a tuturor, și El vă va înștiința despre cele asupra cărora ați avut păreri deosebite!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:48]

Allah Preaînaltul Și-a revărsat Binecuvântările asupra omenirii prin revelarea ultimei Cărți, pe care El Preaînaltul o numește Coran, **și prin trimiterea ultimului Mesager:**

„Allah Și-a arătat Bunăvoința față de credincioși, trimițându-le un Profet chiar din mijlocul lor, care să le recite versetele Sale, să-i curățească și să-i

învețe Cartea și Înțelepciunea, chiar dacă au fost mai înainte în rătăcire învederată.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:164]

Pentru ca Mesajul lui Allah Preaînaltul să rămână neschimbat generație după generație Allah Preaînaltul va proteja El însuși ultima Sa carte, Coranul.

**Allah Preaînaltul spune:**

„Într-adevăr, Noi am revelat Coranul și Noi îi vom fi păzitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 15:9]

Adresându-se Profetului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Allah Preaînaltul spune:

„Noi suntem Cei care-l vom strânge (în pieptul tău) și îți vom da priceperea să-l reciți (oricând vrei în predicile tale).

~ Iar când Noi ți-l vom recita (prin îngerul Gabriel), urmează recitarea sa (apoi recită așa cum ai auzit)! ~ Apoi, Noi (Allah) suntem Cei Care îl vom face pe el clar (pentru tine, pentru ca tu să înțelegi interpretarea și poruncile sale).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 75:17-19]

Așadar, Nobilul Coran este singura Carte Divină care beneficiază de protecția lui Allah Preaînaltul:

„(...) ea este o Carte plină de putere (care nu poate fi modificată sau imitată). ~ Deșertăciunea nu va veni la

ea nici dinaintea și nici din urma ei, pentru că ea este o Revelație de la Al-Hakīm (Preaînțeleptul), Al-Hamīd (Cel Demn de Laudă)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 41:41-42]

Una dintre modalitățile prin care Allah Preaînaltul protejează Coranul este faptul că El Preaînaltul l-a făcut ușor de înțeles și de memorat. Allah Preaînaltul a revelat Coranul pentru prima dată unei națiuni care nu știa nici să scrie, nici să citească, și care depindea de memorie pentru a-și păstra tradițiile, istoria, poezia și genealogia:

„Noi am făcut Coranul ușor (pentru a fi înțeles, pentru a fi recitat sau pentru a fi ținut minte), pentru îndemnare, dar

oare se află cine să ia aminte?”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 54:17]

Mai mult decât atât, pentru ca Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companiile săi (Allah să fie mulțumit de ei!) să înțeleagă mai ușor Coranul, Allah Preaînaltul l-a revelat în mod treptat, de-a lungul a 23 de ani.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a memorat Coranul și l-a revizuit cu îngerul Gabriel (Pacea fie asupra sa!) în fiecare an, în timpul lunii Ramadan. Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!), verișorul Profetului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era cel mai generos dintre toți oamenii, și era și mai generos în timpul lunii Ramadan, atunci când se întâlnea cu îngerul Gabriel (Jibrîl, Pacea fie asupra sa!). El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se întâlnea cu îngerul Gabriel (Jibrîl, Pacea fie asupra sa!) în fiecare noapte din luna Ramadan pentru a-i recita Coranul. Atunci când se întâlnea cu Gabriel (Jibrîl, Pacea fie asupra sa!), Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era mai generos decât vântul puternic



necontrolabil (în rapiditatea și dorința de a face acte caritabile).” (Al-Bukhari și Muslim)

Nobilul Coran vorbește despre preocuparea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de a-l memora. Fiindu-i teamă că va uita unele dintre cuvinte, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să recite versetele imediat după ce le auzea de la îngerul Gabriel (Pacea fie asupra sa!). De aceea, Allah Preaînaltul l-a liniștit, spunându-i că grija și protecția Lui vor prezerva Coranul. Allah Preaînaltul spune:

„Și mai presus (de toate) este Allah - Al-Malik (Regele), Al-Haqq (Adevărul)! Nu te grăbi cu (recitarea) Coranului mai înainte de a ți se încheia revelarea lui! Și spune: «Domnul meu, sporește-mi mie știința!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:114]

„(O, Mohammed) Nu mișca limba ta cu el (repetând cuvintele Coranului pe care le auzi de la îngerul Jibrîl, atunci când primești Revelația) pentru ca să grăbești memorarea lui (temându-te să nu-l uiți)! ~ Noi suntem Cei Care-l vom strânge (în pieptul tău) și îți vom da priceperea să-l reciți (oricând vrei în predicile tale).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 75:16-17]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a învățat Coranul pe companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!), iar aceștia îl învățau, la rândul lor, pe fiecare musulman nou convertit. Obada ibn Assamit (Allah să fie mulțumit de el!), companionul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus:

„Atunci când un musulman nou se ducea la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și îl găsea ocupat, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne cerea unora dintre noi să îl învățăm Coranul.” (Ahmad)

Companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuiau să se anunțe unul pe altul atunci când Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi era revelat un nou verset. ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Eu și vecinul meu ansar, din Banu Umaiya ibn Zaid, care locuia în ‘Awali Al-Medina, obișnuiam să îl vizităm pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu rândul. El mergea într-o zi, iar eu în ziua următoare. Atunci când mergeam eu, obișnuiam să îi aduc noutățile din ziua respectivă cu privire la Revelația Divină și alte lucruri, iar când mergea

el, făcea același lucru pentru mine (...)”  
(Al-Bukhari)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a încurajat în mod continuu pe companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) să învețe Coranul. Pentru a-i încuraja și a le crește dorința de a-l învăța, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel mai bun dintre voi este cel care memorează Coranul și îi învață și pe alții.” (Al-Bukhari)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea:

„(În Paradis) celui care a recitat Coranul și care a acționat conform învățăturilor sale i se va spune: «Citește, înalță-te și înfrumusețează-ți vocea așa cum ai făcut și în viața lumească, deoarece, cu adevărat, nivelul (locul) tău este asemeni ultimului verset citit.»” (At-Tirmidhi)

Citirea și memorarea Coranului sunt printre cele mai bune acte de adorare. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care recită Coranul și este iscusit întru aceasta este alături de îngerii cei nobili, iar acela care citește și se poticnește, întâmpinând greutăți în

citirea lui, are o răsplată dublă.” (Al-Bukhari și Muslim)

Companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) obișnuiau, de asemenea, să memoreze Capitolele, să le studieze și să învețe înțelesurile cuvintelor. Astfel, au existat sute de recitatori, unii dintre ei învățând întregul Coran încă din timpul vieții Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Qatādah (Allah să fie mulțumit de el!), companionul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), l-a întrebat pe Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!), servitorul Profetului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„«Cine a colectat Coranul în timpul vieții Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)?» El (Alah să fie mulțumit de el!) a răspuns: «Patru bărbați, și toți erau dintre ansari: Ubai ibn Ka'b, Mu'adh ibn Jabal, Zaid ibn Thabit și Abu Zaid.»” (Al-Bukhari)

<http://sunnah.com/bukhari/66/25>

Umm Waraqah, fiica lui 'Abd Allah ibn al-Harith al-Ansari, a fost una dintre femeile care au memorat Nobilul Coran, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)



i-a poruncit să își conducă familia în rugăciune.[\[11\]](#)

Coranul a fost transmis din generație în generație, după cum Allah Preaînaltul i-a spus Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) într-un [hadith qudsi](#):

„(...) Ți-am trimis o Carte care nu poate fi spălată cu apă și pe care o poți recita în stare de veghe și atunci când dormi (...)” (Muslim)

Pentru a cunoaște numărul companionilor care au memorat întregul Coran, este suficient să menționăm că șaptezeci dintre ei au fost omorâți în Ziua Bir Ma‘una. Anas

ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!), servitorul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus că, într-o zi, un grup de oameni s-a dus la Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a cerut să le trimită niște oameni care să îi învețe Coranul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a trimis 70 de oameni, ale căror titluri erau „Recitatorii”, cu toții dintre ansari. Acel grup l-a trădat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a omorât pe recitatori.[\[12\]](#)

După moartea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), mulți dintre companionii (Allah

să fie mulțumit de ei!) care au memorat Coranul au fost omorâți în Bătălia de la Yamamah. Astfel, ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) și-a făcut griji că unele dintre versetele Coranului s-ar putea pierde. El (Allah să fie mulțumit de el!) i-a spus lui Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), succesorul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„(...) Au fost omorâți mulți recitatori în ziua de Yamamah și sunt îngrijorat că vor fi omorâți și mai mulți recitatori (...)” (Al-Bukhari)

Acesta a fost un alt motiv pentru care companionii (Allah să fie mulțumit de

ei!) s-au grăbit să colecteze Coranul într-o carte scrisă în timpul lui Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!). Astfel, au fost colectate Capitolele care fuseseră scrise în timpul vieții Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). ‘Uthmān ibn al-‘Affān (Allah să fie mulțumit de el!), companionul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și al treilea Calif, a spus:

„(...) De fiecare dată când era revelat un verset, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) chema pe cineva care să îl scrie și îi spunea: «Pune acest verset în sura care menționează cutare și cutare.» (...)” (At-Tirmidhi)

Companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) obișnuiau să scrie fiecare verset revelat, indiferent de lungimea lui.

Într-o singură noapte, aceștia (Allah să fie mulțumit de ei!) au scris Capitolul al șaselea al Coranului (Al-Ana‘ām), considerat a fi unul dintre cele mai lungi Capitole ale Coranului. Acesta a fost revelat în Mecca dintr-odată, cu excepția a șase versete. Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a spus cu privire la această Sură:

„A fost revelată într-o singură noapte și au scris-o în aceeași noapte, cu excepția a șase versete, care au fost revelate în Medina.” (Ibn al-Jawzi în „Zad Al Masir”, Al-Qasimi în „Mahasin At-Tawil”)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se preocupa ca versetele revelate să fie scrise în mod corect. Astfel, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să se asigure de acuratețea lor, după care companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) le scriau. Zaid ibn Thabit (Allah să fie mulțumit de el!), companionul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și cel care a scris Coranul, a spus:

„Obișnuiam să scriu versetele revelate în timp ce Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi le dicta, până când le terminam de scris. Apoi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

îmi cerea sa le citesc. Dacă era vreo greșeală, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mă corecta.”  
(At-Tabarani)

Pentru a evita confuzia dintre cuvintele sale și versetele Coranului, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit companionilor (Allah să fie mulțumit de ei!):

„Nu scrieți nimic de la mine. Dacă cineva a scris ceva de la mine în afară de Coran, să distrugă aceasta (...)”  
(Muslim)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit înainte de colectarea versetelor

Coranului într-o singură carte. Scribul revelațiilor, Zaid ibn Thabit (Allah să fie mulțumit de el!), a spus:

„Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit înainte de colectarea Coranului (într-o singură carte).”

Al-Khattabi, unul dintre învățații musulmani (Allah să aibă milă de el!), a spus:

„Motivul pentru care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a colectat versetele Coranului într-o singură carte până în acel moment este faptul că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se gândea că ar



putea apărea schimbări în legi sau recitare. Atunci când Revelația s-a oprit, odată cu moartea lui, Allah Preaînaltul i-a călăuzit pe califii musulmani să facă aceasta, îndeplinindu-Și promisiunea de a proteja Coranul de orice formă de corupție. Primul care a făcut aceasta a fost Abu Bakr, la sugestia lui ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de ei!).”[13]

După moartea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), au început războaiele de apostazie, iar bătălia de la Yamamah a fost cea mai grea dintre toate, pentru că aproape 1.000 dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!) au fost omorâți, inclusiv mulți dintre cei care memoraseră Coranul. Astfel, ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), fiind îngrijorat că s-ar putea pierde părți din Coran, a mers să îl vadă pe Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), primul calif musulman, sugerându-i să-l colecteze într-o singură carte.

Califul (Allah să fie mulțumit de el!) a fost de acord și a numit un comitet condus de scribul Coranului, tânărul Zaid ibn Thabit (Allah să fie mulțumit de el!), care a relatat povestea în detaliu. El (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Abu Bakr a trimis după mine pentru a mă informa cu privire la uciderea războinicilor în (bătălia de la) Yamamah (atunci când au fost uciși foarte mulți recitatori ai Nobilului Coran), iar ‘Omar era cu el. Abu Bakr a spus: «‘Omar a venit la mine și mi-a spus: „Au fost omorâți mulți recitatori în ziua de Yamamah și sunt îngrijorat că vor fi omorâți și mai mulți recitatori. Astfel, mă tem că o mare parte din Coran s-ar putea pierde, dacă acesta nu ar fi colectat. De aceea, sunt de părere că ar trebui să colectezi Coranul.”» Abu Bakr a continuat: «I-am spus lui ‘Omar: „Cum pot face ceva ce Profetul însuși (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

nu a făcut?” ‘Omar mi-a **răspuns**: „Jur pe Allah că aceasta este un lucru bun.” ‘Omar a continuat să îmi vorbească despre acest subiect până când Allah Preaînaltul m-a călăuzit să accept și să văd această chestiune așa cum o vedea ‘Omar.» Apoi, Abu Bakr mi-a **spus**: «Tu, Zaid, ești un tânăr înțelept și nu te putem suspecta (**de minciună sau neglijență**). Tu obișnuiai să scrii ceea ce îi era revelat Mesagerului lui Allah (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**). Astfel, caută ceea ce a fost scris din Coran și colectează-l (**într-un manuscris**).» Jur pe Allah, dacă (**Abu Bakr**) mi-ar fi cerut să mut un munte din locul lui, mi-ar fi fost mai ușor să fac aceasta decât să colectez Coranul.

I-am întrebat pe amândoi: «Cum îmi puteți cere să fac un lucru pe care Profetul însuși (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu l-a făcut?» Abu Bakr mi-a răspuns: «Jur pe Allah că acesta este un lucru bun!» Am continuat să discut cu el până când Allah m-a călăuzit să accept, așa cum au făcut ‘Omar și Abu Bakr. Astfel, am început să colectez Coranul din codex, frunze și din memoria oamenilor (care îl știau pe de rost) până când am găsit la Khuzaimah al-Ansari 2 versete din Surat At-Tawbah (Capitolul 9) pe care nu le-am găsit la nimeni altcineva, (iar acestea sunt): „A venit la voi un Trimis chiar dintre voi. Lui îi sunt grele necazurile care vă

lovesc și este plin de grijă pentru voi, iar cu dreptcredincioșii este el milostiv și îndurător. ~ Iar dacă ei se leapădă, (atunci) spune: «Allah îmi este mie de ajuns! Nu există altă divinitate în afară de El! În El mă încred, căci El este Stăpânul Tronului cel mare!»»

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:128-129] Colecția scrisă a Coranului pe care am completat-o a rămas la Abu Bakr până când Allah l-a luat la El, apoi la ‘Omar până când Allah l-a luat la El, iar apoi la Hafsah, fiica lui ‘Omar.” (Al-Bukhari)

O altă relatare cu privire la acest subiect arată metoda pe care a urmat-o Zaid (Allah să fie mulțumit de el!) în colectarea Capitolelor Coranului. El

(Allah să fie mulțumit de el!) nu a depins de memoria sa ori de cea a companionilor (Allah să fie mulțumit de ei!), ci a căutat versetele scrise ale Coranului, care necesitau confirmarea a doi martori că au fost scrise în fața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Yahya ibn ‘Abd Ar-Rahman a spus:

„‘Omar ibn Al-Khattāb a ținut un discurs. El a spus: «Cel care a scris un verset din Coran în fața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să îl aducă în fața noastră.» Nu a acceptat niciunul dintre ele decât cu 2 martori.” (Abu Dawud)

Abu Shama al-Maqdesi, un învățat musulman, a spus:

„Motivul pentru care a fost nevoie de doi martori este faptul că aceștia nu au vrut să ia în considerare decât ceea ce a fost scris în fața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și nu ceea ce era doar memorat. Din acest motiv, Zaid (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: «Nu le-am găsit la altcineva.», însemnând că nu le-a găsit scrise la altcineva, pentru că el nu accepta versetele care erau doar memorate.”

În acest mod, comitetul a îndeplinit misiunea colectării a ceea ce a fost scris în timpul vieții Profetului (Pacea



și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu confirmarea a doi martori.

În timpul vieții lui ‘Uthmān (Allah să fie mulțumit de el!), acesta a poruncit formarea unui comitet condus de patru oameni care au memorat întreg Coranul[14], pentru a rescrie ceea ce a fost colectat în timpul vieții lui Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!). Comitetul a scris Coranul folosind dialectul tribului Quraiș.

Hudhaifah (Allah să fie mulțumit de el!), un companion al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus:

„(...) ‘Uthmān (Allah să fie mulțumit de el!) i-a trimis un mesaj Hafsei spunându-i: «Trimite-ne manuscrisul Coranului, pentru a-l compila în copii perfecte, iar apoi ți-l vom returna.» Hafsa i l-a trimis lui Uthmān. Apoi, ‘Uthmān le-a poruncit lui Zaid ibn Thabit, ‘Abd Allah ibn Az-Zubair, Said ibn ‘Al-’As și ‘Abd Ar-Rahman ibn Al-Harith ibn Hisham să rescrie manuscrisul în copii perfecte și le-a spus celor trei oameni din Quraiș: «Dacă nu sunteți de acord cu Zaid cu privire la orice din Coran, scrieți-l după dialectul Quraiș, pentru că Nobilul Coran a fost revelat în limba lor (...)»” (Al-Bukhari)

At-Tirmidhi, unul dintre învățații musulmani proeminenți, a relatat că scribii s-au contrazis asupra pronunțării unui singur cuvânt (**At-Tabut și At-Tabuh**):

„ (...) Cei din tribul Quraiș au insistat că este vorba despre cuvântul at-tabut, iar Zaid a insistat că este at-tabuh. Aceștia l-au întrebat pe ‘Uthmān cu privire la neînțelegerea lor, iar el le-a spus să urmeze dialectul Quraiș, deoarece Coranul a fost revelat în acest dialect.” (**At-Tirmidhi**)

Comitetul a scris șapte copii ale Coranului și fiecărei țări musulmane i-a fost trimisă o copie, pentru ca musulmanii să recite după ea. ‘Uthmān

(Allah să fie mulțumit de el!) i-a poruncit oricui avea o copie diferită a Coranului să o ardă.[\[15\]](#)

‘Uthmān (Allah să fie mulțumit de el!) a avut mai multe motive pentru a cere arderea celorlalte copii ale Coranului. În primul rând, exista posibilitatea ca unele copii să fi fost scrise înainte de ultima revizuire a Revelației din timpul ultimului an din viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). În al doilea rând, unele dintre aceste copii ar fi putut suferi modificări sau adăugiri. În al treilea rând, copiile companionilor (Allah să fie mulțumit de ei!) erau diferite în ceea ce privește aranjarea capitolelor. De exemplu, cel al lui ‘Ali (Allah să

fie mulțumit de el!) era aranjat în conformitate cu data revelării Capitolului sau a versetului.

Companionii au urmat ordinul lui ‘Uthmān (Allah să fie mulțumit de el!) și au ars copiile pe care le aveau, fiind de acord cu toții că aceasta era decizia corectă.

‘Ali ibn Abu Tālib (Allah să fie mulțumit de el!), verișorul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și al patrulea calif, a spus:

„Nu spuneți nimic greșit despre porunca lui ‘Uthmān de a arde copiile neautorizate ale Coranului. Jur că este corect ceea ce a făcut și că a fost

conform cunoștințelor noastre, iar dacă eu aș fi fost liderul aș fi făcut la fel.”

(Abu Dawud)

Mosab ibn Sād (Allah să fie mulțumit de el!), companionul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus:

„Am fost acolo când ‘Uthmān a poruncit arderea copiilor neautorizate și nimeni nu l-a acuzat că a făcut ceva greșit.” (Al-Bukhari și Al-Qasim ibn Salām)

Faptul că toți companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) au îndeplinit porunca lui ‘Uthmān (Allah să fie mulțumit de el!) a fost o confirmare a faptului că

decizia lui a fost corectă. Dacă acea decizie ar fi fost greșită, aceștia s-ar fi revoltat împotriva lui, așa cum au făcut unii dintre ei atunci când ‘Uthmān (Allah să fie mulțumit de el!) le-a acordat unora dintre rudele sale funcții de conducere în unele țări musulmane.

De asemenea, este cunoscut faptul că ‘Uthmān (Allah să fie mulțumit de el!) nu a investigat cine și-a ars copia și cine nu, ci musulmanii le-au ars de bună voie.

Acesta a fost modul în care Nobilul Coran a fost colectat într-o carte scrisă, pe lângă memorarea sa de către mulți dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!). Națiunea musulmană a moștenit textele Coranului, generație după generație, mii de oameni din fiecare generație memorându-l complet, iar acestea au ajuns la noi fără nicio modificare sau adăugire.

#### 4. Credința în Profeti (Pacea fie asupra lor!)

Pentru ca Allah Preaînaltul să transmită Mesajul Său omenirii, El i-a ales pe cei mai buni dintre oameni să fie Mesageri (Pacea fie asupra lor!), însărcinându-i cu informarea oamenilor cu privire la religia lor și la ceea ce El Preaînaltul așteaptă de la oameni. Mesagerii (Pacea fie asupra lor!) le-au dat vești bune tuturor celor



care i-au crezut și i-au ascultat și i-au avertizat pe cei care nu au crezut în ei și nu i-au ascultat:

„(Și a trimis) Trimiși – vestitori (ai Paradisului) și prevenitori (asupra chinurilor din Infern, pentru necredincioși) - pentru ca oamenii să nu mai aibă nici un fel de scuză față de Allah (în Ziua de Apoi), după trimiși. Iar Allah este Al-‘Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic), Al-Hakīm (Preaînțeleptul)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:165]

Acești Mesageri (Pacea fie asupra lor!) vor fi martori împotriva oamenilor în Ziua Judecății. Profetul Mohammed

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Nimeni nu este mai dornic să accepte scuzele oamenilor decât Allah. Din acest motiv, El a revelat Cartea și a trimis Mesageri.” (Muslim)

Allah Preaînaltul a trimis un Profet sau un Mesager (Pacea fie asupra lor!) fiecărei națiuni:

„Noi te-am trimis cu Adevărul, ca binevestitor și prevenitor, și nu este comunitate care să nu fi avut un prevenitor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 35:24]

În Nobilul Coran și în Tradiția Profetului Mohammed (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), sunt menționați unii dintre Profeți și Mesageri (Pacea fie asupra lor!), iar aceștia sunt: ADAM, IDRIS (ENOH), NŪH (NOE), HUD, SALIH, IBRĀHĪM (AVRAAM), ISMAIL, ISAAC, LUT (LOT), IAQUB (IACOB), YUSUF (IOSIF), ȘUAIB, IOV, MUSA (MOISE), HARUN (AARON), DHU-L-KIFL (EZECHIEL), DAWUD (DAVID), SULEIMAN (SOLOMON), ILIAS (ILIE), EL-IES'A (ELISEI), YUNUS (IONA), ZAKARIA (ZAHARIA), IOAN, ISA (ISUS) și MOHAMMED (Pacea fie asupra lor!).

Au existat însă mulți alți Profeți și Mesageri (Pacea fie asupra lor!), pe care Coranul nu îi menționează:

„Poveștile câtorva Trimiși ți le-am spus Noi mai înainte, iar poveștile altor Trimiși nu ți le-am spus, și Allah i-a vorbit într-adevăr lui Moise.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:164]

Toți acești Profeți (Pacea fie asupra lor!) au fost oameni normali și au avut aceleași nevoi pe care le au toți oamenii. De asemenea, ei s-au îmbolnăvit și au murit. S-au diferențiat de restul oamenilor doar prin Profeția lor și prin lumina spirituală:

„Nu am trimis înainte de tine decât numai bărbați (nu am trimis niciodată îngeri) cărora le-am revelat. Întrebați-i pe oamenii Cărții (pe erudiții dintre oamenii Cărții - Torei și Evangheliei), dacă voi nu știți! (că Trimișii au fost oameni!) ~ Noi nu i-am făcut pe ei niște trupuri care nu mănâncă hrană (trupuri care nu au nevoie de hrană sau trupuri neînsuflețite) și ei nu au fost veșnici (în această lume, ei au fost muritori).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:7-8]

Ei (Pacea fie asupra lor!) nu au avut decât puterea pe care le-a dat-o Allah Preaînaltul:

„Le-au răspuns Trimișii lor: «Într-adevăr, noi nu suntem decât niște oameni ca și voi, însă Allah binecuvântează pe cine voiește El dintre robii Săi (făcându-l Trimis și Profet). Nu ne revine nouă să vă aducem dovadă, decât numai cu Îngăduința lui Allah (din Porunca și cu Voința Lui) și în Allah trebuie să se încreadă dreptcredincioșii (în legătură cu toate aspectele)!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 14:11]

Allah Preaînaltul i-a sprijinit pe Profeții și Mesagerii Săi (Pacea fie asupra lor!) cu minuni pentru ca oamenii să creadă în ei. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Fiecărui Profet i-au fost date minuni pentru ca poporul lui să creadă în el, însă mie mi-a fost dată o Inspirație Divină pe care Allah Preaînaltul mi-a revelat-o. Așadar, sper ca în Ziua Judecății numărul adeptilor mei să îl depășească pe cel al celorlalți Profeți.”  
(Al-Bukhari)

Printre trăsăturile lor (Pacea fie asupra lor!) a fost răbdarea cu care au îndurat problemele, încercările și dificultățile pe care le-au întâmpinat pentru a-și îndeplini misiunea:

„Aceia care transmit Mesajele lui Allah și se tem de El și nu se tem de nimeni afară de Allah (să știe că) Allah este de ajuns pentru a ține socoteala (la

toate).” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 33:39]

De asemenea, ei (Pacea fie asupra lor!)  
nu au cerut nicio răsplată de la oameni  
în schimbul transiterii Mesajului lui  
Allah Preaînaltul. Nūh (Pacea fie  
asupra sa!) i-a spus poporului său:

„O, neam al meu! Eu nu vă cer vouă  
vreo avere în schimb (în schimbul  
propovăduirii credinței în Allah Cel  
Unic și a transiterii Mesajului), căci  
răsplata mea nu se află decât la Allah  
(...)” [Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 11:29]

Allah Preaînaltul i-a poruncit  
Profetului Mohammed (Pacea și



binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)  
să îi spună omenirii același lucru:

„Spune (o, Mohammed): «Eu nu vă cer o răsplată pentru el (pentru Coran sau pentru transmiterea Mesajului), ci numai acela care voiește să ia o cale către Domnul său (se apropie de Domnul său prin credință și prin supunere).»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 25:57]

Profeții și Mesagerii (Pacea fie asupra lor!) au avut principii morale înalte, iar Allah Preaînaltul le-a poruncit Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și adeptilor săi să îi ia drept exemplu.  
După menționarea numelor a 12

Mesageri (Pacea fie asupra lor!), Allah Preaînaltul spune:

„Aceștia (adică Profeții menționați și adepții lor) sunt cei cărora Noi le-am încredințat Scriptura (Cărțile Sfinte), Înțelepciunea și Profeția. Și dacă aceștia (păgânii meccani din tribul Quraiș) nu cred în ele, atunci le încredințăm Noi unui neam (locuitorii Medinei și însoțitorii Profetului) care nu le tăgăduiește ~ Pe aceștia (pe Profeții menționați și pe adepții lor) i-a călăuzit Allah. Așadar, urmează îndrumarea lor! Spune (o, Mohammed): «Eu nu vă cer pentru aceasta răsplată (pentru Coran sau pentru transmiterea lui)!» Aceasta nu este decât un îndemn pentru toate

lumile (adică povață și îndreptare pentru ei, ca să iasă din rătăcire la Calea cea Dreaptă).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:89-90]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ascultat de Porunca lui Allah Preaînaltul, a urmat Călăuzirea pe care a primit-o și Calea Mesagerilor anteriori (Pacea fie asupra lor!), iar Allah Preaînaltul l-a onorat și l-a făcut un exemplu pentru omenire:

„Ați avut voi în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă, pentru cel care nădăjduiește în Allah și în Ziua de Apoi și Îl pomenește pe Allah mereu.”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 33:21]

Principiul fundamental al Mesajului tuturor Mesagerilor și Profeților (Pacea fie asupra lor!) este același, și anume adorarea doar a lui Allah Preaînaltul și a nimănui altcuiva:

„Și Noi nu am trimis înaintea ta niciun Profet fără să nu-**i revelăm** lui: «Nu există altă divinitate în afară de Mine, deci adorați-Mă pe Mine!»”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 21:25]

Esența religiei este aceeași:

„El v-a orânduit vouă religia pe care i-a prescris-o lui Noe, pe care ți-am

revelat-o ție și am prescris-o pentru Avraam, și Moise, și Isus (v-a orânduit vouă religia pe care a prescris-o tuturor Profetilor, de la Nūh până la Mohammed): «Întemeiați religia (devoțiunea exclusivă față de Allah Cel Unic) și nu vă despărțiți întru ea!» Li se pare prea mare politeiștilor aceea la care tu îi chemi (întemeiați și păstrați religia monoteistă). Allah îi alege (pentru aceasta) pe aceia pe care El voiește și îi călăuzește către El pe aceia care se căiesc.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:13]

De aceea, musulmanul trebuie să creadă în toți Profetii și Mesagerii (Pacea fie asupra lor!), fără a face distincție între ei. Necredința în unul

dintre ei înseamnă necredință în restul  
Profeților (Pacea fie asupra lor!), în  
Cel Care i-a trimis (Allah Preaînaltul)  
și în Mesajul pe care l-au transmis:

„Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost  
revelat de la Domnul său, asemenea și  
dreptcredincioșii. Fiecare (dintre ei) a  
crezut în Allah, în îngerii Lui, în  
Scripturile Lui și în Trimișii Lui. (Și ei  
zic): «Noi nu facem nicio deosebire  
între vreunul dintre Trimișii Săi». Și ei  
au zis: «Noi auzim și ne supunem!  
Iertarea Ta (o implorăm), Domnul  
nostru, și la Tine este întoarcerea!»  
[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 2:285]

„Aceia care nu cred în Allah și în Trimișii Săi (aceștia sunt evreii) și vor să-l separe pe Allah de Trimișii Săi, zicând: «Noi credem în unii dintre ei (dintre Trimiși), dar nu credem în alții.» și voiesc să găsească un drum de mijloc, ~ Aceia sunt în adevăr necredincioși și pentru cei necredincioși am pregătit Noi osândă rușinoasă.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:150-151]

Allah Preaînaltul i-a inspirat pe Profeții și Mesagerii Săi (Pacea fie asupra lor!) prin trei căi: prin vorbire directă, așa cum s-a întâmplat atunci când Allah Preaînaltul i-a vorbit lui Moise (Pacea fie asupra sa!) în Valea Sfântă, prin inspirația pe care Allah

Preaînaltul a pus-o în inimile Profetilor și prin intermediul îngerului lui Allah Preaînaltul, care a apărut fie în formă umană, **fie în forma sa reală:**

„Unui om nu i se cuvine ca Allah să-i vorbească decât numai printr-o Revelație, sau din spatele unui văl (astfel încât cel căruia îi vorbește să-L audă, dar să nu-L vadă, așa cum i-a vorbit lui Moise), sau (prin) trimiterea unui trimis (dintre îngerii Săi, așa cum l-a trimis pe arhanghelul Gabriel) care revelează, cu Voia Sa, ceea ce El voiește. Cu adevărat, El este ‘Al-‘Aliyy (Preaînaltul) și Al-Hakīm (Preaînțeleptul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **42:51**]



Deși toți Profetii (Pacea fie asupra lor!) au avut principii morale înalte și caracteristici deosebite, **aceștia au avut grade diferite:**

„Printre acești Trimiși, Noi i-am pus pe unii înaintea altora: unora dintre ei le-a vorbit Allah (este vorba despre Moise), pe alții i-a ridicat mai sus cu câteva trepte (este vorba despre Profetul Mohammed -Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!- plasat deasupra tuturor celorlalți prin numeroasele semne pe care le-a primit, precum și despre Avraam). I-am dat lui Isus, fiul Mariei, semne limpezi (cum sunt lecuirea bolnavilor și învierea morților) și l-am întărit pe el prin duhul sfânt. Și de-ar fi voit Allah, nu s-

ar fi războit cei de după ei (**după Profeți**), în urma semnelor limpezi pe care le-au avut. Dar ei s-au dezbinat; unii dintre ei au crezut, iar alții dintre ei au tăgăduit. Și de-ar fi voit Allah, ei nu s-ar fi războit, dar Allah face ceea ce voiește El.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **2:253**]

Cei mai buni dintre ei sunt Mesagerii (**Pacea fie asupra lor!**) cu care Allah Preaînaltul a făcut un legământ, **iar aceștia sunt cinci:**

„(**Adu-ți aminte**) când am făcut noi legământ cu Profeții și cu tine, cu Noe, cu Avraam, cu Moise și cu Isus – fiul Mariei – și când am luat de la ei

legământ puternic.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:7]

Allah Preaînaltul i-a poruncit Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să fie răbdător în transmiterea Mesajului, urmând modelul Mesagerilor dinaintea lui (Pacea fie asupra lor!):

„Deci rabdă, așa cum au răbdat cei statornici dintre Trimiși (aceștia sunt în număr de cinci: Noe, Avraam, Moise, Isus și Mohammed) și nu cere să vină degrabă asupra lor (pedeapsa, fiindcă aceasta va veni la termenul hotărât)! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 46:35]

Cel mai înalt nivel este cel al Profetului final pe care Allah Preaînaltul l-a trimis omenirii, iar el este Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fiul lui ‘Abd Allah. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Eu voi fi liderul fiilor lui Adam în Ziua Judecății și nu spun aceasta din mândrie (...)” (Muslim, At-Tirmidhi și Ibn Majah)

Pentru a evita diferențierea dintre Profeti (Pacea fie asupra lor!), Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Nu oferiți superioritate niciunui Profet dintre Profeții lui Allah, pentru că, atunci când Trâmbița va fi suflată, toți cei de pe Pământ și din Ceruri vor fi inconștienți cu excepția celor pe care Allah îi va scuti. Trâmbița va fi suflată pentru a doua oară și eu voi fi primul care va fi înviat pentru a-l vedea pe Moise ținând Tronul lui Allah. Eu nu voi ști dacă inconștiența pe care Moise a primit-o în Ziua Judecății nu a fost suficientă pentru el sau dacă s-a ridicat înaintea mea (...)” (Al-Bukhari)

## **5. Credința în Ziua Judecății**

Allah Preaînaltul l-a creat pe om pe Pământ pentru ca acesta să îl dezvolte conform Legilor și Călăuzii Sale.

Atunci când acest Pământ va pieri, Allah Preaînaltul îi va aduna pe toți în Ziua Judecării. El Preaînaltul îl va judeca fiecare om în conformitate cu faptele și comportamentul lui, acestea fiind Judecata și Înțelepciunea perfecte ale lui Allah Preaînaltul. Altfel, credinciosul și necredinciosul, cel ascultător și cel neascultător ar fi egali, iar acest lucru ar contrazice Dreptatea perfectă a lui Allah Preaînaltul:

„Oare credeți că v-am creat pe voi fără rost (în joacă sau în deșert, fără înțelepciune) și că nu vă veți întoarce la Noi (pentru răsplată)?” ~ Preaînalt este Allah, Stăpânul adevărat! Nu există altă divinitate în afară de El, Stăpânul Tronului

sublim!” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 23:115-116]

Nobilul Coran demonstrează fără  
niciun dubiu că oamenii vor fi înviați  
și le răspunde celor care se îndoiesc de  
acest lucru. Această îndoială este o  
consecință a lipsei de cunoaștere cu  
privire la Puterea măreață a lui Allah  
Preaînaltul:

„Și zic ei: „Oare după ce vom deveni  
noi oase și resturi, vom mai putea fi  
înviați din nou?” ~ Spune (o,  
Mohammed!): «De ați fi voi pietre și  
fier ~ Sau o creatură care pare prea  
mare în piepturile voastre!» Iar ei vor  
zice: «Cine ne va face pe noi să fim  
din nou?» Spune (o, Mohammed):

«Acela care v-a creat pe voi prima oară!» Vor clătina capetele spre tine și vor zice: «Când va fi asta (Învierea)?» Spune: «S-ar putea să fie în curând!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:49-51]

Allah Preaînaltul le oferă celor care au îndoieli cu privire la Înviere argumente raționale, astfel încât aceștia să o poată înțelege. Allah Preaînaltul spune:

„El ne dă Nouă o pildă, uitând de crearea sa (crearea sa de către Noi) și zice: «Cine le mai dă viață oaselor după ce ele sunt putrezite?» ~ Spune (o, Mohammed): «Le va da lor viață Acela care le-a creat pe ele prima oară, căci El este Bineștiutor al întregii firi!



~ Acela Care a făcut pentru voi din pomul verde foc și iată că voi de la el aprindeți (referire la producerea focului prin frecarea a două bucăți de lemn până la aprindere)!» Oare Acela care a creat Cerurile și Pământul (care sunt atât de mari) nu are puțința să creeze asemenea lor (oameni mici și slabi, asemenea vouă, după ce v-a creat prima oară)? Ba da (El are această putere)! Și El este Al-Khallāq (Cel care creează), Al-‘Alīm (Atoatecunoscătorul)! ~ Și dacă voiește El un lucru, Porunca Lui este numai să zică «Fii!» și el este. ~ Laudă Celui în Mâna Căruia se află stăpânirea tuturor lucrurilor! Și la El veți fi aduși înapoi (după moarte, pentru a vă

răsplăti după faptele  
voastre)!” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 36:78-83]

Toți oamenii vor fi înviați, atât  
credincioșii, cât și necredincioșii:

„(...) și-i vom aduna pe toți (pentru  
judecată), fără să lăsăm pe niciunul  
dintre ei.” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 18:47]

Nu există nicio scăpare în acea Zi,  
după cum spune Allah Preaînaltul:

„(...) Oriunde v-ați afla, Allah vă va  
aduce pe toți (la judecată).”  
[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 2:148]

Nimeni nu știe când va avea loc Ziua Judecății în afară de Allah Preaînaltul.  
**El Preaînaltul spune:**

„Numai la Allah se află cunoașterea Ceasului (**momentului sosirii Ceasului**). El face să coboare ploaia îmbelșugată și El știe ce se află în pânțele (**dacă este băiat sau fată**). Niciun suflet nu știe ce va dobândi mâine (**bun sau rău**) și niciun suflet nu știe în care (**loc de pe**) Pământ va muri. Allah este ‘Alīm (**Atoatecunoscător, Omniscient**) (**și**) Khabīr (**Bineștiutor**).”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **31:34**]

Atunci când Allah Preaînaltul va dori ca viața să se încheie pe Pământ,

sistemul Universului va deveni instabil, se vor petrece multe lucruri înfricoșătoare, **iar apoi va veni Ziua Judecării:**

„În ziua în care Pământul va fi schimbat cu un altul, ca și Cerurile (ca urmare a schimbărilor și semnelor cosmice, cum sunt mișcarea munților, explozia mărilor și despicarea cerului), și ei (oamenii) se vor înfățișa (ieșind din morminte) dinaintea lui Allah Al-Wāhid (Unicul), Al-Qahhār (Stăpânul) (care-i va judeca și-i va răsplăti după faptele lor).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **14:48**]

„Când Soarele se va înfășura (iar lumina sa se va stinge și el se va

prăbuși), ~ Și când stelele vor cădea risipindu-se (și lumina lor se va stinge), ~ Și când munții vor fi înlăturați (și spulberați), ~ Și când cămilele gestante (care sunt gata să dea naștere) vor fi neglijate (acest verset face referire la indiferența care va exista chiar și în fața celor mai importante evenimente, așa cum era o cămilă gestantă ce era foarte bine îngrijită în societatea arabă din acele timpuri), ~ Și când animalele sălbatice vor fi adunate laolaltă, ~ Și când mările vor fi aprinse (asemeni unei văpăi sau se vor revărsa), ~ Și când sufletele se vor aduna în grupuri (cele bune la un loc, cele rele la un loc, credincioșii la un loc și necredincioșii

la un loc, musulmanii la un loc, evreii la un loc, creștinii la un loc etc.), ~ Și când fetița (copila) care a fost îngropată de vie (așa cum obișnuiau să facă arabii păgâni înainte de venirea islamului) va fi întrebată ~ Pentru ce păcat a fost ea omorâtă (întrebarea aceasta este o învinuire, muștrare și condamnare a celor care au îngropat-o), ~ Și când foile (scrise) (în care au fost înregistrate faptele bune și rele ale fiecărei persoane) vor fi desfăcute (adică făcute cunoscute), ~ Și când Cerul va fi îndepărtat și mutat din locul său.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [81:1-11](#)]

Ziua Judecății va începe cu două suflări în Trâmbiță, iar oamenii vor

muri la prima și vor învia după cea de a doua. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și atunci când se va sufla în Trâmbiță, vor fi trăsniți toți cei care se află în Ceruri și pe Pământ, afară de cei care va voi Allah (dintre îngerii Săi apropiați sau dintre martori). Apoi se va sufla în ea a doua oară și iată-i pe ei în picioare, așteptând (sau privind).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **39:68**]

„Și se va sufla în Trâmbiță (pentru Înviere -a doua suflare în Trâmbiță a lui Israfîl) și iată-i pe ei grăbindu-se din gropi către Domnul lor ~ Și zicând: «Vai nouă! Cine ne-a sculat pe noi din culcușul nostru?» Aceasta este ceea ce

a făgăduit Ar-Rahman  
(**Preamilostivul**), iar Trimișii au spus  
adevărul (**în privința Judecății și a  
răsplății**) ~ Nu va fi decât un singur  
strigăt și iată că ei toți vor fi aduși la  
Noi. ~ Și în Ziua aceea nu va fi niciun  
suflet nedreptățit întru nimic și nu veți  
fi răsplătiți decât pentru ceea ce ați  
făcut.” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, **36:51-54**]

După ce Allah Preaînaltul îi va aduna  
pe toți oamenii, El va porunci ca  
fiecare persoană să își primească  
registruul faptelor pentru a vedea ceea  
ce a făcut, bun sau rău, deoarece Ziua  
Judecății este ziua Dreptății și a  
Pedepsei lui Allah Preaînaltul.



Nobilul Coran descrie cum își vor primi registrele oamenii în acea Zi. Credincioșii, plini de fericire, își vor primi registrul în mâna dreaptă, iar necredincioșii, triști și plini de regrete, își vor primi registrul în mâna stângă.

**Allah Preaînaltul spune:**

„Apoi, în ceea ce îl privește pe cel căruia îi va fi dată Cartea (în care sunt înregistrate faptele sale) în mâna sa dreaptă, el va spune (fericit): „Țineți! Citiți Înregistrarea mea! ~ Cu adevărat, eu am fost sigur (în timpul vieții mele lumești) că voi găsi (în Ziua Judecării) socoteala mea (îmi voi primi răsplata)!” ~ Astfel, el va avea parte de o viață plăcută, ~ Într-un Paradis înalt, ~ Unde fructele se vor afla în

ciorchine joase și aproape (la îndemâna lor). ~ (Li se va spune lor:) „Mâncați și beți în tihnă (fără a vă fi teamă că hrana vă va răni și fără a trebui să urinați sau să defecați) pentru ceea ce (binele) ați făcut înainte, în zilele trecute (în timpul vieții lumești)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 69:19-24]

„Însă, în ceea ce îl privește pe cel căruia i se va da Cartea în mâna stângă, el va spune (cu regret): „Îmi doresc să nu mi se fi dat Cartea! ~ Și să nu fi știut niciodată care este socoteala mea! ~ Mai bine ea (moartea mea) ar fi fost sfârșitul meu (îmi doresc să nu fi fost reînviat)! ~ Averea mea nu mi-a fost de niciun folos (nici

nu m-a protejat în vreun fel de  
Pedeapsa lui Allah)! ~ Puterea mea (și  
argumentele prin care m-am apărat) m-  
a părăsit!” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 69:25-29]

„În Ziua aceea, oamenii vor înainta  
răspândiți (în grupuri) (de la locul  
Judecății către destinația lor finală,  
Iadul sau Paradisul), ca să le fie arătate  
faptele lor (adică răsplata sau pedeapsa  
lor). ~ Așadar, oricine a făcut un bine  
egal (chiar cât) cu greutatea unui atom  
(sau o furnică mică) îl va vedea (adică  
va vedea răsplata pentru el) ~ Și  
oricine a făcut un rău egal (chiar cât)  
cu greutatea unui atom (sau o furnică  
mică) îl va vedea (adică va vedea

pedeapsa pentru el).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 99:6-8]

„Și Cartea (fiecăruia) va fi pusă dinaintea (lui cu faptele sale)! Îi vei vedea pe păcătoși înfricoșați de ceea ce se află în ea (de faptele rele înscrise în ea). Și vor grăi ei: «Vai nouă! Ce-i cu această carte care nu a lăsat nimic nepomenit, nici cel mai mic, nici cel mai mare păcat?!» Și ei vor afla dinaintea lor (scris în filele ei tot ceea ce au săvârșit) tot ceea ce au săvârșit și nu-l va nedreptăți Domnul tău pe nici unul (înscriind ceea ce nu a săvârșit sau sporindu-i pedeapsa)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:49]

Apoi, Allah Preaînaltul îi va judeca pe oameni:

„ (...) Allah este Grabnic la socoteală.”  
[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 2:202]

Va fi adusă o balanță care nu va măsura înălțimea sau greutatea unei persoane, ci faptele. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«În Ziua Judecății, un om uriaș și gras nu va cântări nici cât o aripă de țânțar în fața lui Allah.» Apoi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a adăugat: «(...) Și nu le vom da lor în Ziua Învierii nicio

greutate!» [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 18:105]” (Al-  
Bukhari)

Balanța este un semn al Dreptății și al  
Cunoașterii absolute ale lui Allah  
Preaînaltul, pentru că ea cântărește atât  
faptele mari, cât și pe cele mici:

„În Ziua Învierii, Noi vom pune  
Balanța dreaptă și niciun suflet nu va fi  
urgisit câtuși de puțin (fiecare suflet va  
primi ceea ce i se cuvine). Și de ar fi  
ceva, chiar și numai cât greutatea unui  
bob de muștar (metaforă pentru  
cunoașterea de către Allah a celor mai  
mărunte lucruri), Noi îl vom aduce. Și  
Noi suntem îndeajuns ca

socotitori.” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 21:47]

Apoi, vor veni consecințele:

„Apoi, cât despre cel a cărui Balanță (a faptelor bune) va fi mai grea, ~ Acesta va avea parte de o viață plăcută (în Paradis). ~ Cât despre acela a cărui Balanță (a faptelor bune) va fi ușoară, ~ Locuința aceluia va fi în hawiyah (Focul).” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 6:9]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Două afirmații sunt ușoare pentru limbă, dar cântăresc greu în balanță (a

răsplăților, din Ziua Judecății) și acestea Îi sunt foarte dragi Preamilostivului, iar ele sunt: «Subhān Allahi wa bihamdihi, Subhān Allahi Al-‘Aẓim » (Slăvit fie Allah și laudă Lui, Toată Slava I se cuvine lui Allah, Prea Mărețul).” (Al-Bukhari și Muslim)

Răbdarea și mărturisirea în mod continuu a Unicității lui Allah Preaînaltul și a Măreției Sale, precum și mulțumirea pentru Generozitatea Sa, vor cântări, de asemenea, în balanța unei persoane în Ziua Judecății. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:



„Afirmățiile Subhān Allah (Slavă lui Allah!), Al-hamdu Lillah (Laudă lui Allah!), Lā ilāha illa Allah (Nu există nimeni și nimic demn de adorare în afară de Allah!) și Allahu Akbar (Allah este Prea Măreț!) și a da dovadă de răbdare în fața pierderii unui fiu sau a unei fiice dreptcredincioase cântăresc greu în balanță (a răsplăților, din Ziua Judecății).” (Ibn Hibban)

Lucrul care va cântări cel mai greu în balanță este caracterul bun. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„În Ziua Judecății, nimic nu va atârna mai greu în cântarul faptelor unui

credincios decât un caracter bun (...)”  
(At-Tirmidhi)

Podul va fi întins peste Iad și toți oamenii vor trebui să treacă peste el, iar ușurința cu care va trece fiecare va depinde de credința și de faptele sale bune. Cel care va trece și va ajunge în Paradis va fi cel fericit, iar cel care cădea în Iad va fi cel nefericit.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a descris Podul ca fiind:

„Cel care confundă și cel care îi face pe cei care trec să își piardă pașii și să se împiedice. Pe el sunt cleme și cârlige asemeni spinilor unui copac

sa'dān (...) El este mai subțire decât un fir de păr și mai ascuțit decât marginea unei săbii (...)” (Muslim)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea:

„Unii vor ajunge în siguranță în timp ce alții vor fi zgâriați de cârlige, iar alții vor fi trași în Focul Iadului.” (Al-Bukhari și Muslim)

Necredincioșii și păcătoșii musulmani, ale căror fapte rele sunt mai numeroase decât faptele bune, vor merge în Iad. Necredincioșii vor rămâne acolo pentru totdeauna, iar musulmanii vor

ieși atunci când vor fi curățați de păcatele lor:

„Iar aceia care nu cred și iau Semnele Noastre drept minciuni, aceia fi-vor părtașii Focului și în el veșnic se vor afla.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:39]

Allah Preaînaltul descrie durerea, regretul și pedeapsa celor care resping credința și mor fiind necredincioși:

„Iar aceia care nu au crezut vor avea parte de Focul Gheenei; nu vor fi ei osândiți ca să moară, dar nici nu li se va ușura chinul lor. Astfel îl răsplătim Noi pe fiecare necredincios. ~ Și ei vor striga acolo: «Domnul nostru, scoate-

ne pe noi, căci noi vom săvârși fapte bune, nu așa precum am făcut!» «Dar oare nu v-am lăsat Noi să aveți parte de viață lungă pentru ca cel care a vrut să chibzuiască să poată chibzui? Și a venit la voi Prevenitorul (Profetul Mohammed). Deci gustați (pedeapsa voastră)! Iar pentru cei nelegiuîți nu este ajutor!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 35:36-37]

Allah Preaînaltul va crea mijloacele prin care oamenii care vor intra în Iad vor avea o pedeapsă și o suferință continue. Allah Preaînaltul spune:

„Cei care nu cred în Versetele Noastre (Coranul), pe aceia îi vom lăsa să ardă în Foc și de fiecare dată când pieile lor

se vor coace, le vom schimba cu alte piei, ca să guste chinul! Allah este Al-‘Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic), Hakīm (Preaînțelept)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:56]

Nobilul Coran descrie scene ale pedepselor pe care le vor îndura cei care vor intra în Iad, **pentru ca fiecare persoană de pe Pământ să afle despre ele:**

„Aceștia doi sunt vrăjmași care se ceartă asupra Domnului lor (tabăra dreptcredincioșilor și tabăra necredincioșilor, care au atitudini diferite față de religia lui Allah și față de adorarea Lui). Însă aceloră care nu cred li se vor tăia veșminte din foc, iar

peste capetelor lor se va turna apă clocotitoare, ~ Cu care se vor topi cele pe care le au în burțile lor, precum și pieile (lor) ~ Și vor avea ei parte de bice de fier (după o altă interpretare: ciocane de fier). ~ Și de câte ori vor încerca să iasă din el (din Focul Iadului), (pentru a scăpa) de suferință, vor fi ei împinși înapoi (și li se va zice lor): «Gustați chinul Focului!»”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 22:19-22]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a vorbit despre cea mai ușoară pedeapsă a oamenilor care vor intra în Iad, avertizându-i în mod clar pe toți cei care doresc să afle. El (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)  
a spus:

„Dintre locuitorii Focului, Abu Talib va avea cea mai ușoară pedeapsă, iar el va purta încălțări (din foc) care îi vor face creierul să fiarbă.” (Muslim)

Pe de altă parte, dreptcredincioșii vor avea parte de fericire și se vor afla în Grădini înmiresmate. Allah Preaînaltul spune:

„Deci vestește celor care cred și îndeplinesc fapte bune că ei vor avea Grădini pe sub care curg râuri! De câte ori vor primi din ele un rod, ca hrană, vor zice: «Acestea sunt cele care le-am primit și mai înainte!», căci li s-au dat



(lor și altele) asemănătoare  
(asemănătoare prin miros, gust și  
culoare) cu ele. Și ei vor avea în ele  
soții curate și în ele veșnic vor fi  
sălășluitoari.” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 2:25]

Pacea și confortul din Paradis nu pot fi  
descrise și nu pot fi comparate cu  
nimic de pe Pământ. Niciunul dintre  
lucrurile din Universul nostru nu  
seamănă cu cele din Paradis decât în  
ceea ce privește numele, dar, în  
realitate, ele sunt complet diferite.  
Profetul Mohammed (Pacea și  
binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)  
a spus într-un hadith qudsi (redând  
Cuvintele lui Allah Preaînaltul):

„«În Jannah (Paradis) sunt lucruri pe care niciun ochi nu le-a văzut, nicio ureche nu le-a auzit și nicio minte nu și le-a putut imagina vreodată.» Apoi, a recitat versetul: «Dar niciun suflet nu știe ce-i este ascuns ca bucurie, drept răsplată pentru ceea ce a săvârșit (faptele bune pe care le-a săvârșit în această lume).» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 32:17]” (Al-Bukhari și Muslim)

În afară de aceasta, în Paradis sunt multe râuri de băuturi delicioase și pure, multe tipuri de fructe și orice își poate dori o persoană:

„Iată descrierea Raiului care le-a fost făgăduit celor cu frică de Allah: în el

sunt râuri de apă care nu este stricată (fără miros urât) și râuri de lapte al cărui gust nu se strică și râuri de vin (care nu provoacă dureri de cap și amețeală) spre plăcerea celor ce beau și râuri de miere limpede. Și vor avea în el din toate roadele precum și iertare de la Domnul lor (...)" [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 47:15]

„Și oamenii mâinii drepte - ce sunt oamenii mâinii drepte? ~ (Ei se vor afla printre) jujubierii fără spini ~ Și bananierii cu ciorchini rânduți (bananieri cu fructele rânduite în ciorchini) ~ Sub umbră întinsă (permanentă, care nu se micșorează niciodată) ~ Și lângă apa care curge (care curge fără întrerupere) ~ Și roade

multe, ~ Fără întrerupere și fără opreliște, ~ Și paturi ridicate.”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 56:27-34]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a dat celor ce vor intra în Paradis vești bune, spunând:

„Cel care va intra în Paradis va avea parte de o asemenea binecuvântare eternă încât nu va suferi niciodată, hainele sale nu se vor deteriora și nu va îmbătrâni niciodată.” (Muslim)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea:

„Cei care vor intra primii în Paradis vor avea chipurile luminoase precum Luna plină. Ei nu vor scuipa, nu își vor sufla nasul și nu vor defeca. Vesela lor va fi din aur, pieptenele lor din argint și aur, în mangalurile lor va arde lemn de aloe, transpirația lor va mirosi a mosc și fiecare va avea două soții atât de frumoase și de radiante încât li se va vedea măduva oaselor prin piele. Ei nu se vor certa și nu se vor dușmăni niciodată, iar inimile lor vor fi precum una, slăvindu-L pe Allah dimineața și seara.” (Al-Bukhari, Muslim și At-Tirmidhi)

O altă binecuvântare măreață pentru cei care vor intra în Paradis este faptul că viața din el este eternă, Paradisul

fiind locul liniștii eterne, care nu se va sfârși niciodată:

„Cu adevărat, cei care cred (în Unicitatea lui Allah și în Mesagerul Său, Mohammed) și fac fapte bune, aceia sunt cei mai buni dintre toate făpturile. ~ Răsplata lor de la Domnul lor sunt Grădinile ‘Adn-ului (Paradisul), pe sub care curg râuri și în care vor locui pe vecie. Allah va fi Mulțumit de ei și ei vor fi mulțumiți de El. Aceasta (răsplata) este pentru cel care se teme de Domnul său.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 98:7-8]

În plus, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cineva (în Paradis) va face următorul anunț: «Cu adevărat, o sănătate (eternă) este pregătită pentru voi, nu vă veți îmbolnăvi și nu veți muri niciodată. Veți rămâne tineri și nu veți îmbătrâni niciodată. Veți trăi în belșug și nu veți avea niciodată necazuri.»

Aceasta este ceea ce spune Allah Preaînaltul: «(...) Și către ei se va striga: „Acesta este Raiul (pentru voi)! Ați fost făcuți sălășluitoari ai lui pentru ceea ce ați făcut.”» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:43]” (Muslim)

Cel mai mare confort și cea mai mare plăcere pe care o vor simți cei care vor intra în Paradis va fi vederea Domnului lor, Cel Prea Măreț, Allah Preaînaltul. Acești oameni l-au adorat pe Allah Preaînaltul pe Pământ fără a-L vedea, iar pentru a-i recompensa pentru acest lucru, **El Preaînaltul li se va arăta:**

„În Ziua aceea, vor fi unele fețe luminoase și strălucitoare ~ Privind la Domnul Lor **(Allah)**.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **75:22-23**]

Credința în Ziua Judecății joacă un rol important în corectarea comportamentului musulmanului care își dorește Dragostea și Mulțumirea lui Allah Preaînaltul și se teme de



Pedeapsa Lui. Aşadar, el va urma Poruncile lui Allah Preaînaltul, **ştiind că acesta este singurul mijloc prin care va obţine fericirea eternă şi răsplata din Viaţa de Apoi pentru tot ceea ce face în această viaţă:**

„În Ziua aceea, oamenii vor înainta răspândiţi (în grupuri) (de la locul Judecăţii către destinaţia lor finală, Iadul sau Paradisul), ca să le fie arătate faptele lor (adică răsplata sau pedeapsa lor). ~ Aşadar, oricine a făcut un bine egal (chiar cât) cu greutatea unui atom (sau o furnică mică) îl va vedea (adică va vedea răsplata pentru el) ~ Şi oricine a făcut un rău egal (chiar cât) cu greutatea unui atom (sau o furnică mică) îl va vedea (adică va vedea

pedeapsa pentru el).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 99:6-8]

## **6. Credința în Destin și Predestinare**

Al șaselea stâlp al credinței în islam este credința în Destinul și Predestinarea lui Allah Preaînaltul și că orice se întâmplă în acest Univers, bun sau rău, a fost predestinat de către Allah Preaînaltul cu mult înainte de a crea Cerurile și Pământul.

Credința musulmanului în Destin și Predestinare cuprinde trei aspecte:

➤ primul este acela că Allah Preaînaltul este Omniscient, cunoaște toate lucrurile și știe tot ceea ce se va

întâmpla, bun sau rău, pentru totdeauna. **Allah Preaînaltul spune:**

„Allah este Cel care a creat șapte Ceruri și tot atâtea Pământuri (**șapte**). Porunca Sa coboară între ele (**Ceruri și Pământuri**), pentru ca voi să știți că Allah este cu Putere peste toate și că Allah cuprinde toate lucrurile cu Știința (**Sa**).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **65:12**]

➤ al doilea este acela că Allah Preaînaltul a predestinat totul cu **50.000 de ani înaintea creației:**

„Oare nu știi că Allah cunoaște ceea ce este în Cer și pe Pământ? Acestea sunt într-o Carte (**în Tablele păstrate**) și

acesta este pentru Allah (un lucru)  
ușor!” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 22:70]

„(...) și toate lucrurile le-am numărat  
(le-am însemnat și le-am păstrat) într-o  
Carte limpede (Tablele păstrate).”  
[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 36:12]

Profetul Mohammed (Pacea și  
binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)  
a spus:

„Allah a stabilit măsura  
corespunzătoare fiecărui aspect al  
creației, cu cincizeci de mii de ani  
înainte de a crea Cerurile și Pământul.”  
(Muslim)

➤ al treilea este acela că tot ceea ce Allah Preaînaltul a predestinat se va întâmpla și nimeni nu poate împiedica acest lucru:

„ (...) Porunca lui Allah este o Hotărâre hărăzită.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:38]

Indiferent ce fac oamenii, bun sau rău, se petrece cu Voia lui Allah Preaînaltul:

„Dar voi nu puteți dori (călăuzirea) decât dacă Allah, Stăpânul lumilor, dorește.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 81:29]

Oamenii au liber arbitru. Ei sunt creațiile nobile ale lui Allah Preaînaltul

și au abilitatea de a alege între bine și rău:

„Oare nu i-am dat Noi doi ochi ~ Și o limbă și două buze? ~ Și nu i-am arătat două căi (clare) (binele și răul, astfel încât să aleagă pe care dintre acestea o urmează)?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 90:8-10]

Dacă o persoană alege calea bună, urmând călăuzirea lui Allah Preaînaltul, El Preaînaltul îi va spori răsplata atât în această viață, cât și în Viața de Apoi:

„Acelora care se află pe calea cea bună, El le sporește călăuzirea și le

dăruiește lor evlavie.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 47:17]

Dacă o persoană alege calea rea, neglijând călăuzirea lui Allah Preaînaltul, El îi va spori pedeapsa atât în această viață, cât și în Viața de Apoi:

„În inimile lor este o boală (boala este îndoiala în ceea ce privește islamul și ezitarea în îmbrățișarea lui), iar Allah le va spori boala și vor avea ei parte de chinuri dureroase pentru ceea ce au mințit.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:10]

Astfel, fiecare este liber să aleagă ce cale să urmeze:

„Te întreabă ce să cheltuiască. Spune-le (o. Mohammed): «Ceea ce cheltuiți voi din bunuri trebuie să fie pentru părinți, pentru rude, pentru orfani, sărmani și drumeți (nevoiași). Și orice bine pe care îl faceți, Allah îl cunoaște.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:215]

Decizia pe care o ia fiecare persoană se petrece cu Voia lui Allah Preaînaltul:

„În vreme ce Allah v-a creat pe voi, precum și ceea ce faceți voi (precum și pe idolii pe care-i ciopliți)?!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 37:96]



Credința musulmanului în Destin și Predestinare include credința în alte chestiuni care au fost predestinate de către Allah Preaînaltul:

1. orice i se întâmplă unei persoane, bun sau rău.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O persoană nu este cu adevărat credincioasă până când nu crede în Predestinarea Divină, fie bună sau rea, fiind conștientă de faptul că ceea ce s-a întâmplat este ceea ce trebuia să se întâmple și ceea ce nu s-a întâmplat nu

a fost menit să se întâmple.” (At-Tirmidhi)

Așadar, inima persoanei va fi conectată cu Domnul ei și nu se va preocupa pentru cauza problemei pe care Allah Preaînaltul a făcut-o un mijloc de a îndeplini Predestinarea Sa. Aceasta va aduce confort și pace în mintea credinciosului atunci când va întâmpina dificultăți și va aduce dragoste față de Allah Preaînaltul atunci când va avea parte de bunăstare și fericire:

„Nici o nenorocire nu se îndreaptă pe Pământ și nici în sufletele voastre fără ca ea să nu se afle într-o carte (Tablele păstrate), înainte ca Noi să o pricinuim.

Acesta este un lucru ușor pentru Allah,  
~ Pentru ca voi să nu fiți triști pentru  
ceea ce ați pierdut și nici să nu vă prea  
bucurați pentru ceea ce El vă dăruiește.  
Și Allah nu-l iubește pe cel trufaș și  
lăudăros.” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 57:22-23]

## 2. mijloacele de trai ale creației

Allah Preaînaltul spune:

„Și nu sunt lucruri ale căror hambare  
să nu se afle la Noi (Noi le creăm și le  
rânduim) și pe care Noi să nu le  
trimitem cu măsură anumită (adică la  
termenele stabilite pentru fiecare dintre  
ele).” [Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 15:21]

Aceasta va spori încrederea musulmanului, **pentru că el va ști că Allah Preaînaltul a decis deja fiecare lucru pe care el îl va câștiga:**

„Spune (o, Mohammed): «Nu ne va atinge pe noi nimic în afară de ceea ce ne-a prescris Allah! El este Ocrotitorul nostru! Și în Allah trebuie să se încreadă dreptcredincioșii!»”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **9:51**]

Musulmanul știe că: „(...) dacă întreaga comunitate s-ar aduna ca să îți facă un bine, nu va putea să-l facă decât dacă Allah l-a prescris deja pentru tine. De asemenea, dacă întreaga comunitate s-ar aduna ca să îți facă un rău, acesta nu

te va atinge, cu excepția a ceea ce Allah a prescris deja împotriva ta (...)”  
(At-Tirmidhi și Ahmad)

Această înțelegere îl va determina pe musulman să își câștige existența numai în moduri legale. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Să nu credeți că mijloacele voastre de trai sunt puține (nu vă îngrijorați) pentru că niciun servitor nu va muri înainte să primească tot ceea ce Allah Preaînaltul a predestinat pentru el.”  
(Ibn Hibban și Al-Hakim)

Într-o altă relatare, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Îngerul Gabriel (Jibrîl - Pacea fie asupra sa!) mi-a spus: «Niciun suflet nu va muri înainte să îi fie dat totul din bunăstarea sa.», așadar, fiți cu frică de Allah Preaînaltul și cereți-I Lui.” (Al-Baihaqi)

### 3. vârsta și timpul morții creațiilor:

Allah Preaînaltul spune:

„Allah ia la Sine sufletele, la moartea lor, și pe cele care nu mor (le ia), în timpul somnului lor. El le ține la Sine pe acelea asupra cărora a hotărât moartea (fără să-l mai întoarcă la

trupul său până în Ziua Învierii), iar pe celelalte le trimite (în trupurile lor) până la un timp hotărât (până la un alt somn sau până la moartea hotărâtă în Tablele păstrate). În aceasta sunt semne pentru un neam (de oameni) care chibzuiesc.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:42]

Aceasta îi va aduce aminte musulmanului de slăbiciunea lui și de nevoia sa de Allah Preaînaltul. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă Allah i-ar pedepsi pe locuitorii Cerurilor și ai Pământului, ar putea face aceasta și nu ar fi Nedrept, iar dacă El ar avea milă de ei, Mila Sa ar

fi mai bună pentru ei decât faptele lor bune. Dacă tu ai cheltui aur cât mărimea muntelui Uhud de dragul lui Allah, El nu va accepta aceasta decât dacă tu crezi în Qadar și că tot ceea ce ți s-a întâmplat trebuia să ți se întâmple și că tot ceea ce nu ți s-a întâmplat nu trebuia să ți se întâmple. Dacă ai muri crezând în altceva decât în aceasta, ai intra în Iad.” (Ahmad și Abu Dawud)

Credința musulmanului în Destin și Predestinare îl ajută să accepte adversitățile cu mulțumire, considerându-le a fi un dar. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:



„Cât de minunată este situația unui credincios: există un bine pentru el în orice și acest lucru i se aplică doar credinciosului. Dacă i se întâmplă un bine, Îi mulțumește lui Allah și aceasta este un bine pentru el, iar dacă i se întâmplă un rău, îl îndură cu răbdare și aceasta este mai bine pentru el.”

(Muslim)

Așadar, stâlpii credinței asigură binele societății umane, pentru că aceștia aduc confort, îndurare și grijă în inimile musulmanilor. În consecință, aceștia creează o societate pașnică, iubitoare, plină de bucurie și fericire și aduc Mulțumirea lui Allah Preaînaltul.

**Răspunsuri la unele acuzații false**

Musulmanii de astăzi întâmpină multe provocări. Printre aceste provocări se numără atacurile religioase, prozaice și politice împotriva islamului. Unul dintre scopurile acestor atacuri este împiedicarea oamenilor să afle adevărul despre islam, pe care acești atacatori îl descriu drept o religie sălbatică și păgână, care le nedreptățește pe femei, omoară oameni nevinovați, este împotriva civilizației și instigă la ură, fără a avea nici cel mai mic raționament logic sau științific.

Această carte are drept scop cunoașterea islamului și nu a răspunde acestor acuzații false, dar este foarte important să le menționăm pe unele

dintre ele, pentru ca astfel cititorul să afle care este adevărul.

## **1. Femeile în islam**

Unii oameni i-au adus acuzații false islamului, spunând că acesta le nedreptățește pe femei, le distruge reputația și le consideră inferioare bărbaților. Acest lucru este fals, pentru că nici arabii și nici alte națiuni nu respectă și onorează femeile așa cum o face islamul.

‘Omar ibn Al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), al doilea calif musulman, a spus:

„(...) (Jur) Pe Allah, în perioada ignoranței nu consideram femeile ca

fiind ceva important până când Allah a revelat ceea ce a revelat în legătură cu ele și le-a acordat ceea ce le-a acordat (...)” (Muslim)

Islamul a confirmat egalitatea dintre femei și bărbați în ceea ce privește drepturile sociale și actele de adorare cu mulți ani înainte ca unele națiuni să facă aceasta. Islamul nu face diferențe între un bărbat și o femeie decât în ceea ce privește lucrurile care intră în conflict cu natura lor fizică, psihologică și funcțională.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a stabilit drepturile femeilor atunci când a spus:

„Cu adevărat, femeile sunt jumătățile gemene ale bărbaților.” (Abu Dawud)

Femeile sunt jumătățile gemene ale bărbaților pentru că Allah Preaînaltul a creat rasa umană dintr-un singur bărbat și o singură femeie:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

El Preaînaltul le include pe femei atunci când onorează rasa umană:

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam (înzestrându-i cu darul vorbirii, cu rațiune, cu capacitatea de a distinge lucrurile și de a stăpâni peste tot ceea

ce se află pe Pământ) și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare (le-am creat posibilitatea să se deplaseze pentru a-și agonisi mijloacele de existență) și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:70]

Nobilul Coran stabilește că femeile au obligația de a îndeplini actele de adorare și îndatoririle religioase, fiind supuse pedepselor și răsplăților la fel cum sunt și bărbații:

„Pe cel ce face o faptă bună - bărbat ori femeie - și este credincios (statornic în credința lui până la moarte) îl vom

dărui Noi cu o viață bună (va avea parte de o viață bună în această lume). Și Noi îi vom răsplăti pe ei după (faptele) cele mai bune pe care le-au săvârșit (în Ziua de Apoi).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:97]

„Domnul lor le-a răspuns: «Eu nu las să se piardă nici o faptă îndeplinită de vreunul dintre voi, bărbat sau femeie, deopotrivă unul cu altul!» (...).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:195]

Islamul nu le consideră pe femei a fi sursa răului și nu este de acord cu faptul că Eva ar fi fost vinovată pentru păcatul lui Adam (Pacea fie asupra

sa!). Nobilul Coran consideră că ambii au fost responsabili pentru acel păcat și ambii au meritat pedeapsa pentru el:

„Șeitan i-a ademenit (să mănânce) din el (din pomul oprit) și i-a scos pe ei de unde se aflau (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:36]

Nobilul Coran confirmă faptul că ambii (Pacea fie asupra lor!) au fost făcuți responsabili pentru păcatul lor, că s-au căit și i-au cerut iertare lui Allah Preaînaltul:

„Și au răspuns ei: «Domnul nostru, am fost nedrepti cu sufletele Noastre (aducându-le daune, ca urmare a păcatului nostru) și dacă nu ne ierți și



nu Te înduri de noi, vom fi printre cei pierduți (care vor pierde atât această lume, cât și Lumea de Apoi).»”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:23]

Egalitatea dintre Adam și Eva (Pacea fie asupra lor!) implică egalitatea urmașilor lor, iar Allah Preaînaltul îi consideră egali pe bărbați și pe femei în ceea ce privește răsplata și pedeapsa pentru faptele lor:

„Musulmanilor și musulmanelor, dreptcredincioșilor și dreptcredincioaselor, celor supuși și celor supuse, celor iubitori de adevăr și celor iubitoare de adevăr, celor statornici și celor statornice, celor

smeriți și celor smerite, celor ce dau milostenii și aceleora (dintre femei) care dau milostenii, celor care postesc și aceleora (dintre femei) care postesc, celor care își păzesc castitatea lor și aceleora (dintre femei) care și-o păzesc, celor care-L pomenesc pe Allah mereu și aceleora (dintre femei) care-L pomenesc, Allah le-a pregătit iertare (pentru păcatele mici pe care le-au săvârșit) și răsplată mare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:35]

Nobilul Coran avertizează cu privire la practicarea obiceiurilor preislamice și anume umilirea femeii, considerarea ei a fi o rușine și îngroparea de vii a fetițelor:

„Iar dacă vreunui dintre ei i se vestește (nașterea) unei fiice, chipul lui devine negru și el e plin de mânie (împotriva soției sale), ~ Se ascunde de lume din pricina răului ce i s-a vestit. Să-l țină el, în ciuda umilinței, sau să-l îngroape în țărână (sau să-l îngroape de viu, așa cum obișnuiau păgânii să procedeze cu noile-născute)? Ce proastă judecată!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:58-59]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dat sfaturi speciale cu privire la îngrijirea fiicelor și a surorilor. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricine are trei fete și dă dovadă de răbdare față de ele (în ceea ce privește grija față de ele), le hrănește, le dă să bea și le îmbracă din averea lui, (să știe că) acestea vor fi un scut pentru el împotriva Focului în Ziua Învierii.”  
(Ibn Majah)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea:

„Cel care are trei fiice sau trei surori sau două fiice sau două surori și le tratează bine, având teamă de Allah în ceea ce le privește, va intra în Paradis.”  
(At-Tirmidhi)

Răsplata pentru îngrijirea femeilor continuă să sporească până la obținerea

celui mai înalt loc din Paradis, în compania Profeților (Pacea fie asupra lor!) și a dreptcredincioșilor. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care îngrijește în mod corespunzător două fete (fiicele sale sau niște orfane, având grijă de ele și îndeplinindu-le nevoile) până când ele ating vârsta pubertății, (să știe că) el și cu mine vom intra în Paradis unul lângă altul ca acestea două (degetul arătător și degetul mijlociu) (...)” (Muslim)

Toate aceste îndrumări de a avea grijă de femei au drept scop anularea

obiceiurilor preislamice prin care acestea erau umilite.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Credinciosul nu trebuie să urască femeia credincioasă (...)” (Muslim)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea:

„Cu adevărat, Allah v-a interzis neascultarea mamelor, să rețineți (ceea ce ar trebui să dați din zakāh și cheltuielile obligatorii), să cereți (ceva la care nu aveți dreptul) și să vă îngropați fiicele de vii (...)” (Al-Bukhari)

Islamul nu le cere bărbaților să aibă grijă numai de fiicele lor, ci și de orice femeie, indiferent dacă ea este soția, mama sau o servitoare. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă un om are o sclavă și reușește să o educe într-un mod corespunzător, o învață bunele maniere, o eliberează și se căsătorește cu ea va avea o recompensă dublă (...)” (Al-Bukhari)

Deși Nobilul Coran conține multe versete care le poruncesc musulmanilor să aibă grijă de părinții lor, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a dat prioritate mamei. El (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a considerat că mama este cea care merită cel mai mult compania și grija copiilor ei:

„Un om a venit la Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus: „«O, Trimis al lui Allah, care este cel mai îndreptățit dintre oameni pentru o bună întovărașire (în sensul arătării grijii și afecțiunii, ca și interesului pentru el) din partea mea?» (Trimisul lui Allah – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) A spus: «Mama ta.» (Omul) A întrebat: «Apoi cine?» (Profetul – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) A răspuns: «Mama ta.» (Omul) A întrebat: «Apoi



cine?» (Profetul – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) A răspuns: «Mama ta.» (Omul) A întrebat (iar): «Apoi cine?» (Trimisul lui Allah – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) A răspuns: «Tatăl tău.»” (Al-Bukhari și Muslim)

În islam, soția este considerată companionul soțului, care împărtășește totul cu el, fericirea, tristețea, binele și răul. În timpul Pelerinajului de Adio, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a ridicat și a ținut un discurs în prezența a peste 100.000 de persoane. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) L-a slăvit pe Allah Preaînaltul și apoi a spus:

„(...) Cu adevărat, voi aveți drepturi asupra soțiilor voastre, iar ele au drepturi asupra voastră (...)” (At-Tirmidhi)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a vorbit musulmanilor în mod continuu despre drepturile femeilor, spunându-le să nu fie aroganți față de ele și să nu le facă rău. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O, Allah, declar inviolabile drepturile a două persoane slabe: orfanul și femeia.” (An-Nasa’i, Ahmad și Ibn Majah)

În islam, soția este precum o perlă protejată, iar ea nu trebuie să lucreze pentru a avea drepturi acasă, pentru că aceasta nu este datoria ei și nu corespunde cu natura sa feminină. Ea are îndatorirea nobilă de a administra viața familială, educându-i pe copii și satisfăcându-le nevoia de grijă și afecțiune.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Fiecare dintre voi este păzitor și responsabil pentru ceea ce se află în custodia sa. Conducătorul este păzitorul supușilor săi și este responsabil pentru ei; soțul este

păzitorul familiei sale și este responsabil pentru aceasta; soția este păzitoarea casei soțului ei și este responsabilă pentru aceasta; iar un servitor este păzitorul proprietății stăpânului său și este responsabil pentru aceasta (...)” (Al-Bukhari)

În islam, bărbatul este responsabil pentru nevoile financiare ale femeii, fie că este mamă, soție, soră sau fiică. El este responsabil pentru îngrijirea întregii familii, în special a soției, chiar dacă ea lucrează și are banii ei. În discursul ținut pe muntele Arafat, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Cu adevărat, dreptul lor asupra voastră este acela că voi trebuie să le hrăniți și să le îmbrăcați în cel mai bun mod cu putință (...)” (At-Tirmidhi)

Allah Preaînaltul i-a dat bărbatului responsabilitatea de a-i oferi soției sale o casă confortabilă, **în conformitate cu resursele sale financiare:**

„Găzduiți-le pe ele (femeile divorțate, în timpul perioadei lor de ‘iddah) acolo unde locuiți voi, după mijloacele voastre (sunteți obligați să cheltuiți pentru ele în funcție de capacitatea voastră) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:6]

În plus, Allah Preaînaltul le poruncește bărbaților să aibă un comportament bun față de soțiile lor, **indiferent dacă le iubește sau nu:**

„(...) ci purtați-vă cu ele după cuviință! Iar dacă nu vă este pe plac, se poate să nu vă fie pe plac un lucru pe care Allah l-a pregătit **(să vă aducă)** un mare bine.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **4:19**]

Acest comportament bun aduce Mulțumirea lui Allah Preaînaltul, pentru care musulmanii concurează unul cu celălalt. Profetul Mohammed **(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)** a spus:

„Cel mai bun dintre voi este cel care este cel mai bun cu soția lui, iar eu sunt cel mai bun dintre voi cu soțiile mele.”  
(Ibn Majah)

„Cel mai bun dintre credincioși în ceea ce privește credința lui este acela care are cel mai bun comportament, iar cei mai buni dintre voi sunt cei care sunt cei mai buni cu soțiile lor.” (At-Tirmidhi)

Așadar, **căsătoria reprezintă o serie de responsabilități reciproce între soț și soție:**

„(...) Ele au drepturi egale cu obligațiile lor, după cuviință. Dar bărbații au o treaptă peste ele

(deosebirea între bărbat și femeie, din punct de vedere economic, face ca drepturile și îndatoririle bărbatului să fie puțin mai mari decât ale femeii) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:228]

Prin urmare, bărbatul are o responsabilitate mai mare decât femeia în ceea ce privește interacțiunea socială. El trebuie să facă aceasta pentru protejarea și întreținerea ei.

Această responsabilitate mai mare a bărbatului se datorează abilităților sale naturale care corespund cu îndatoririle pe care le are și care se potrivesc cu rolul său în întreținerea familiei. [Allah Preaînaltul spune:](#)



„Bărbații sunt protectori ai femeilor, datorită calităților deosebite cu care i-a dăruit Allah și datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:34]

Jurnalista Britanică, [Rose Mary Haw](#) a spus:

„Într-adevăr, islamul onorează femeile și le acordă drepturile lor sociale și umane, contrar a ceea ce cred oamenii despre femeile occidentale. Femeia occidentală nu își poate practica toate drepturile umane și sociale precum femeia musulmană, deoarece ea se vede obligată să lucreze și să aibă un venit. Femeia musulmană are dreptul

de a alege dacă dorește să lucreze și are dreptul de a-i cere soțului ei să-i îndeplinească nevoile ei și pe cele ale familiei sale. Allah Preaînaltul îi acordă bărbatului o responsabilitate mai mare pentru ca acesta să lucreze și să-și întrețină familia. În islam, femeia are o îndatorire mai importantă decât aceea de a munci și anume creșterea și educarea copiilor. Totuși, islamul îi permite femeii să lucreze dacă dorește sau dacă situația financiară o obligă să facă acest lucru.”[\[16\]](#)

Există unii oameni care încă insistă că islamul o nedreptățește pe femeie și îi încalcă drepturile prin permiterea ca bărbatul să practice poligamia. Este important de menționat, înainte să

explicăm regulile islamice cu privire la poligamie, faptul că islamul nu a fost prima lege care a permis-o, multe legi și națiuni practicând-o înainte de el.

Este suficient să dăm drept exemplu faptul că Vechiul Testament, în care cred creștinii și evreii, spune că Profetul Solomon (Pacea fie asupra sa!) a avut 1.000 de soții (a se vedea 1 Regi 11:4). Așadar, conform Vechiului Testament, poligamia a fost o tradiție permisă și o practică acceptată de către Profeți (Pacea fie asupra lor!) și națiunile lor înainte de islam.

Islamul îi permite bărbatului să practice poligamia, însă numai dacă respectă numeroasele condiții și reguli

impuse cu privire la aceasta. Astfel, el se poate căsători cu o altă soție dacă prima soție este bolnavă, infertilă sau din alte motive, căsătoria cu o altă soție fiind mai bună decât părăsirea primei soții sau divorțarea ei. Mai mult decât atât, poligamia este mult mai bună decât relațiile interzise din afara căsătoriei.

Oamenii nu pot decât să accepte poligamia dacă își doresc să ducă o viață pură. O privire asupra statisticilor mondiale arată că numărul femeilor crește mai repede decât cel al bărbaților. În SUA, sunt cu patru milioane mai multe femei decât bărbați. Așadar, societatea americană are de ales între acceptarea a patru

milioane de potențiale amante sau a patru milioane de familii permise.

În cartea sa - „Civilizația arabilor”,  
istoricul **Gustave Le Bon** a spus:

„Principiul oriental al poligamiei este un principiu bun, îmbunătățește principiile societății care o practică și îmbunătățește relațiile familiale. Le oferă femeilor un nivel de respect și fericire pe care nu îl găsește în Europa. Nu găsesc niciun motiv pentru care să consider principiul oriental al poligamiei inferior poligamiei discrete a europenilor. Dimpotrivă, îl consider mai bun. Principiul oriental al poligamiei este mult mai bun decât

poligamia ipocrită europeană și copiii ilegitali rezultați din ea.”[17]

Poligamia le acordă tuturor oamenilor șansa de a trăi în cadrul unei familii legitime. Montgomery Watt a spus în cartea sa, „Mohammed în oraș”:

„Scopul nobil al acestui principiu din Coran este acela că, prin adoptarea acestui principiu, toate femeile care ajung la vârsta căsătoriei se vor putea căsători într-o manieră legală.”[18]

După cum am menționat anterior, poligamia în islam are anumite reguli și condiții, pentru că limitează numărul soțiilor la patru, **cu condiția ca ele să fie tratate în mod egal:**

„Iar dacă vă temeți că veți fi nedrepti cu orfanii, luați de soții pe acelea care vă plac dintre femei - două, trei sau patru, dar dacă vă temeți că nu veți fi drepti (cu ele), atunci (luați) una singură sau ceea ce se află în stăpânirea mâinilor voastre drepte (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:3]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care are două soții și o favorizează pe una dintre ele va veni în Ziua Judecății cu jumătate (partea dreaptă sau stângă) din corpul său

înclinată și paralizată.” (An-Nasa’i, Ahmad și Ibn Majah)

Poligamia în islam nu are ca scop îndeplinirea unei dorințe sexuale temporare și nu este un fel de distincție sau preferință a unui sex peste altul, ci corectarea unei probleme sociale, acordându-i bărbatului responsabilități suplimentare pe care trebuie să le îndeplinească.

La sfârșitul acestui capitol, mă întreb dacă, pentru a răspunde la aceste acuzații false cu privire la situația femeilor în islam, nu este suficient să reflectăm la ceea ce a spus filozoful francez Marcel Puazar în cartea sa, „[Caracterul umanitar al islamului](#)”:



„Directivele coranice și cele ale lui Mohammed se dovedesc a fi cele mai bune pentru a proteja, susține și menține drepturile femeilor.”[\[19\]](#)

## 2. Islamul și terorismul

Allah Preaînaltul l-a trimis pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) omenirii cu vești bune și cu avertizări, descriindu-l ca pe o îndurare. Allah Preaînaltul spune:

„Și Noi nu te-am trimis (o, Mohammed) decât ca o îndurare pentru lumi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [21:107](#)]

„A venit la voi un Trimis chiar dintre voi, căruia îi sunt grele necazurile ce vă lovesc, care este plin de grijă pentru voi, iar cu dreptcredincioșii este el Ra'ūf (Cel plin de compasiune) și Rahīm (Preamilostiv).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:128]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este o îndurare de la Allah Preaînaltul pentru omenire, pentru că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a înlăturat ura și negativismul de care sufereau multe societăți:

„Și țineți-vă cu toții strâns de Frânghia lui Allah (prin cuvântul habl – Frânghie- se are în vedere - după

diverse interpretări - fie Coranul, fie legământul, fie religia islamică în general, dar cel mai probabil se are în vedere Coranul, ca legătură între Allah și creaturile sale) și nu vă scindați (așa cum s-au separat iudeii și creștinii... sau cum ați fost și voi înainte de apariția islamului, când erați măcinați de războaiele intertribale)! Și aduceți-vă aminte de îndurarea lui Allah pentru voi, căci ați fost dușmani (înainte de islam) și a făcut pace între inimile voastre (la primirea islamului) și prin Harul Lui ați devenit frați și ați fost pe marginea prăpastiei Focului, iar El v-a salvat de la el. Așa va face Allah semnele sale limpezi, pentru ca voi să

fiți bine călăuziți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:103]

Allah Preaînaltul descrie ultima Sa Carte, Nobilul Coran, **ca fiind îndurare și călăuzire pentru oameni:**

„O, oameni! V-a venit vouă îndemn **(Coranul)** de la Domnul vostru și tămăduire pentru ceea ce este în piepturi **(tămăduire pentru îndoieli, ipocrizie, ranchiună)**, călăuzire și îndurare pentru dreptcredincioși!”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:57]

„Acesta **(Coranul)** conține dovezi limpezi pentru oameni, ocârmuire și îndurare pentru un neam de oameni

care cred cu tărie.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 45:20]

Așa cum este atributul lui Allah Preaînaltul, al Profeților Săi (Pacea fie asupra sa!) și al Cărții, îndurarea este, de asemenea, un atribut al dreptcredincioșilor, pentru că Allah Preaînaltul va pune îndurare în inimile celor mai miloși dintre robii Săi. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Cel care nu arată milă față de alții nu va fi tratat cu milă.” (Al-Bukhari și Muslim)

Cel care dă dovadă de această atitudine măreață va fi printre cei fericiți în Ziua Judecării:

„Apoi, el (cel care a făcut cele menționate mai sus) a devenit unul dintre cei care cred și se îndeamnă unul pe altul la strădanie (în supunerea față de Poruncile lui Allah prin facerea de fapte bune) și răbdare (în fața încercărilor și în îndepărtarea de faptele și dorințele rele) și (de asemenea) se îndeamnă unul pe altul la milă și îndurare (față de toate creațiile: oameni, animale, mediu înconjurător etc.). ~ Aceștia sunt oamenii mâinii drepte (adică locuitorii Paradisului).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [90:17-18](#)]

Profetul Mohammed le-a poruncit musulmanilor să fie îndurători față de alți oameni și chiar și față de animale. Cuvintele sale, pe care le-[am menționat anterior](#): „Cel care nu arată milă față de alții”, înseamnă a arăta față de oricine, indiferent de rasă sau religie.

Un exemplu al milei musulmanilor față de nemusulmani este acela că ei trebuie să îi ajute atunci când au nevoie. Abu Obaid a relatat că rudele unora dintre musulmani făceau parte din unele triburi nemusulmane ([Quraida și An-Nadir](#)). Musulmanii erau precauți atunci când le ofereau caritate acelor rude nemusulmane, sperând că vor accepta islamul. Atunci,

Allah Preaînaltul a revelat următorul verset:

„Nu e treaba ta, (o, Mohammed), călăuzirea lor (a celor nelegiuiți pe calea cea bună), căci Allah călăuzește pe cine voiește El și orice bunuri dați voi ele sunt pentru sufletele voastre (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:272]

Mila musulmanilor include prizonierii nemusulmani. Abu Razin a spus:

„În timp ce eram cu Sufian ibn Salama, unii dintre prizonieri au trecut. El m-a rugat să le dau caritate și a recitat versetul din Coran: «Și ei dau hrană, în ciuda (nevoii și) dragostei lor pentru ea



(sau: „de dragul Lui”) celor sărmani, orfanilor și captivilor (de război).»

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 76:8]”

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trecut pe lângă un prizonier care l-a strigat și i-a spus că îi este foame și sete, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a poruncit să îi fie satisfăcute nevoile.[\[20\]](#)

Dacă islamul este religia îndurării, cum pot unii oameni să o descrie ca fiind religia terorismului și a cruzimii, justificând aceasta prin ceea ce spune Coranul cu privire la a fi pregătit pentru a lupta împotriva dușmanilor,

chiar dacă acest lucru ar presupune sacrificarea sinelui pentru religie, țară și popor.

Îndurarea islamului nu înseamnă predarea și îngenuncherea în fața inamicului și nici umilirea sau acceptarea a ceva rău, ci reprezintă îndurarea și capabilitatea celor puternici de a-și proteja drepturile de inamici. Într-adevăr, Nobilul Coran le poruncește musulmanilor să lupte, dar este o diferență foarte mare între a lupta și a ucide și între terorism și lupta pentru cauza lui Allah Preaînaltul.

Terorismul reprezintă vizarea celor slabi, incapabili și inocenți, iar în islam acesta este un păcat major.

Nobilul Coran îl descrie pe Faraon ca fiind unul dintre cei care au comis această crimă și un dictator:

„Faraon a devenit prea semeț pe pământ (pe pământul Egiptului). A împărțit neamul lui în trepte (în categorii și grupuri, în ceea ce privește slujirea lui și supunerea față de el) și se purta cu trufie, slăbind o ceată dintre ei (pe fiii lui Israel), măcelărindu-i pe fiii lor și lăsându-le în viață doar pe copilele lor (pentru a le reduce numărul și pentru a le folosi pe ele ca slujnice). El era dintre făcătorii de stricăciune.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 28:4]

Avertizând cu privire la urmarea principiilor dictatorilor, Nobilul Coran descrie situația acestora, **spunând că Allah Preaînaltul nu iubește astfel de acțiuni:**

„(...) Și nu umbla după stricăciune pe Pământ, fiindcă Allah nu-i iubește pe cei care fac stricăciune.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **28:77**]

„Și de îndată ce pleacă, străbate Pământul, căutând să semene stricăciune și să nimicească semănăturile și dobitoacele. Allah însă nu iubește stricăciunea!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **2:205**]

În islam, **uciderea unui suflet nevinovat este o crimă teribilă și este considerată a fi precum uciderea tuturor oamenilor:**

„De aceea am prescris Noi pentru fiii lui Israel că cel care ucide un suflet nevinovat de uciderea altui suflet sau de o altă stricăciune pe Pământ, este ca și când i-ar ucide pe toți oamenii, iar cel care lasă în viață un suflet este ca și cum i-ar lăsa în viață pe toți oamenii (cel care ar putea ucide, dar nu o face).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [5:32](#)]

Allah Preaînaltul interzice crima în multe versete din Nobilul Coran, cu excepția ocaziei în care aceasta

reprezintă o pedeapsă după o judecată dreaptă. **Allah Preaînaltul spune:**

„(...) nu ucideți sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept (decât în situațiile bine stabilite de Allah)! (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:151 și 17:33]

Allah Preaînaltul îi descrie pe dreptcredincioși a fi:

„(...) aceia care nu cheamă un alt dumnezeu împreună cu Allah (nu-I fac lui Allah niciun asociat) și nu ucid sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept, și aceia care nu preacurvesc - căci acela care face aceasta va afla pedeapsa (cei care săvârșesc aceste

lucruri urâte vor avea parte în Viața de Apoi de pedeapsă pentru ele).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 25:68]

Cel care omoară un suflet nevinovat își distruge credința. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dreptcredincioșii își vor păstra religia atâta timp cât nu vor ucide un suflet nepermis.” (Al-Bukhari) <http://sunnah.com/bukhari/87/2>

‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!), companionul

Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus:

„Una dintre faptele care vor avea cele mai rele consecințe, de care oamenii nu vor putea scăpa, este uciderea unei persoane nepermise.” (Al-Bukhari)

Interzicerea uciderii unei persoane nu se referă doar la uciderea unui musulman, ci și la nemusulmanii care nu participă la luptă. Acest lucru este clar din avertizarea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la adresa celui care ucide un nemusulman nevinovat. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:



„Cel care a ucis o persoană care are un legământ cu musulmanii nu va simți mireasma Paradisului chiar dacă mireasma lui se simte de la o distanță de patruzeci de ani.” (Al-Bukhari)

Acești nemusulmani nevinovați au un legământ cu Allah Preaînaltul și cu Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și musulmanii care îl încalcă vor fi pedepsiți. Islamul nu numai că interzice uciderea nemusulmanilor, ci interzice, de asemenea, umilirea și vătămarea lor, precum și încălcarea drepturilor și a proprietăților acestora.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!), care este o îndurare pentru omenire, va vorbi împotriva musulmanilor care comit astfel de fapte în Ziua Judecății, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) va fi oponentul lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă cineva îl nedreptățește pe cel care se află sub protecția unui legământ cu musulmanii, îl privează de drepturile sale, îl împovărează cu mai mult decât poate suporta sau ia ceva de la el fără consimțământul său, voi interveni pentru el (pentru cel nedreptățit) în Ziua Judecății.” (Abu Dawud)

Nedreptățirea oamenilor este un păcat care va fi pedepsit de către Allah Preaînaltul, iar El acceptă ruga celor neîndreptățiți, **chiar dacă sunt nemusulmani:**

„Temeți-vă de ruga celui care este nedreptățit, chiar dacă este un necredincios, pentru că nu există niciun paravan între aceasta și Allah.”  
(Ahmad)

Allah Preaînaltul Și-a interzis chiar și Lui Însuși nedreptatea și a interzis-o pentru toată omenirea. El Preaînaltul spune într-un **hadith qudsi:**

„Cu adevărat, am făcut nedreptatea interzisă pentru Mine Însuși și am

interzis-o pentru voi de asemenea; așadar, nu fiți nedrepti unii față de alții.” (Muslim)

În islam, chiar și vătămarea unui animal este un păcat care se pedepsește cu Iadul. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O femeie a fost pedepsită pentru că a ținut o pisică legată până când a murit și, drept pedeapsă (pentru aceasta), ea a fost aruncată în Iad. Ea nu a hrănit-o și nu i-a dat apă atunci când a închis-o și nici nu a lăsat-o liberă să mănânce insectele Pământului.” (Al-Bukhari și Muslim)

Așadar, islamul este o religie care nu are nicio legătură cu nedreptatea și nici cu terorismul. Jihād-ul în islam (lupta împotriva inamicilor pentru cauza lui Allah Preaînaltul) are drept scop lupta împotriva răufăcătorilor, pedepsirea infractorilor și protejarea credinței și a libertății oamenilor de a-L adora pe Allah Preaînaltul.

Pentru a înțelege jihād-ul, este necesar să cunoaștem unele evenimente de la începutul islamului. Atunci când Allah Preaînaltul l-a trimis pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) drept Mesager pentru omenire, tribul său, Quraiș, sprijinit de multe alte triburi arabe, i s-au împotrivit, pedepsindu-i și omorându-i

pe credincioși în timp ce aceștia au dat dovadă de răbdare, urmând poruncile lui Allah Preaînaltul de a fi răbdători și a nu lupta:

„Nu i-ai văzut pe aceia cărora li s-a zis: «Rețineți-vă mâinile voastre (de la luptă), îndepliniți rugăciunea (as-salāh) și achitați caritatea anuală obligatorie (az-zakāh)!»? (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:77]

Triburile au insistat să le facă rău și să îi omoare pe credincioși, iar, din acest motiv, Allah Preaînaltul le-a permis musulmanilor să lupte pentru a se apăra:

„Li s-a îngăduit (să se apere) acelor care sunt atacați (celor împotriva cărora luptă idolatrii li se îngăduie să se apere chiar și prin luptă), căci ei sunt nedreptățiți. Iar Allah este în stare să-i ajute ~ Pe aceia care au fost scoși din căminele lor pe nedrept, **pentru că ei au zis: «Domnul nostru este Allah!» (...)**” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 22:39-40]

Același verset explică ce s-ar întâmpla dacă oamenii nu ar lupta împotriva răufăcătorilor:

„Pe aceia care au fost scoși din căminele lor pe nedrept, **pentru că ei au zis: «Domnul nostru este Allah!»** Și de nu i-ar opri Allah pe oameni, pe unii

prin alții, ar fi dăruite (în sensul de anihilate, zădărnice) chilii (ale mănăstirilor creștine), biserici (ale creștinilor), temple (ale iudeilor) și moschei (ale musulmanilor) în care numele lui Allah este pomenit atât de mult. Allah îi ajută neîndoiește aceluia care-L ajută pe El. Allah este Al-Qauy (Cel mai Puternic), Al-‘Azīz (Invincibilul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 22:40]

Următorul verset arată caracteristicile dreptcredincioșilor cărora Allah Preaînaltul le-a acordat victoria:

„Aceștia (sunt) cei care - dacă Noi le dăm putere pe Pământ (sprijinindu-i împotriva adversarilor lor) -



îndeplinesc rugăciunea (as-salāh),  
achită caritatea anuală obligatorie (az-zakāh), poruncesc ceea ce este drept și  
opresc de la ceea ce este neîngăduit.  
Iar sfârșitul (tuturor lucrurilor) Îi  
apartține lui Allah.” [Traducerea  
sensurilor Nobilului Coran, 22:41]

Allah Preaînaltul le-a poruncit  
Profetului Mohammed (Pacea și  
binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)  
și companionilor (Allah să fie  
mulțumit de ei!) să nu înceapă lupta. El  
spune:

„Luptați pe calea lui Allah împotriva  
acelora care se luptă cu voi, dar nu  
începeți voi lupta, căci Allah nu-i  
iubește pe cei care încep lupte! ~

Omorâți-i unde-i prindeți și alungați-i de acolo de unde v-au alungat! Iar schisma (aici cu sensul de necredință) e mai rea decât omorul. Dar nu luptați împotriva lor aproape de Moscheea Al-Haram (moscheea cea oprită sau cea sacră), doar dacă ei se luptă cu voi în ea. Iar dacă luptă împotriva voastră, omorâți-i, căci aceasta este răsplata celor fără de credință! ~ Dacă, însă, ei conțin, atunci Allah este Ghafūr (Atoateiertător), Rahīm (Preamilostiv). ~ Luptați-vă cu ei până ce nu va mai fi necredință și credința va fi numai în Allah! Dar dacă ei conțin, atunci nu mai există vrăjmășie, decât împotriva celor nelegiuți. ~ Luna cea sfântă pentru luna cea sfântă (arabilor

preislamici le era interzis războiul în timpul a patru luni din timpul anului) și în toate lucrurile sfinte se aplică talionul. Așadar, celui care v-a atacat răspundeți-i întocmai așa cum v-a atacat el! Și fiți cu frică de Allah! Și să știți că Allah este cu cei care se tem de El!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:190-194]

Dacă răufăcătorii opresc lupta împotriva credincioșilor, **acestora nu le mai este permis războiul împotriva lor:**

„(...) Dar dacă se depărtează ei de voi și nu luptă împotriva voastră și vă arată supunere, Allah nu vă mai dă vouă cale împotriva lor **(permisiunea de a-i mai**

ataca).” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 4:90]

Atunci când necredincioșii le-au  
declarat război musulmanilor, reacția  
lor a fost aceea de a riposta, pentru că  
Allah Preaînaltul le-a poruncit  
musulmanilor în Nobilul Coran să se  
unească pentru a lupta:

„(...) Și luptați uniți împotriva  
politeiștilor, întocmai cum luptă ei  
împotriva voastră! Și să știți că Allah  
este cu cei care au frică (de El)!”  
[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 9:36]

Așadar, lupta în islam este o obligație  
atunci când sunt întrunite condițiile

legale. Războiul nu este o chestiune favorabilă oamenilor, **dar este soluția pentru unele probleme sociale:**

„V-a fost prescrisă lupta, chiar dacă ea vă este neplăcută. Or, se poate **(întâmpla)** ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah știe, în vreme ce voi nu știți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **2:216**]

Profetul Mohammed **(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)** obișnuia să le ceară companionilor **(Allah să fie mulțumit de ei!)** să se roage lui Allah Preaînaltul să îi facă pe inamici să se întoarcă la casele lor fără

a lupta. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) O, oameni, să nu vă doriți să vă întâlniți dușmanii, ci rugați-vă lui Allah Preaînaltul pentru siguranță. Dar, atunci când îi înfrunțați, fiți răbdători (...)” (Al-Bukhari)

Allah Preaînaltul i-a acordat o favoare măreață Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atunci când i-a făcut pe necredincioșii păgâni să părăsească orașul musulman fără a lupta:

„Și Allah i-a alungat înapoi (cu vântul și oastea de înger trimise prin Grația și Îndurarea Sa) pe cei care nu au crezut,

cu toată furia lor. Ei nu au dobândit niciun bine (victorie sau prăzi). Allah este de ajuns pentru dreptcredincioși în luptă, căci Allah este Al-Qauiy (Cel mai Puternic) (și) Al-‘Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic).”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:25]

În islam, scopul războiului nu este acela de a domina lumea și de a-i controla pe alții, iar cei care caută plăcerile lumești și luxul prin acesta, va pierde Viața veșnică de Apoi:

„Această Casă de Veci o facem Noi pentru aceia care nu voiesc fală pe Pământ, nici stricăciune. Iar sfârșitul (bun) este al acelor care au frică (de

Allah).” [Traducerea sensurilor  
Nobilului Coran, 28:83]

Abu Musa (Allah să fie mulțumit de  
el!) a relatat că un om a venit la  
Profetul Mohammed (Pacea și  
binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)  
și l-a întrebat cu privire la scopul luptei  
legale (jihād) care a fost permisă de  
către Allah Preaînaltul:

„«Unii oameni luptă pentru prada de  
război, alții luptă pentru faimă și alții  
luptă pentru a se fâli. Care dintre ei  
luptă pentru Cauza lui Allah?» Profetul  
Mohammed (Pacea și binecuvântarea  
lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Cel  
care luptă pentru a face Cuvântul lui  
Allah (islamul) să prevaleze luptă



pentru Cauza lui Allah.»” (Al-Bukhari)

<http://sunnah.com/bukhari/56/26>

Citirea Nobilului Coran, a Sunnei și a istoriei islamului va clarifica două obiective importante și nobile pentru care Allah Preaînaltul a legiferat jihād-ul:

1. pentru a se apăra de dușmanii islamului, care, într-un mod sau altul, îi împiedică pe oameni să audă adevărul sau să creadă în el:

„Luptați-vă cu ei până ce nu va mai fi necredință și credința va fi numai în Allah! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:193]

‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de ei!) a spus:

„(...) Atunci când musulmanii erau puțini la număr și erau persecutați pentru religia lor, păgânii fie îi omorau, fie îi torturau (...)” (Al-Bukhari)

Musulmanii luptă pentru a-i elibera pe oameni, pentru a le asigura libertatea de a lua decizii, de a face alegeri și pentru a a-i ține la distanță pe cei care încearcă să îi împiedice să facă acestea:

„«(...) iar schisma (aici cu sensul de discordie) este mai mare păcat decât omorul.» Iar ei nu vor înceta să lupte

împotriva voastră până nu vă vor abate de la credința voastră, dacă le va fi cu puțință. Iar acela dintre voi care se va lepăda de credința lui și va muri în necredință, în deșert (în zadar) vor fi faptele lui (atât) în această lume, cât și în Lumea de Apoi. Aceștia sunt oaspeții Focului și ei în el vor rămâne veșnic.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:217]

Credința în Allah Preaînaltul este cel mai prețios lucru pe care îl poate avea o persoană a cărei prioritate este aceea de a lupta și a se sacrifica pentru această cauză. [Scriitorul Bijie Rodreck a avut dreptate atunci când a spus:](#)

„Islamul i-a permis Profetului său jihād-ul pentru a înlătura nedreptatea și opresiunea... și pentru a înlătura obstacolele care împiedică răspândirea mesajului său. Islamul nu forțează pe nimeni să devină musulman, ci invită oamenii, permițându-le să facă propria alegere. **Islamul este religia păcii**: pace cu Dumnezeu și pace cu toți oamenii.”[\[21\]](#)

2. pentru a învinge dușmanul care atacă și ocupă căminele și pământul musulman și pentru a-i elibera pe oameni de nedreptate și opresiune. Lui Allah Preaînaltul îi displace nedreptatea, iar conștiinței noastre îi displace tirania. Astfel, **nu putem decât să eliberăm oamenii și să declarăm**

adevărul și dreptatea pe baza cărora au fost stabilite Pământul și Cerurile:

„Și ce este cu voi de nu luptați pe calea lui Allah, și pentru bărbații, femeile și copiii slabi care zic: «Domnul nostru! Scoate-ne pe noi din cetatea asta cu neam nelegiuit și dă-ne nouă din partea Ta un ocrotitor și dă-ne nouă din partea Ta un ajutor!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:75]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus cu privire la cei care mor în timp ce își apără religia, oamenii sau proprietatea:

„Cel care este ucis în timp ce își apără averea, este un martir, iar cel care este ucis atunci când își apără familia, viața sau religia, este un martir.” (Abu Dawud)

Unele dintre principiile și regulile jihād-ului pe care musulmanul trebuie să le ia în considerare și care îl diferențiază de terorism sunt:

- a accepta pacea și armistițiul, dacă inamicul le cere, pentru că Allah Preaînaltul spune:

„Iar dacă ei vor înclina către împăcare, înclină și tu către ea. Și încrede-te în Allah, căci El este Samī‘ (Cel care aude toate), ‘Alīm

(Atoatecunoscătorul). ~ Însă dacă ei vor voi să te înșele (arătându-ți intenția de pace, dar fiind perfizi), atunci Allah îți va fi de ajuns. El este Cel care te-a susținut cu ajutorul Său (în ziua bătăliei de la Badr) și prin dreptcredincioși.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:61-62]

- a nu omorî copii, femei, oameni în vârstă, sclavi și nici pe cei care nu participă la război. Interzicerea uciderii acestor oameni este menționată în Sunnah. ‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de ei!) a spus:

„O femeie a fost ucisă într-una dintre expedițiile Mesagerului lui Allah

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fapt pentru care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a criticat acest lucru și a interzis uciderea femeilor și a copiilor.” (At-Tirmidhi)

Ibn Buraidah a relatat sub autoritatea tatălui său (Allah să fie mulțumit de ei!) că, de fiecare dată când numea pe cineva lider al unei armate, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îl sfătuia în special să aibă taqwa (conștiință de Allah) și să se poarte bine cu musulmanii. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunea:



„Luptați în Numele lui Allah și pentru Cauza lui Allah. Luptați împotriva celor care nu cred în Allah. Luptați, dar nu fiți trădători, nu furați din prada de război, nu mutilați și nu ucideți copii (...)” (Ibn Majah)

Rabah ibn Rabi (Allah să fie mulțumit de el!), companionul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus cu privire la interzicerea uciderii femeilor, a sclavilor și a celor care nu participă la război:

„Atunci când ne aflam cu Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) într-o expediție, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) a văzut cum se adunau oamenii în jurul a ceva și l-a chemat pe un om căruia i-a spus: «Mergi și află de ce s-au adunat acei oameni.» Omul s-a întors și a spus: «S-au adunat în jurul unei femei care a fost ucisă.» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Nu ar trebui să se lupte împotriva femeilor.» Liderul armatei în acea expediție era Khalid ibn al-Walid, așa că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a trimis pe un om să îi spună: «Spune-i lui Khalid să nu ucidă servitori sau femei.»” (Abu Dawud și Ibn Majah)

Atunci când Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) a trimis un detașament în bătălia de la Hunain, acesta i-a ucis pe dușmani, fără a ține cont dacă printre ei se aflau femei și copii. La întoarcere, nefiind de acord cu faptele lor, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«De ce ați omorât acești copii?» Ei au răspuns: «Erau copiii necredincioșilor.» Corectându-le înțelegerea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Copiii păgânilor se numără, de asemenea, printre cei mai buni dintre voi. Jur pe Allah Preaînaltul că fiecare persoană se naște cu instinctul credinței în Allah

Preaînaltul, până când o mărturisește sau o neagă.»” (Ahmad)

Așadar, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis uciderea copiilor nemusulmanilor. Mai mult decât atât, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus despre copii că se nasc cu instinctul de a crede în Allah Preaînaltul și că sunt considerați a fi în această stare până când cresc și aleg singuri între acceptarea islamului și urmarea religiei părinților lor.

Preoții fac parte dintre cei pe care islamul a interzis să fie uciși, pentru că aceștia nu iau parte la luptă. În această privință, Abu Bakr (Allah să fie

mulțumit de el!), succesorul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), i-a spus liderului armatei musulmane pe care a trimis-o în Siria:

„(...) Veți intra în contact cu persoane retrase în mănăstiri, pe acelea lăsați-le, la fel ca și ceea ce ele adoră.” (At-Tabari)

Așadar, islamul nu acceptă terorismul și acest lucru este evident din exemplul musulmanilor care au aplicat principiile jihād-ului de-a lungul timpului și nu au intenționat să provoace stricăciuni și distrugere pe Pământ.

Istoricul proeminent, Will Durant, a spus:

„După cum se pare, musulmanii erau bărbați adevărați și erau mai buni decât creștinii, având mai multă grijă să își țină promisiunile și fiind mult mai miloși. Foarte rar au dat dovadă, de-a lungul istoriei, de atât de multă tiranie precum creștinii atunci când au atacat Ierusalimul, în anul 1099 e.n.”[\[22\]](#)

Gustave Le Bon a spus:

„Ca să fiu sincer, națiunile nu au cunoscut niciodată oameni mai victorioși, mai miloși și mai toleranți decât arabii, și o religie mai tolerantă decât a lor.”[\[23\]](#)

În plus, atunci când Le Bon vorbește despre interacțiunea dintre musulmani și nemusulmani, [el spune](#):

„Arabii din Spania, în afară de toleranța lor măreață, erau cunoscuți pentru eroismul lor. Ei erau miloși cu cei slabi, buni cu cei învinși, își îndeplineau legămintele și multe alte lucruri pe care națiunile europene creștine le-au preluat de la ei mai târziu.”[\[24\]](#)

Așadar, putem vedea cu ușurință diferența dintre jihād-ul în islam și actele teroriste făcute de unii musulmani de astăzi, pe care islamul le consideră o crimă, dar care, cu toate

acestea, îi sunt atribuite în mod nedrept.

Acuzarea islamului de terorism este nedreaptă și illogică, iar cei care susțin aceasta sunt departe de adevăr și onestitate.

Iudaismul și creștinismul, de exemplu, permit uciderea femeilor, **a copiilor și a celor care nu participă la luptă:**

„Așa vorbește Domnul oștirilor: «Mi-aduc aminte de ceea ce a făcut Amalec lui Israel, când i-a astupat drumul la ieșirea lui din Egipt. ~ Du-te acum, bate pe Amalec și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui; să nu-i cruți, și să omori bărbații și femeile, copiii și



pruncii, cămilele si măgarii, boii și oile.»” [1Samuel, 15: 2-3]

Nu le cerem oamenilor să îi acuze pe alții, ci le cerem să ne înțeleagă religia, să se oprească din a mai scrie despre islam în timp ce nu cunosc faptele și adevărul, precum și să înceteze să mai caute scuze pentru tirania lor.

Concluzionăm prin a menționa ceea ce a spus scriitorul american, [Andrew Paterson](#):

„Violența în numele islamului nu are nicio legătură cu islamul. Dimpotrivă, ea contrazice această religie care înseamnă pace, nu violență.”

### **3. Islamul și interacționarea cu nemusulmanii**

Mai multe organizații media acuză în mod fals islamul de nedreptățirea și prejudicierea nemusulmanilor. Acestea susțin că islamul îi forțează pe oameni să îl urmeze, încurajează ura împotriva nemusulmanilor și nedreptățirea lor.

Aceste organizații sunt ignorante cu privire la islam și la învățăturile sale sau își doresc să manipuleze adevărul islamului. Istoria demonstrează că musulmanii nu au forțat niciodată alte națiuni să accepte islamul.

Musulmanul știe că diferitele religii au apărut cu Voia lui Allah Preaînaltul și

le atribuie Înțelepciunii Sale absolute.

**Allah Preaînaltul spune:**

„(...) Fiecăruia dintre voi Noi i-am dat o lege și o rânduială. Dacă ar fi voit Allah, v-ar fi făcut o singură comunitate, dar El voiește să vă încerce în ceea ce v-a dat. Deci întreceți-vă în îndeplinirea de fapte bune, căci la Allah este întoarcerea voastră, a tuturor, și El vă va înștiința despre cele asupra cărora ați avut păreri deosebite!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:48]

Dacă Allah Preaînaltul ar dori acest lucru, i-ar face pe toți oamenii musulmani, fără a le lăsa libertatea de a-și alege propria religie:

„Și dacă Domnul tău ar fi voit, i-ar fi făcut pe toți oamenii o singură comunitate (o singură confesiune, cu aceeași credință). Dar ei nu încetează să fie în neînțelegere (în privința Adevărului; și unii dintre ei sunt credincioși, iar alții sunt necredincioși), ~ Afară de aceia cu care Domnul tău a fost Îndurător (și i-a călăuzit pe drumul credinței în Allah Cel Unic). Și de aceea i-a creat pe ei (i-a creat pe oameni pentru a-i încerca în privința atitudinii lor față de Adevăr). Și se va împlini Cuvântul Domnului tău: «Voi umple Gheena cu djinni și cu oameni (dintre cei păcătoși) laolaltă!».” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 11:118-119]

Așadar, musulmanii realizează că este imposibil să îi facă pe toți să accepte islamul, că majoritatea oamenilor nu cred și că datoria musulmanilor este aceea de a le spune oamenilor adevărul și de a se ruga la Allah Preaînaltul să îi călăuzească pe Calea cea Dreaptă.

Allah Preaînaltul le spune musulmanilor că datoria lor este doar aceea de a transmite Mesajul, iar El Preaînaltul este singurul care îi poate judeca pe oameni în Ziua Judecății. Adresându-i-se Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Allah Preaînaltul spune:

„Iar de se vor întoarce ei (după ce le-ai arătat toate aceste dovezi), tu

(Mohammed) nu ești dator decât cu propovăduirea limpede.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:82]

„(...)«V-ați supus lui Allah (îmbrățișând islamul)?» Și dacă s-au supus, sunt bine călăuziți, iar dacă nu voiesc, datoria ta este transmiterea (Mesajului) și Allah este Al-Basīr (Atoatevăzătorul) al robilor Săi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:20]

„Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe Pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:99]

Nobilul Coran respinge ideea de a-i obliga pe nemusulmani să accepte islamul. **Allah Preaînaltul spune:**

„Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre calea cea dreaptă și rătăcire (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:256]

„Spune (o, Mohammed): «Adevărul vine de la Domnul vostru (adevărul este ceea ce mi-a revelat Allah Preaînaltul)! Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă (fiecare este liber să procedeze după cum voiește, Profetul având datoria să transmită Mesajul și Allah urmând să ceară socoteală)!» Noi am pregătit pentru nelegiuți un Foc ale cărui (flăcări) îi

înconjoară din toate părțile (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, 18:29]

Islamul refuză să-i forțeze pe oameni să îl accepte pentru că aceia dintre ei care au fost forțați să facă aceasta nu cred cu adevărat și nu îi urmează regulile în viața de zi cu zi. Astfel, ei vor fi pedepsiți în Viața de Apoi, iar acesta nu este scopul Voinței Divine și al Înțelepciunii lui Allah Preaînaltul.

Istoricii dau mărturie de faptul că musulmanii pun în aplicare învățăturile islamului cu privire la aceasta.

Discutând despre victoria islamului asupra Spaniei, gânditorul spaniol,



Plascho Apanez, a spus în cartea sa,  
„Umbra Bisericii”:

„Spania i-a primit cu brațele deschise pe cei care au venit din Africa; satele s-au predat fără rezistență. Atunci când un grup de cavaleri arabi s-a apropiat de unul dintre sate, porțile le-au fost deschise și au fost primiți cu căldură... a fost o invazie pentru a răspândi civilizația, iar nu victoria și cucerirea... Oamenii acelei civilizații nu au uitat niciodată libertatea interioară... pe baza căreia este construită adevărata măreție a națiunilor. Aceștia au acceptat Bisericele și sinagogile evreilor care se aflau în orașele conduse de ei. Moscheea nu s-a temut niciodată de

locurile de adorare ale altor religii, protejându-le drepturile, fără invidie și fără dorința de a le controla.”[\[25\]](#)

Istoricul englez, sir Thomas Arnold, a spus în cartea sa, „[Chemarea la islam](#)”:

„Musulmanii victorioși au fost foarte permisibili cu arabii creștini, încă din primul secol Hijri, iar permisibilitatea și toleranța lor au continuat timp de secole. Am putea spune că aceia dintre creștini care au îmbrățișat islamul l-au ales de bună voie și fără a fi forțați, iar arabii creștini care mai trăiesc și astăzi printre musulmani sunt cea mai bună dovadă în acest sens.”[\[26\]](#)

Orientalistul german, Zighred Honka, a spus:

„Arabii nu au forțat națiunile cucerite să accepte islamul. Creștinii, perșii și evreii, care erau foarte rău tratați înainte de islam din cauza prejudecăților religioase, au putut să își practice religiile fără dificultate.

Musulmanii le-au oferit libertatea de a își folosi propriile locuri de rugăciune, preoții și rabinii, fără a li se cauza vreun rău. Există o dovadă mai clară de toleranță decât aceasta? Când și unde s-au mai întâmplat astfel de lucruri în istoria omenirii?”[\[27\]](#)

Adevăratele motive ale răspândirii islamului pe Pământ sunt toleranța și

permisibilitatea lui față de nemusulmani, iar nu violența care îi este atribuită. Națiunile au citit despre toleranța și permisibilitatea musulmanilor și le-au experimentat în relațiile pozitive cu musulmanii și în comportamentul lor, care contrazic ceea ce alții pretind în mod fals.

Istoricul Le Bon a spus:

„Forța nu a fost unul dintre mijloacele de răspândire ale Coranului, pentru că arabii cuceriiți au fost liberi să își practice învățăturile religioase... Dacă s-a întâmplat ca unele națiuni creștine să accepte islamul și să adopte araba drept limbă a lor, aceasta s-a datorat justiției și principiilor morale pe care

le-au arătat arabii victorioși și pe care aceste națiuni nu le-au experimentat înainte de islam, precum și toleranței și permisibilității care nu pot fi găsite în alte religii.”[\[28\]](#)

El a mai spus:

„Istoricii au ignorat iertarea și permisibilitatea arabilor, care au fost unele dintre motivele răspândirii rapide a victoriilor lor și a modului ușor în care multe națiuni au fost convinse în privința religiei și a limbii lor.

Adevărul este că națiunile nu mai văzuseră până atunci popoare atât de miloase și de permissive precum arabii, și nici o religie mai permisivă decât a lor.”[\[29\]](#)

Durant a fost de acord cu el și a spus:

„Datorită planului permisibil al religiei practicat de primii musulmani, majoritatea creștinilor, perșilor și a păgânilor, cu câteva excepții, au acceptat islamul... Islamul a captat inimile a sute de națiuni din China și Indonezia, ajungând până în Maroc și Spania. Acesta le-a schimbat principiile, le-a reformat viețile și le-a adus speranțe noi, care le-au ușurat viețile și problemele.”[\[30\]](#)

Această toleranță islamică este o călăuzire coranică ce îi caracterizează pe oamenii credinței, **aceștia fiind obligați să urmeze Poruncile lui Allah Preaînaltul:**

„Allah nu vă interzice să vă purtați drept și cu bunătate cu aceia (necredincioșii) care nici nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nici nu v-au alungat din casele voastre. Cu adevărat, Allah îi iubește pe cei dreپți (cei care se poartă cu dreptate).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 60:8]

Acest verset coranic poruncește două principii morale, care sunt dreptul celor care nu luptă împotriva musulmanilor și nu îi atacă. Primul este acela de a fi pios, bun și credincios. Acest principiu încurajat și subliniat de către Nobilul Coran se regăsește în multe învățături islamice care conțin multe exemple de bunătate.

Nobilul Coran îi obligă pe musulmani să fie desăvârșiți în relațiile lor și să păstreze relațiile cu rudele, chiar dacă au altă religie. Allah Preaînaltul le cere musulmanilor să fie buni cu părinții lor, chiar dacă aceștia încearcă să îi descurajeze cu privire la islam, deoarece, chiar și în această situație, **ei au dreptul de a fi îngrijiți și respectați:**

„Dar dacă se străduiesc pentru ca tu să-  
Mi faci ca asociat altceva, despre care  
tu nu ai cunoștință (**idolii**), atunci nu te  
supune lor! Rămâi împreună cu ei în  
această lume, cu dreptate, dar urmează  
calea acelora care se întorc către Mine  
(**în credință și supunere**), căci apoi la  
Mine este întoarcerea și Eu vă voi vesti



ceea ce ați făcut!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 31:15]

Asmā (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica lui Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), s-a dus la Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus:

„Mama mea a venit la mine pe când era politeistă, așa că l-am întrebat pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): «Mama mea a venit să mă viziteze și îşi doreşte să păstreze relațiile (de rudenie) cu mine. Ar trebui să mențin relațiile cu ea?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

a răspuns: «Da, menține relațiile cu mama ta.»” (Al-Bukhari)

Dintre aspectele toleranței, ale îngăduinței și pietății în islam face parte și vizitarea bolnavilor, iar aceste atribute ar trebui să fie arătate față de nemusulmani. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a vizitat unchiul păgân, Abu Talib, atunci când acesta era bolnav[31]. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a vizitat chiar și vecinul evreu pe când acesta era bolnav și a stat lângă capul său[32].

Mai mult decât atât, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

le-a trimis cadouri unora dintre inamicii lui și unora dintre nemusulmani pentru efectele pe care cadourile le au asupra inimii și asupra reducerii conflictelor dintre oameni. În plus, Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a acceptat cadouri de la regii nemusulmani, precum și de la regii Egiptului și ai Persiei.

În ceea ce privește interacțiunea socială, el (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a acceptat invitația lui Zeinab bint al-Harith, o evreică ce l-a invitat la masă (**miel la grătar**) în Khaibar. El (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**)

a acceptat, de asemenea, invitația unui evreu, care i-a oferit pâine[\[33\]](#).

Al doilea principiu este dreptatea, care este cel mai important dintre toate principiile morale pe care islamul le întregește și le protejează. Aceasta este ușor de obținut atunci când are legătură cu chestiuni religioase sau familiale și alte chestiuni care merită mila și bunătatea umană.

Autenticitatea acestui principiu poate fi testată chiar și atunci când religiile sunt diferite, iar scopurile acestora se află în conflict. Așadar, Nobilul Coran poruncește dreptatea față de toți oamenii, în general, și față de

nemusulmani în particular. **Allah**  
**Preaînaltul spune:**

„O, voi cei care credeți! Fiți statornici față de Allah și martori drepti! Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepti! Fiți drepti, căci aceasta este mai aproape de evlavie! (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului  
Coran, **5:8**]

Dr. Nathmi Luca, un învățat egiptean creștin, **a spus:**

„Nu am cunoscut o lege mai dreaptă și una care să respingă violența mai mult decât Legea islamică, **care spune:**

«(...) Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepti! Fiți drepti,

căci aceasta este mai aproape de evlavie! (...)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:8] Cum ar putea cineva să accepte un principiu aflat mai prejos decât acesta sau cum ar putea cineva să creadă în existența unei religii mai îngăduitoare decât aceasta?”[\[34\]](#)

Există multe dovezi cu privire la modul în care musulmanii i-au tratat cu dreptate pe nemusulmani, așa cum a fost cazul dezacordului dintre ‘Ali ibn Abu Talib (Allah să fie mulțumit de el!), cel de-al patrulea calif, și un bărbat evreu cu privire la armura sa, pe care a pierdut-o și a găsit-o la bărbatul evreu. Aceștia au apelat la judecătorul musulman, iar el a judecat în favoarea

bărbatului evreu, care s-a convertit la islam imediat și a spus cu surprindere:

„Aceasta este dreptatea Profetului! Liderul musulmanilor m-a trimis la acest judecător, care a dat verdictul în favoarea mea! Mărturisesc că nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah, iar Mohammed este Robul și Mesagerul Său. Sincer, armura este a ta, o, comandant al credincioșilor! Am urmat armata când tu ai părăsit Seffin și a căzut de pe cămila ta.” ‘Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: „Din moment ce ai devenit musulman, acum este a ta.”[35]

Un alt exemplu al dreptății islamice față de nemusulmani este povestea bărbatului egiptean copt cu ‘Amr ibn al-‘Ās, conducătorul Egiptului (Allah să fie mulțumit de el!), și fiul său. Al doilea calif, ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), a judecat în favoarea creștinului și a rostit ceea ce a devenit un proverb printre oameni:

„‘Amr, de când îi numești pe oameni sclavi dacă mamele lor i-au născut liberi?!”[\[36\]](#)

Aceste acțiuni l-au făcut pe conducătorul Ierusalimului din secolul al IX-lea să îi complimenteze pe arabi în scrisoarea lui către Patriarhul Constantinopolului. El a spus:



„Ei sunt drepți cu noi, nu ne fac rău niciodată și nu folosesc violența împotriva noastră.”

Dacă reclamanții ar fi fost drepți, ei ar fi fost de acord cu Gustave Le Bon, **care a spus:**

„Islamul este religia aflată în acord cu descoperirile științifice, cea mai măreață religie capabilă să educe principiile morale și cea mai încurajatoare religie pentru a practica dreptatea și toleranța.”[\[37\]](#)

Dr. Louis Yong a avut dreptate atunci când a spus în cartea sa, **„Arabii și Europa”**:

„Sunt încă multe chestiuni pe care occidentalii ar trebui să le învețe de la civilizația islamică, așa cum sunt toleranța, antirasismul sau religia.”[\[38\]](#)

Așadar, islamul nu este o religie a prejudecăților așa cum se pretinde, iar acest fapt este demonstrat de versetele coranice, de învățații musulmani și de istorie. Dimpotrivă, musulmanii sunt un exemplu unic în ceea ce privește civilizația la care omenirea încă mai aspiră și de care are atâta nevoie, având în vedere ura arătată astăzi față de musulmani de către cei care continuă să pretindă că islamul este o religie periculoasă.

## **4. Musulmanii și provocările contemporane**

O privire asupra situației musulmanilor de astăzi ne spune multe despre provocările pe care le întâmpină aceștia la începutul secolului al XXI-lea.

Prima dintre acestea este faptul că națiunea musulmană care a condus omenirea timp de 8 secole se află astăzi pe ultimul loc în ceea ce privește știința și cunoașterea.

Profitând de această situație dureroasă, unii oameni asociază unele greșeli ale musulmanilor cu islamul; ignorând că este nedrept să judeci religia unei

persoane după modul în care o practică adepții ei. Islamul este religia științei și a civilizației. Atunci când musulmanii își practica religia și îi urmau regulile și instrucțiunile, aceștia erau cei mai activi contribuitoari la progresul artei, civilizației, științei și al creativității. Dar, atunci când au început să se rătăcească de la religia lor și au înlocuit-o sau au amestecat-o cu unele idei noi, aceștia au ajuns ultimii și au pierdut darul științei primit de la Allah Preaînaltul.

Încă de la revelarea primului verset al Coranului, „Citește! În Numele Domnului tău Care a creat (tot ceea ce există)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 96:1], Coranul

continuă să îi invite și să îi încurajeze pe musulmani să învețe și să acumuleze cunoștințe, lăudându-i pe învățați și faptele celor înțelepți:

„O, voi, cei care credeți! Când vi se cere să faceți loc în adunări, atunci (răspândiți-vă și) faceți loc. Allah vă va da vouă un loc (mare, prin Mila Sa, acesta fiind Paradisul sau orice lucru bun). Și când vi se spune să vă ridicați (pentru rugăciune sau pentru a face fapte bune), atunci ridicați-vă. Allah îi va ridica în rang pe aceia dintre voi care cred și pe aceia cărora li s-a dat știința. Și Allah este Bineștiutor a ceea ce faceți voi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 58:11]

„(...) Spune (o, Mohammed): «Oare sunt egali cei care știu (că Allah este Unic și cunosc Poruncile Lui) cu aceia care nu știu?» (Nu sunt egali!) Înșă numai aceia care au minte, trag învățăminte.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:9]

Islamul onorează știința, îi respectă pe cercetători și pe învățați și le acordă o poziție mai înaltă față de alți oameni, inclusiv față de cei care se dedică adorării lui Allah Preaînaltul. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Superioritatea învățatului față de adorator este asemenea superiorității mele față de ultimul dintre voi.» Apoi,

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a adăugat: «Cu adevărat, Allah, îngerii Săi, locuitorii Cerurilor și ai Pământului, chiar și o furnică aflată în gaura sa sau o balenă, se roagă pentru binecuvântarea persoanei care îi învață pe oameni să facă bine.»” (At-Tirmidhi)

Atunci când musulmanii își practica religia și învățăturile sale, ei erau primii, înaintea tuturor națiunilor. Aceștia au purtat torța științei și a civilizației și au construit o civilizație unică. Vom menționa în continuare unele dintre mărturisirile sincere ale cercetătorilor cu privire la civilizația musulmană și contribuția unică adusă

de aceasta omenirii. Cuvintele lor admiratoare au înregistrat unele dintre faptele glorioase ale civilizației musulmane, acestea fiind mărturii drepte ale realizărilor noastre remarcabile.

Dr. Stanley Lin a spus în cartea sa, „Istoria lumii”:

„Nu a existat niciodată în istoria civilizației o evoluție mai minunată decât dorința bruscă de cunoaștere în întreaga lume islamică. Fiecare musulman, de la calif și până la muncitor, a simțit o dorință arzătoare de a acumula cunoaștere și de a călători în acest scop, iar aceasta este



cea mai bună contribuție a islamului adusă omenirii.”

Istoricul Jolifie Kastlo a spus în cartea sa, „[Legea istoriei](#)”:

„Progresul arabilor după moartea Profetului ([Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!](#)) a fost considerabil și rapid. Era timpul potrivit pentru răspândirea islamului; civilizația islamică a fost înființată însoțită de victorii peste tot într-un mod minunat, fapt care putea fi observat în artă, literatură, poezie și știință. Arabii au cucerit timp de multe secole mințile și au dominat tot felul de științe... Ei au devenit liderii științei, ai inventatorilor și ai creatorilor, prin mijloacele de

cunoaștere pe care le foloseau într-un mod inteligent. Era civilizației arabe a fost scurtă, dar a avut efecte remarcabile și nu putem decât să îi regretăm dispariția.”

Dacă civilizația islamică se afla într-o astfel de stare, cum a putut ajunge națiunea musulmană în starea în care se află astăzi?

Slăbiciunea civilizației islamice la care suntem martori astăzi are la bază doi factori. Primul este acela că musulmanii sunt departe de religia lor. Dacă progresul europenilor depinde de neglijarea religiei lor modificate, progresul nostru depinde de întoarcerea la religia noastră. Diferența

dintre starea noastră și a lor își are originea în diferența dintre proprietățile religiei noastre și cele ale religiei lor.

Cel de-al doilea factor care a contribuit la regresul stării națiunii islamice este ocupația occidentală asupra lumii islamice care a durat timp de multe decade și care nu s-a terminat înainte de a lăsa în urmă multe probleme dificile, ce nu au putut fi rezolvate de generațiile următoare. Puterile occidentale și-au asigurat astfel controlul permanent și continuu asupra națiunii musulmane, pe care au transformat-o într-o piață în care să își poată promova bunurile, oprind

națiunea pentru a își proteja propria dominație.

Un alt motiv al slăbiciunii musulmanilor de astăzi este dezacordul dintre secte și ideile lor, precum și reciprocitatea dură dintre ele, iar aceasta înseamnă nesupunere față de Allah Preaînaltul. El le poruncește musulmanilor să urmeze învățăturile Sale și să se unească într-o singură națiune:

„Și țineți-vă cu toții strâns de Frânghia lui Allah (prin cuvântul habl - frânghie - se are în vedere - după diverse interpretări - fie Coranul, fie legământul, fie religia islamică în general, dar cel mai probabil se are în

vedere Coranul, ca legătură între Allah și creaturile sale) și nu vă scindați (așa cum s-au separat iudeii și creștinii... sau cum ați fost și voi înainte de apariția islamului, când erați măcinați de războaiele intertribale)! (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:103]

„Cu adevărat, această comunitate a voastră (în sensul de omenire ca întreg, căci aproape toți Profeții au propovăduit aceeași religie, identificată cu islamul) este o singură comunitate, iar Eu sunt Domnul vostru (fără niciun alt asociat). Deci fiți cu frică de Mine (de Pedeapsa Mea)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 23:52]

Conflictul dintre musulmani se datorează multor factori, dar cel mai important este reprezentat de intervenția celor care vor să le facă rău musulmanilor și să îi dezbine. În istoria islamului, au existat multe conflicte între musulmani, dar acestea nu le-au afectat unitatea, fiindcă aceștia nu se aflau încă sub ocupația occidentală, care a încurajat conflictul dintre grupurile musulmane, ca, spre exemplu, cel dintre sunniți și zaidi, sau cel dintre adepții celor patru grupuri doctrinare.

Musulmanii nu s-au dezbinat din cauza dezacordului cu privire la învățăturile principale ale religiei lor. Cu toții cred în Allah Preaînaltul Unic, în

Caracteristicile Sale, în Cărți, în Profeți, în învățăturile și în bazele religiei. Conflictul lor nu are nicio legătură cu învățăturile principale ale religiei lor, asupra cărora sunt cu toții de acord.

Conflictul dintre sunni și shia, care este cel mai puternic printre musulmanii de astăzi, reprezintă un dezacord cu privire la succesorul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Este un conflict istoric, cu origini politice, care nu a avut nicio legătură cu religia.

Conflictul dintre musulmani face parte din Predestinarea lui Allah Preaînaltul

și este o dovadă care sprijină Profeția Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„«Evreii s-au despărțit în 71 de secte și creștinii s-au despărțit în 72 de secte. Ummah mea se va diferenția în 73 de secte și toate vor fi în Foc, în afară de una.» Ei au întrebat: «Care este aceasta, o, Mesager al lui Allah?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Cea care urmează calea mea și a companionilor mei.»” (Ahmad)

Dezbinarea este moștenirea noastră de la națiunile anterioare, iar noi condamnăm conflictul dintre unii



dintre noi, deoarece acesta duce la rătăcirea de la Calea cea Dreaptă (calea islamului) și ne conduce către cea greșită. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Allah a făcut ca viețile voastre, proprietățile voastre (și onoarea voastră) să vă fie sacre în mod reciproc, asemeni sacralității acestei zile a voastre, în acest oraș al vostru, în această lună a voastră și, cu siguranță, Îl veți întâlni pe Domnul vostru și El vă va întreba despre faptele voastre. Fiți cu grijă, nu deveniți necredincioși după mine, tăindu-vă gâtul unul altuia! (...)” (Al-Bukhari)

Situația musulmanilor nu se va îmbunătăți decât dacă vor urma ceea ce urmau în trecut. Islamul este religia care a făcut din arabi și din celelalte popoare o singură națiune; i-a transformat dintr-o națiune ignorantă și analfabetă într-una care a condus civilizația timp de opt secole.

Influența islamului asupra principiilor și a învățăturilor continuă să fie speranța celor înțelepți, fiecare glorie, onoare și civilizație fiind bazată pe urmarea islamului, în timp ce conflictul și regresul sunt consecința distanțării de el. Trebuie să ne întoarcem la islam și să practicăm învățăturile sale corecte.

## Concluzii

Fiecare persoană dreaptă trebuie să vadă adevărul celor care acceptă acest dar de la Allah Preaînaltul, **Care le deschide inimile către islam:**

„Oare acela căruia i-a deschis Allah pieptul pentru islam și care are lumină de la Domnul său (se înțelege în această frază: «Este mai bun sau acela care a rămas necredincios?») (...)?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:22]

Soarta celor ale căror inimi sunt tari și nu se supun adevărului va fi asemeni sortii acelor pe care îi menționează următorul verset:

„(...) Vai acelora cu inimile împietrite față de pomenirea lui Allah! Aceia se află într-o rătăcire învederată (de la calea Adevărului)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:22]

Atunci, ce anume poate împiedica pe cineva să accepte islamul? Este rușinoasă adorarea numai a lui Allah Preaînaltul și urmarea religiei pe care au predicat-o Profeții (Pacea fie asupra lor!) și pe care Allah Preaînaltul a ales-o pentru omenire?

Ce se întâmplă astăzi cu unii dintre noi de preferăm să credem în moștenirea strămoșilor noștri și nu în adevăr?

Islamul a luminat multe inimi și le-a transformat viața plină de probleme într-una confortabilă, asigurând în același timp fericirea din Viața de Apoi. Mulți s-au rătăcit de la Calea cea Dreaptă, **meritând pedeapsa Vieții de Apoi:**

„De voiește Allah să călăuzească pe cineva, atunci îi deschide pieptul pentru islam (**a deschide pieptul: a-i deschide inima, a-l face să înțeleagă islamul**), iar dacă voiește să ducă pe cineva în rătăcire, atunci îi face pieptul îngust și închis, ca și cum s-ar căzni să se urce în Cer. Astfel trimite Allah pedeapsa asupra acelor care nu cred.”  
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **6:125**]

Prin adevărul și claritatea sa, islamul umple lumea cu călăuzirea sa corectă. Studiile și statisticile arată că aceasta este religia cu cea mai rapidă răspândire, în ciuda slăbiciunii națiunii islamice în general și a încercărilor mass-mediei de a distruge islamul, în particular. Toate acestea sunt menite pentru a îndeplini Predestinarea lui Allah Preaînaltul, **Care spune:**

„Voiesc ei să stingă cu gurile lor lumina lui Allah (**islamul, care demonstrează Unicitatea lui Allah**), însă Allah nu voiește alta decât să desăvârșească Lumina Sa, chiar dacă necredincioșii urăsc (**aceasta**).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **9:32**]

Dacă o persoană ar fi dreaptă, ar spune ceea ce dr. Nazmi Luke a spus despre Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Ignor cu toată puterea felul nedrept în care mulți orientaliști și alții l-au descris pe Profetul arab, iar, când mă raportează la mintea mea, văd că am dreptate să fac aceasta. Nu mai este nimeni ca el, care a avut toate caracteristicile Profeților și curajul eroilor. Așadar, persoana dreaptă trebuie să glorifice principiile morale ale lui Mohammed și să onoreze omul adevărat care a fost.”[\[39\]](#)

Dacă omenirea dorește să rezolve problemele timpului nostru, ea are mare nevoie de islam. El este singurul care poate pune punct problemelor psihologice și sociale și singurul care poate reduce rata de sinucideri și poate reda speranța celor nefericiți, înfrumusețându-le viețile.

Douglas Arthur a spus:

„Dacă islamul le-ar fi prezentat în mod corect oamenilor, acesta ar rezolva toate problemele lor și le-ar îndeplini toate nevoile sociale, spirituale și politice celor care trăiesc în comunism și capitalism, deoarece aceste două sisteme sunt incapabile să rezolve problemele sociale. Islamul ar aduce



pace celor nefericiți și speranță celor pierduți. Așadar, islamul este cel mai potrivit pentru a îmbunătăți această lume și pentru a-i ajuta pe oameni să atingă cel mai bun nivel de producție și suficiență.”[\[40\]](#)

Scriitorul indian Kofhi Lal Jaba a spus în cartea sa, „[Mesagerul deșertului](#)”:

„Islamul este capabil să îndeplinească toate nevoile umane ale acestor timpuri. Nu există nicio religie capabilă să ofere soluții viabile pentru problemele contemporane, așa cum o face islamul. De exemplu, în aceste timpuri, omenirea are cea mai mare nevoie de fraternitate și echitate, iar aceste două principii nu se regăsesc

decât în islam, deoarece el judecă oamenii doar pe baza muncii și a efortului lor.”[\[41\]](#)

În final, [nu putem spune decât ceea ce a spus scriitorul german Youhan Ghota:](#)

„Dacă acesta este islamul, nu ar trebui să devenim cu toții musulmani?!”[\[42\]](#)

---

[\[1\]](#) Succesorul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

[2] Ahmad

<http://sunnah.com/riyadussaliheen/1/50>  
4

[3] Al-Bukhari

[4] Al-Bukhari

[5] An-Nasa'i și Al-Baihaqi

[6] Al-Bukhari

[7] Muslim

[8] Luna Ramadan este a noua lună a  
calendarului lunar

[9] În data de 10 septembrie 2006, cu  
ocazia Zilei Internaționale pentru  
Prevenirea Sinuciderii și Grija pentru  
Sănătatea Mintală, Organizația

Internațională a Sănătății a declarat că 20 de milioane de oameni încearcă să se sinucidă în fiecare an, iar cei care reușesc să facă aceasta sunt mai mult de 1 milion de oameni pe an.

[\[10\]](#) Cartea pe care o au astăzi creștinii nu este Evanghelia pe care Allah Preaînaltul i-a revelat-o lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ci sunt evangheliile atribuite discipolilor săi și discipolilor acestora. Aceste evangheliile sunt scrieri personale ale autorilor, care conțin biografia lui Isus (Pacea fie asupra sa!), misiunea și miracolele sale. Aceste scrieri umane conțin, de asemenea, unele dintre Revelațiile lui Allah Preaînaltul către Isus (Pacea fie asupra sa!).

[11] Abu Dawud și Ahmad

[12] Muslim

[13] Alitqan fi Ulum al-Qu'rān, As-Suiuti

[14] Mai târziu, numărul membrilor acestui comitet a crescut la 12, aceștia fiind companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

[15] Al-Bukhari

<http://sunnah.com/bukhari/66/9>

[16] Ei au spus despre islam, Emad Eddin Khalil, p. 436

[17] Ei au spus despre islam, Emad Eddin Khalil, p. 431

[\[18\]](#) Ei au spus despre islam, Emad Eddin Khalil, p. 438

[\[19\]](#) Ei au spus despre islam, Emad Eddin Khalil, p. 410

[\[20\]](#) Muslim

[\[21\]](#) Ei au spus despre islam, p. 246

[\[22\]](#) Au spus despre islam, p. 245

[\[23\]](#) Civilizația arabă, Gustave Le Bon, p. 720

[\[24\]](#) Civilizația arabă, Gustave Le Bon, p. 344

[\[25\]](#) Fan al-Hukm fi al-Islam, Mustafa Abu Zaid Fahmi, p. 387

[\[26\]](#) Chemarea la islam, p. 51

[27] Shams al-Arab Tastā ala al-Gharb,  
p. 364

[28] Civilizația arabă, p. 127

[29] Civilizația arabă, p. 605

[30] Istoria civilizației, (13/133)

[31] Ahmad și At-Tirmidhi

[32] Al-Bukhari  
<http://sunnah.com/bukhari/23/110>

[33] Ahmad

[34] Mohammed Ar-Risala wa Ar-Rasūl, p. 26

[35] Hiliat Al-Awliā, (4/141), and Al-Bidaya wa An-nihaya (8/4-5)

[36] Tarikh, ‘Omar Ibn al-Jawzi, pp 129-130, și Fatuh Misr, Ibn al-Hakam, p. 195

[37] Civilizația arabă, p. 126

[38] Ei au spus despre islam, Emad Ad-Din Khalil, p. 326

[39] Mohammed Ar-Risala wa Ar-Rasūl, p. 28

[40] Ei au spus despre islam, p. 443

[41] Ei au spus despre islam, p. 450

[42] Ei au spus despre islam, p. 147